EDGAR RICE BURROUGHS

EDGAR RICE BURROUGHS

TARZAN DIN NEAMUL MAIMUŢELOR

TARZAN of the Apes

CUPRINS:

1. ÎN LARGUL MĂRII 2
2. CĂMIN ÎN SĂLBĂTICIE 18
3. VIAŢA ŞI MOARTE 33
4. GORILELE 44
5. MAIMUŢA ALBĂ 55
6. LUPTE ÎN JUNGLĂ 67
7. LUMINA CUNOAŞTERII 77
8. VÂNĂTORUL DIN COPAC 94
9. OM CU OM 103
10. FANTOMA FRICII 119
11.„REGELE MAIMUŢELOR” 127
12. RAŢIUNEA UMANA 142
13. CEI DE FELUL LUI 155
14. ÎN PUTEREA JUNGLEI 176
15. ZEUL PĂDURII 191
16.„EXTREM DE REMARCABIL” 199
17. FUNERALII 214
18. DANGĂTUL JUNGLEI 229
19. CHEMAREA PRIMITIVISMULUI 245
20. EREDITATE 261
21. SATUL TORTURII 279
22. EXPEDIŢIA 289
23. FRĂŢIA UMANĂ 304
24. COMOARA PIERDUTA 317
25. AVANPOSTUL UMANITĂŢII 329
26. CULMEA CIVILIZAŢIEI 345

27. REAPARE URIAŞUL 360
28. ÎNCHEIERE 379

1. ÎN LARGUL MĂRII.

Povestea ce urmează mi-a fost istorisită de o persoană care nu avea vreun motiv anume să mi-o spună mie sau oricui altcuiva. Faptul că a pornit s-o depene, poate fi pus pe seama influenţei pline de ispite pe care a avut-o asupra povestitorului un cules de vii, ca din bătrâni, iar continuarea până la capăt a acestei ciudate poveşti se datoreşte scepticei incredulităţi cu care am întâmpinat-o eu în zilele ce-au urmat.

Când vorbăreţul meu oaspete şi-a dat seama cât de mult înaintase în miezul povestirii şi că eu înclinam să nu-l cred, s-a lăsat aţâţat de o nesocotită trufie, care a dus mai departe la îndeplinire ceea ce culesul de vii stârnise doar, aşa încât s-a apucat să dezgroape mărturii scrise, sub forma unor hârţoage mucegăite sau a unor documente îngălbenite de vreme ale Biroului Colonial Britanic, menite să confirme unele dintre episoadele mai izbitoare ale povestirii sale atât de ieşite din obişnuit.

Eu, unul, nu susţin că povestea este adevărată, întrucât nu am fost martor al întâmplărilor pe care le descrie, dar faptul că asumându-mi misiunea de a o repovesti în faţa dumneavoastră, am folosit nume fictive pentru personajele principale, constituie o suficientă dovada a sincerităţii convingerii mele că s-ar putea să fie adevărată.

Filele veştede, mucegăite ale jurnalului unui om… de mult dus dintre cei vii şi documentele Biroului colonial se potrivesc la perfecţie cu cele istorisite de oaspetele meu vorbăreţ, încât sunt în măsură să vă redau povestea aşa cum am închegat-o cu mult sârg din aceste mai multe şi felurite izvoare. Dacă o veţi socoti neverosimilă. Veţi fi cel

puţin de acord cu mine că e o poveste unică, deosebită şi interesantă.

Din documentele Biroului Colonial şi din jurnalul răposatului aflăm că un oarecare tânăr nobil englez, pe care îl vom numi John Clayton, Lord Greystoke a primit însărcinarea de a întreprinde o foarte delicată cercetare într-una din coloniile britanice de pe coasta de vest a Africii: se aflase că o anumită putere europeană recruta din rândurile populaţiei băştinaşe, primitive, a acestei colonii, ostaşi pentru propriile-i trupe de băştinaşi, pe care le folosea la colectarea forţată a cauciucului şi a fildeşului de de la triburile sălbatice de pe malurile fluviului Congo şi Aruwimi.

Băştinaşii din colonia britanică se plângeau că mulţi dintre feciorii lor erau ademeniţi, prin făgăduieli trandafirii şi strălucitoare, să plece, dar că puţini dintre ei se mai reîntorceau vreodată la familiile lor.

Englezii din Africa mergeau chiar şi mai departe, afirmând că acei sărmani negri erau ţinuţi într-o stare de adevărată sclavie, căci, după ce le expira stagiul de înrolare, ofiţerii albi profitau de ignoranţa lor, spunându-le că mai au de îndeplinit câţiva ani de serviciu militar.

Prin urmare, Biroul Colonial l-a numit pe John Clayton într-o funcţie în Africa de Vest Britanică, dându-i instrucţiuni confidenţiale cu privire la o temeinică investigaţie a felului nedrept în care erau trataţi supuşii britanici de către o putere europeană prietenă. De ce anume a fost trimis el, este lipsit de importanţă pentru povestirea noastră, deoarece oricum, nu şi-a întreprins investigarea, întrucât nu a ajuns niciodată la destinaţie.

Clayton era tipul de englez pe care te-ai fi simţit tentat să-l asociezi cu monumentele nobile ce comemorează istorica împlinire a o mie de bătălii victorioase – un bărbat viril, puternic, din punct de vedere spiritual, moral şi fizic. Ca statură, depăşea înălţimea obişnuită; ochii îi erau cenuşii, trăsăturile regulate şi precise; avea acea ţinută pe care ţi-o

dă o sănătate desăvârşită, robustă, influenţată de anii de instrucţie militară.

Ambiţiile politice îl îndemnaseră să ceară transferul din armată la Biroul Colonial, ceea ce ne face să-l aflăm, deşi încă foarte tânăr, însărcinat cu o importantă misiune în serviciul reginei.

Când primi numirea menţionată, John Clayton fu entuziasmat şi îngrozit în acelaşi timp. Avansarea îi apărea drept o binemeritată răsplată pentru un serviciu sârguincios şi destoinic şi ca o trambulină spre alte funcţii de mai mare importanţă şi responsabilitate; dar, pe de altă parte, numai cu trei luni în urmă luase în căsătorie pe onorabila Alice Rutherford, iar gândul de a transplanta această tânără şi frumoasă fată în primejdiile şi singurătatea Africii tropicale îl îngrozea.

De dragul ei, Clayton era gata să refuze numirea, însă Alice nici nu voia să audă de aşa ceva. Dimpotrivă, stărui s-o accepte şi s-o ia cu el în călătorie.

De bună seamă, au existat şi mame, fraţi şi surori şi mătuşi şi verişoare care şi-au exprimat felurite păreri asupra problemei în cauză, dar ce sfat anume a dat fiecare în parte, istoria nu pomeneşte.

Ştim numai că într-o dimineaţă senină din luna mai a anului 1888, John Clayton, Lord Greystoke şi Lady Alice s-au îmbarcat la Dover, pentru Africa.

O lună mai târziu, sosiră la Freetown, unde închiriară un mic vas, Fuwalda, care urma să-i transporte la destinaţie. Şi de pe acest vas, John Clayton-Lord Greystoke şi Lady Alice, soţia sa, s-au făcut nevăzuţi şi neauziţi pentru ochii şi urechile oamenilor. Două luni după ce vaporul ridicase ancora şi ieşise din rada portului Freetown, o jumătate duzină de nave de război britanice străbăteau Atlanticul de sud căutând urmele pasagerilor sau ale micului vas şi numai după ce epava fu descoperită pe ţărmul insulei Sfânta Elena, lumea s-a convins, în sfârşit, că Fuwalda s-a scufundat cu toţi cei de pe bord, drept care, cercetările

abia începute fură oprite; totuşi speranţa pâlpâi încă multă vreme în inimile sângerate de dor.

Fuwalda, o ambarcaţiune de vreo sută de tone, era un vas de tipul celor ades întâlnite în comerţul de coastă din Atlanticul de sud, vase al căror echipaj este alcătuit din drojdia mărilor: criminali scăpaţi de sub ştreang şi cuţitari de toate rasele şi naţionalităţile.

Fuwalda nu făcea excepţie de la regulă. Ofiţerii săi, nişte brute cu feţe tuciurii, urau şi erau urâţi de întregul echipaj. Căpitanul, deşi marinar încercat, îşi trata oamenii cu cruzime. În relaţiile sale cu echipajul nu cunoştea s-au cel puţin, nu se slujea decât de două argumente: un par ascuţit şi un pistol – ceea ce nu înseamnă că adunătura pestriţă peste care stăpânea ar fi înţeles şi de altele.

Aşa se face că în a doua zi de la ieşirea din Freetown, John Clayton şi tânăra sa soţie fură martorii unor scene, pe puntea navei Fuwalda, despre care nu şi-ar fi închipuit că se pot petrece şi altfel decât în povestirile marinăreşti.

În dimineaţa celei de-a doua zi le-a fost făurită prima verigă din ceea ce avea să fie un lanţ de împrejurări ale unei vieţi – aparţinând cuiva care la vremea aceea încă nu văzuse lumina soarelui – o viaţă cum nu a mai existat o a doua în Istoria omului.

Doi marinari spălau puntea vasului Fuwalda, secundul era de gardă, iar căpitanul se oprise să schimbe o vorbă cu John Clayton şi cu Lady Alice.

Cei doi mateloţi se trăgeau de-a-ndăratelea spre micul grup, care stătea cu spatele spre marinari. Se apropiau din ce în ce, până când unul dintre ei ajunse drept în spatele căpitanului. Încă o clipă şi ar fi trecut de el, iar această ciudată povestire nu s-ar fi înfiripat niciodată. Însă chiar în acel moment, căpitanul, dorind să se despartă de Lordul şi de Lady Greystoke, se răsuci pe călcâie, se împiedică de marinar şi se întinse cât era de lung pe punte, răsturnând şi găleata omului, astfel încât apa soioasă îl scaldă din cap până-n picioare.

O clipă, scena păru caraghioasă, dar numai o clipă. Cu o rafală de înjurături cumplite, cu faţa năpădită de valul purpuriu al furiei şi al ofensei, căpitanul îşi redobândi echilibrul şi repezindu-i o lovitură crâncenă, îl doborî pe marinar.

Omul era mărunt şi mai în vârstă, fapt care dădu gestului un caracter şi mai brutal. Celălalt matelot însă nu era nici bătrân, nici mărunt – o namilă de bărbat, vânjos ca un urs, cu nişte mustăţi negre, fioroase şi un grumaz de taur bine înfipt între doi omoplaţi masivi.

Când îşi văzu tovarăşul prăbuşindu-se, se ghemui pe vine şi cu un mârâit gros, se năpusti asupra căpitanului, făcându-l, dintr-un singur pumn zdravăn, să cadă în genunchi. Din roşu-vânăt, chipul ofiţerului deveni alb ca varul pentru că asta însemna răzmeriţă; or, de răzmeriţe mai avusese el parte în brutala sa carieră şi se pricepuse să le înăbuşe. Fără să se ridice măcar în picioare, înşfacă pistolul din buzunar şi trase direct în matahala musculoasă care se înălţa în faţă-i, dar oricât ar fi fost el de iute, John Clayton îl întrecu, astfel încât glonţul menit să străpungă inima marinarului nimeri în piciorul acestuia, pentru că Lordul Greystoke, de îndată ce văzuse arma scânteind în soare, izbise cu putere în braţul căpitanului.

Un schimb de cuvinte avu loc între Clayton şi căpitan, cel dintâi arătându-se făţiş dezgustat de brutalitatea cu care era tratat echipajul şi declarând că nu va mai admite asemenea purtări atâta timp cât el şi Lady Greystoke vor fi pasagerii vasului. Căpitanul fu pe punctul de a da un răspuns usturător, dar se răzgândi şi întorcând spatele, se îndreptă spre pupa. Negru la faţă şi bombănind de mama focului.

Nu avea de gând să înfrunte un înalt funcţionar britanic, căci puternicul braţ al reginei mânuia un instrument de pedeapsă pe care el era în măsură să-l aprecieze şi de care se temea – flota engleză, care ştia să-şi atingă ţinta.

Cei doi mateloţi se ridicară anevoie în picioare, cel mai bătrân ajutându-şi camaradul rănit să se scoale de jos. Mătăhălosul, căruia i se zicea Michael cel Negru, îşi încercă piciorul cu gingăşie şi constatând că-i putea duce greutatea, se întoarse către Clayton, cu câteva cuvinte de morocănoasă mulţumire. Deşi rostite pe un ton ursuz, se vedea că vorbele lui erau binevoitoare. Cum îşi termină micul discurs, se răsuci pe călcâie şi se îndreptă şchiopătând spre prora, cu intenţia vădită de a zădărnici orice încercare de discuţie.

Câteva zile, soţii Clayton nu-l mai văzură deloc, iar căpitanul, ori de câte ori era obligat să le vorbească, nu le acorda decât un mormăit posac. Luau masa în cabina căpitanului, aşa cum procedaseră şi înainte de nefericita întâmplare. Dar căpitanul avea grijă ca îndatoririle lui să nu-i îngăduie să mănânce la aceleaşi ore cu ei.

Ceilalţi ofiţeri erau nişte indivizi necioplţi, analfabeţi, cu foarte puţin mai presus de nivelul echipajului de netrebnici pe care-i terorizau, aşa încât se simţeau bucuroşi să poată evita relaţiile sociale cu un distins nobil englez şi cu soţia sa; prin urmare, familia Clayton era foarte izolată. Acest lucru se potrivea de fapt cu propriile lor dorinţe, dar în acelaşi timp îi depărta de viaţa micului vas, astfel încât le lipsea posibilitatea de a fi la curent cu întâmplările zilnice, care aveau să culmineze în curând cu o sângeroasă tragedie.

În întreaga atmosferă a navei plutea acel ceva nedefinit care prevesteşte dezastrul. Aparent, atât cât îşi putea da seama Clayton, pe micul vas totul se desfăşura întocmai ca şi înainte; dar se simţea un curent subteran care îi purta pe amândoi spre o neştiută ameninţare, deşi nu rosteau un cuvânt despre acest fapt unul faţă de celălalt.

A doua zi după rănirea lui Michael cel Negru, Clayton ieşi pe punte la timp pentru a zări patru mateloţi cărând pe braţe trupul unui camarad în nesimţire, în timp ce

secundul, ţinând un par greu în mână, se zgâia ameninţător la micul grup de marinari întărâtaţi.

Clayton nu puse nici o întrebare – de altfel, nici nu era nevoie – dar a doua zi, când silueta masivă a unei nave britanice de război se profila la orizont, fu aproape gata să ceară transferarea lui şi a Lady-ei Alice pe acel vas, fiind prada unor temeri crescânde că la bordul degradantei şi mohorâtei Fuwalda n-ar fi avut parte decât de necazuri.

Către ora prânzului se aflau la distanţa de la care se puteau face auziţi de nava britanică, dar când Clayton se găsi pe punctul de a-i cere căpitanului trecerea pe celălalt vas, fu izbit de ridicolul unei astfel de pretenţii. Ce motiv ar fi trebuit să invoce faţă de comandantul navei regale pentru a solicita întoarcerea în direcţia din care abia venise?

Şi ce dac-o să le spună că doi marinari răzvrătiţi au fost trataţi cu asprime de către ofiţerii lor? Or să râdă pe sub mustaţă şi n-or să atribuie dorinţa lui de a părăsi nava decât unui singur motiv: laşitatea.

John Clayton, Lord Greystoke, nu ceru să fie transferat pe vasul de război. Târziu, în acea după-amiază, îi contemplă catargele, topindu-se departe la orizont, dar nu mai înainte de a fi aflat ceea ce-i confirmă temerile cele mai negre şi-l făcu să se blesteme singur pentru falsa mândrie care-l împiedicase cu câteva ore mai înainte să-şi pună tânăra soţie la adăpost, în siguranţă – atunci când siguranţa era încă posibilă şi nu ca acum, spulberată pe veci.

Pe la mijlocul după-amiezii, matelotul cel vârstnic şi scund care fusese doborât de căpitan cu câteva zile în urmă se înfiinţa pe punte, la parapetul unde Clayton şi soţia sa urmăreau silueta masivului vas de război mistuindu-se în zare. Bătrânelul freca de zor barele de alamă şi se apropia încetul cu încetul, până când, ajuns în dreptul lui Clayton, îi spuse cu glas «Căzut:

— O să fie un iad pe vasul ăsta, Sir, luaţi aminte la vorbele mele, o să fie iadul pe vas.

— Ce vrei să spui, omule? întrebă Clayton.

— Cum, n-aţi văzut ce se întâmplă? N-aţi auzit cum prăsila de diavol, care-i căpitanu' şi cu ciracii lui au snopit în bătaie juma' din echipaj? Numa' ieri două capete crăpate şi trei azi. Da' Michael cel Negru-i om de inimă şi nu-i el tipu' care să rabde aşa ceva, nu-i el omul. Luaţi aminte la vorbele mele, Sir…

— Vrei să spui, om bun, că echipajul are de gând să facă răzmeriţă? întrebă Clayton.

— Răzmeriţă! exclamă bătrânelul. Răzmeriţă! Au de gând să facă moarte de om, Sir, luaţi aminte la vorbele mele, Sir.

— Când?

— Se apropie, Sir, se apropie lovitura, nu spun când, că şi-aşa am vorbit prea mult, dar v-aţi arătat inimos acu' câteva zile şi m-am gândit că se face să vă dau de veste. Da' să vă ţineţi gura, Sir şi când oţi auzi împuşcături, să coborâţi în cabină şi acolo să staţi. Asta-i tot, numa' să vă ţineţi gura, că dacă nu, vă treziţi c-un plumb în coaste, luaţi aminte la vorbele mele, Sir.

Şi bătrânul îşi văzu înainte de lustruit, îndepărtându-se de locul unde se aflau Claytonii.

— A naibii de veselă perspectivă, Alice! zise Clayton.

— John, trebuie să-l previi de îndată pe căpitan. Poate că tulburările mai pot fi înlăturate.

— Bănuiesc că aşa ar trebui să fac şi totuşi, din motive pur egoiste, îmi vine să-mi ţin gura. Orice-ar avea de gând să facă, pe noi doi ne vor cruţa din recunoştinţă că am luat partea individului ăluia Michael cel Negru, dar dac-or să-şi dea seama că i-am trădat, n-or să ne-arate pic de îndurare, Alice.

— John, datoria ta este una şi bună şi ea e da partea autorităţii investite. Dacă nu-l avertizezi pe căpitan, vei fi la fel de vinovat de cele ce vor urma ca şi când ai fi luat parte la urzirea complotului şi ai fi ajutat cu mintea şi cu mâinile tale la înfăptuirea lui.

— Draga mea, văd că nu înţelegi, stărui Clayton. Eu nu mă gândesc decât la tine; prima mea datorie e faţă de tine.

Căpitanul şi-a atras singur toată pacostea asta pe cap, aşa încât de ce să risc eu să-mi supun soţia la cine ştie ce orori de neconceput, într-o încercare, zadarnică probabil, de a-l salva de propria-i nebunie barbară? Nici nu-ţi poţi imagina, scumpa mea, ce s-ar întâmpla dacă şleahta asta de ucigaşi ar pune mâna pe Fuwalda!

— John, datoria-i datorie şi nici un fel de speculaţii verbale n-o pot schimba. N-aş fi vrednică să mă numesc soţia unui lord englez dacă mi-aş lua răspunderea de a-l încuraja să se sustragă de la o datorie limpede. Îmi dau seama de primejdia ce ar putea surveni, dar o voi înfrunta alături de tine.

— Facă-se voia ta, Alice, răspunse Clayton, zâmbind. Poate că ne născocim singuri primejdiile. Deşi nu-mi place cum arată lucrurile pe puntea acestui vapor, s-ar putea totuşi ca dracul să nu fie chiar atât de negru; poate că bătrânul marinar exprima doar gândul bătrânei lui inimi ticăloase şi nu vorbea despre fapte reale. O revoltă pe vas era un lucru obişnuit cu vreo sută de ani în urmă, dar ne aflăm în anul 1888, aşa încât n-ar fi o întâmplare prea plauzibilă. Uite-l pe căpitan îndreptându-se spre cabina lui. Dacă tot trebuie să-l previn, aş putea îndeplini chiar acum acesta treabă dezgustătoare, pentru că n-am nici cel mai mic chef să stau de vorbă cu bruta asta.

Cu aceste vorbe se îndepărtă nepăsător în direcţia scării pe care coborâse căpitanul şi o clipă mai târziu, îi ciocănea la uşă.

— Intră, se auzi mormăitul gros al bicisnicului ofiţer. Şi după ce Clayton intră şi închise uşa în urmă-i, căpitanul adăugă: Ei?

— Am venit să vă raportez în esenţă o discuţie pe care am avut-o azi, căci, deşi s-ar putea ca totul să fie doar o simplă scornească, e mai bine totuşi să fiţi prevenit. Pe scurt, oamenii au de gând să pornească o răscoală şi să ucidă.

— I-o minciună! mugi căpitanul. Şi dacă ai zădărnicit din nou disciplina de pe acest vas sau te-ai băgat iar în treburi

care nu te privesc, n-ai decât să suporţi consecinţele şi să te duci dracului. Nu-mi pasă că eşti sau nu lord englez. Pe vasul ăsta eu sunt comandant şi de acum înainte te poftesc să nu-ţi mai vâri nasul unde nu-ţi fierbe oala!

Căpitanul se montase singur într-o asemenea dezlănţuire de furie, încât îi năvăli tot sângele în obraji, iar ultimele cuvinte le răcni în gura mare, subliniindu-şi spusele cu o zdravănă izbitură în masă a pumnului său uriaş, în timp ce-şi agita celălalt pumn în faţa ochilor lui Clayton. Lordul Greystoke nu clinti, stătu locului contemplând, cu o privire calmă, pe omul turbat.

— Căpitane Billings, rosti ei în cele din urmă, iartă-mi sinceritatea, dar dă-mi voie să-ţi spun că eşti un măgar.

După care îi întoarse spatele şi ieşi cu obişnuita-i indiferenţă degajată, menită mai curând să stârnească mânia unui om de teapa lui Billings decât un puhoi de înjurături.

Deşi căpitanul putea fi cu uşurinţă determinat să-şi regrete cuvintele pripite dacă Lord Greystoke s-ar fi ostenit să-l îmbuneze, acum se încrâncenă irevocabil în furia în care-l părăsise Clayton şi ultima şansă a conlucrării lor pentru binele comun se spulberă în vânt.

— Ei, Alice, spuse Clayton când veni din nou lângă soţia sa, aş fi putut să-mi cruţ osteneala. Individul a fost mai mult decât nerecunoscător. Numai că nu mi-a sărit în beregată, ca un câine turbat. N-are decât să fie spânzurat cu corabia lui cu tot şi până când o să scăpăm teferi din toată beleaua asta, singurul lucru de care mă sinchisesc e binele nostru. Şi cred că primul pas pe care trebuie să-l facem în vederea acestui scop ar fi să coborâm în cabină şi să-mi revizuiesc pistoalele. Îmi pare rău acum că puştile şi muniţiile le-am împachetat în lada din cală.

Îşi găsiră cabina complet răvăşită. Hainele smulse din lăzile şi valizele deschise şedeau împrăştiate pe jos, până şi paturile fuseseră făcute bucăţi.

— Evident, s-a găsit cineva mai grijuliu faţă de bunurile noastre decât am fost noi înşine, observă Clayton. Hai, Alice, s-aruncăm o privire să vedem ce lipseşte.

O cercetare minuţioasă dădu la iveală faptul că nu lipsea nimic altceva decât cele două pistoale ale lui Clayton şi mica provizie de gloanţe pusă deoparte pentru ele.

— Exact lucrurile pe care aş fi dorit cel mai mult să mi le fi lăsat, spuse Clayton şi faptul că au ţinut să le aibă pentru ei şi numai pentru ei, e cât se poate de înfricoşător.

— Ce-i de făcut, John? întrebă soţia lui. Poate că ai avut dreptate când ai afirmat că unica noastră şansă este aceea de a ne menţine într-o poziţie neutră. Dacă ofiţerii vor fi în stare să împiedice revolta, atunci n-avem de ce ne teme, iar dacă răzvrătiţii vor fi biruitori, singura noastră firavă speranţă ar consta în faptul de a nu le fi dejucat planurile şi de a nu ne fi împotrivit lor.

— Ai dreptate, Alice, vom urma calea de mijloc. Când începură să facă ordine în cabină, Clayton şi soţia lui zăriră amândoi în acelaşi timp un petic de hârtie vârât pe sub uşă. Dar în clipa când Clayton se aplecă să-l ridice, observă cu uimire că hârtia înainta singură spre interiorul cabinei; îşi dădu seama că era împinsă înăuntru de cineva dinafară.

Iute şi fără zgomot, se îndreptă spre uşă şi dădu ă apese pe clanţă ca s-o deschidă, dar soţia sa îl pucă de încheietura mâinii.

— Nu, John, îi şopti ea, ei nu doresc să fie văzuţi, aşa că nu ne putem îngădui să-i vedem. Nu, că am hotărât să urmăm calea de mijloc. Clayton suriâse şi-şi lăsă mâna în jos. Statură amândoi locului, urmărind înaintarea peticului de hârtie albă, până când, în sfârşit, acesta se opri pe podea, dincolo de uşă. Clayton se aplecă din nou şi-l ridică. Era o foaie e hârtie albă, soioasă, împăturită stângaci într-un pătrat zdrenţuit. Când o despăturiră, dădură peste mesaj simplist, aproape ilizibil, trădând o mână neînvăţată cu meşteşugul scrisului. Tălmăcit, era un mesaj de avertisment către Clayton cerându-i-se să nu raporteze lipsa pistoalelor

să nu cumva să repete cele ce-i mărturisise bătrânul marinar, căci altfel îl pândeşte moartea.

— Cred că va trebui să fim cuminţi, rosti Clayton, un zâmbet jalnic. Tot ce putem face este să stăm nemişcaţi şi să aşteptăm orice-ar fi să vină.

2. CĂMIN ÎN SĂLBĂTICIE.

Si nici nu avură mult de aşteptat, căci a doua zi dimineaţă, când Clayton ieşi pe punte să-şi facă obişnuita plimbare înainte de micul dejun, răsună o împuşcătură, apoi încă una şi încă una. Priveliştea care i se înfăţişă ochilor îi confirmă cele mai rele temeri. În faţa micului grup de ofiţeri se ridicase, înfruntându-i, întregul echipaj pestriţ de Fuwalda, cu Michael cel Negru în cap.

La prima salvă de gloanţe venită din partea ofiţerilor, oamenii se împrăştiară, căutând adăpost, apoi, din locurile ferite de după catarge, de după cabina timonierului şi cea a comandantului, porniră să tragă în cei cinci ofiţeri care reprezentau mult urâta autoritate de pe bord.

Doi dintre răzvrătiţi căzuseră seceraţi de pistolul căpitanului. Zăceau acolo unde se prăbuşiseră, printre combatanţi. Dar curând secundul vasului se prăvăli cu faţa-n jos si, la strigătul de comandă al lui Michael cel Negru, răzvrătiţii traseră în cei patru ofiţeri rămaşi. Echipajul nu reuşise să facă rost decât de şase arme de foc, astfel încât majoritatea erau înarmaţi cu prăjini, topoare, bâte şi răngi.

Căpitanul îşi golise pistolul şi tocmai îl reîncărca în clipa când se porni atacul. Pistolul secundului fusese strivit, aşa încât numai două arme ţinură piept răzvrătiţilor când aceştia dădură năvală asupra ofiţerilor, care începură să se tragă îndărăt din faţa valului mânios.

De amândouă părţile se strigau blesteme şi ocări înspăimântătoare, care, laolaltă cu pocnetele armelor de foc şi cu ţipetele şi gemetele răniţilor, prefăcuseră puntea navei Fuwalda într-un soi de balamuc.

Înainte ca ofiţerii să fi făcut doisprezece paşi de-a-ndăratelea, oamenii se năpustiră asupra lor. Un topor

mânuit de un negru voinic despică ţeasta căpitanului de la frunte până la bărbie; o clipă mai târziu, se prăbuşiră şi ceilalţi, morţi sau răniţi, sub ploaia de lovituri şi de gloanţe.

Rapidă şi cumplită a fost acţiunea răzvrătiţilor de pe Fuwalda şi în tot timpul desfăşurării ei. John Clayton a stat rezemat flegmatic lângă pasarelă, pufăindu-şi meditativ pipa, de parcă ar fi urmărit un meci oarecare de criket. Când căzu şi ultimul dintre ofiţeri. Clayton îşi spuse că ar fi timpul să se reîntoarcă lângă soţia lui, ca nu cumva vreunul dintre membrii echipajului s-o găsească singură în cabină. Deşi calm şi indiferent în aparenţă, Clayton era foarte neliniştit şi frământat în sinea lui, căci se temea pentru siguranţa soţiei sale, acum când se aflau la discreţia acestor semi-brute ignorante, în mâna cărora îi aruncase soarta cu atâta neîndurare.

Când se întoarse ca să coboare scara, mare-i fu mirarea să-şi vadă soţia pe trepte, foarte aproape de el.

— De cât timp eşti aici, Alice?

— De la început, răspunse ea. Ce îngrozitor, John! Oh, ce îngrozitor! La ce ne putem aştepta din partea unor asemenea oameni?

— La gustarea de dimineaţă, sper, răspunse el, zâmbind vitejeşte în încercarea de a-i mai domoli spaimele. Cel puţin, am de gând să le-o cer. Vino cu mine, Alice. Trebuie să le dăm a înţelege că nu ne-aşteptăm la altceva decât la un tratament politicos din partea lor.

Intre timp, oamenii făcuseră cerc în jurul ofiţerilor morţi şi răniţi şi fără părtinire sau îndurare, îi aruncau peste bord, indiferent dacă erau vii sau decedaţi. La fel de necruţător procedau şi cu propriii lor morţi sau muribunzi.

Deodată, cineva din echipaj dădu cu ochii de cei doi Clayton, care se apropiau şi strigând: „Uite încă doi buni să fie daţi hrană la peşti!” se repezi spre ei cu toporul ridicat. Dar Michael cel Negru fu şi mai iute, astfel încât, până să fi făcut cinci paşi, individul se prăbuşi c-un glonţ în spinare.

Cu un muget puternic, Michael cel Negru atrase atenţia celorlalţi şi arătând spre Lord şi Lady Greystoke, răcni:

— Ăştia sunt prietenii mei şi trebuie să fie lăsaţi în pace. Aţi înţeles? Acum eu sunt căpitan pe vasul ăsta şi cum spun eu, aşa o să fie – adăugă el, întorcându-se spre Clayton. Voi doi vedeţi-vă de treabă şi nimeni n-o să vă facă nici un rău – mai zise, aruncând o privire ameninţătoare spre restul echipajului.

Claytonii urmară cu atâta străşnicie instrucţiunile lui Michael cel Negru, încât nu se întâlniră aproape deloc cu membrii echipajului şi nu aflară nimic despre planurile acestora. Din când în când răzbeau până la ei slabe ecouri de ciondăneli şi certuri între răzvrătiţi şi în două rânduri, tăcerea fu sfâşiată de lătratul mârşav al armelor de foc. Dar Michael cel Negru era un conducător potrivit pentru banda de ucigaşi şi în acelaşi timp, îi silea să se supună regulilor stabilite de el.

În cea de a cincea zi după omorârea ofiţerilor de pe vas, matelotul de pază semnală ivirea uscatului la orizont. Michael cel Negru n-avea cum să ştie dacă era o insulă sau coasta continentului, dar îl încunoştiinţa pe Clayton că, dacă cercetările vor dovedi că e pământ locuibil, el şi Lady Greystoke vor fi debarcaţi împreună cu bunurile ce le aparţineau.

— Câteva luni o să staţi în siguranţă acolo – îi lămuri el mai departe – iar între timp noi o să căutăm s-ajungem pe undeva pe vreo coastă locuită, ca să ne putem împrăştia şi să ni se piardă urma. După aceea o să am eu grijă ca guvernul dumitale să fie informat unde vă găsiţi şi să trimită de îndată un vas de război să vă culeagă. Ar fi prea complicat să vă debarcăm într-un loc civilizat, unde ni s-ar pune o sumedenie de întrebări şi niciunul dintre noi n-ar avea răspunsuri prea convingătoare la îndemână.

Clayton protestă împotriva lipsei de omenie a unei debarcări pe un ţărm necunoscut, unde ar fi fost lăsaţi în voia fiarelor sălbatice şi probabil, a triburilor şi mai

sălbatice. Dar vorbele nu-i fură de nici un folos şi nu reuşi decât să stârnească mânia lui Michael cel Negru, aşa încât se văzu nevoit să se înfrâneze şi să facă haz de necaz.

În jurul orei trei după-amiază ajunseră în dreptul unei frumoase coaste împădurite, la gura a ceea ce părea a fi un golf înconjurat pe trei laturi de pământ.

Michael cel Negru trimise în recunoaştere o barcă încărcată cu oameni pentru a sonda intrarea şi şansele ca Fuwalda să poată ancora în golf fără riscuri. O oră mai târziu, oamenii se înapoiară şi raportară că apa era suficient de adâncă pe întreg parcursul, precum şi în micul bazin.

Încă înainte de a se fi întunecat, Fuwalda îşi lăsă ancora pe fundul apelor liniştite, ca o oglindă, ale golfului. Ţărmul care-l înconjura era îmbietor, acoperit de vegetaţie semitropicală, iar în depărtare, părea să se înalţe din ocean un ţinut de dealuri şi platouri, acoperite aproape uniform de pădure virgină.

Nu se zărea nicăieri vreun semn că pământul ar fi fost locuit, dar faptul c-ar fi putut adăposti cu uşurinţă viaţa umană se vedea limpede prin belşugul de păsări şi animale observate de cei ce vegheau pe puntea Fuwaldei, precum şi prin sclipirile unui râuleţ ce se vărsa în golf, asigurând apă dulce din plin.

În timp ce înserarea învăluia pământul, Clayton şi Lady Alice stăteau încă la parapetul navei, contemplând în tăcere viitorul lor cămin. Din umbra întunecoasă a măreţei păduri răzbăteau chemările sălbatice ale fiarelor – răgetul profund al leului şi din când în când, câte un ţipăt strident de panteră.

Femeia se lipi mai strâns de soţul ei, anticipând cu spaimă grozăviile ce le vor fi hărăzite în bezna fioroasă a nopţilor următoare, când se vor găsi singuri pe acest ţărm sălbatic şi pustiu.

Mai târziu, în aceeaşi seară, Michael cel Negru se apropie de ei doar atât cât să le ceară să-şi facă pregătirile pentru a

debarca în zori. Încercară să-l convingă să-i lase într-un ţinut mai ospitalier, într-un loc îndeajuns de apropiat de civilizaţie, încât să poată spera să nimerească pe mâini prietenoase. Dar nici rugăminţile, nici ameninţările, nici făgăduielile de răsplată nu-l putură clinti.

— Sunt singurul om de pe bord care nu preferă să vă vadă mai curând morţi, deşi ştiu că asta ar fi calea cea mai înţeleaptă ca să ne salvăm noi pielea; dar Michael cel Negru nu-i omul care să uite un bine. Dumneata m-ai scăpat odată de la moarte şi ca revanşă, acum îţi cruţ eu viaţa, dar mai mult de-atâta nu pot face. Oamenii n-au de gând să vă mai înghită mult timp şi dacă nu vă depun iute pe uscat, s-ar putea să se răzgândească şi în această privinţă. O să cobor pe ţărm tot calabalâcul vostru, nişte unelte de gătit, câteva pânze vechi ca să vă înjghebaţi corturi şi merinde cât să v-ajungă până puteţi descoperi fructe şi vânat. Cu armele voastre de apărare, o să puteţi rezista destul de lesne până ce or să vă vină în ajutor. După ce-o să-mi descopăr o ascunzătoare sigură, o să am grijă ca guvernul britanic să afle unde vă găsiţi; pentru nimic în lume n-aş putea să le indic locul exact, pentru că nici eu n-am habar unde vine. Dar până la urmă or să vă dibuiască.

După ce Michael cel Negru îi părăsi, coborâră tăcuţi în cabină, fiecare dintre ei pradă unor apăsătoare presimţiri.

Clayton nu credea că Michael cel Negru ar fi avut cea mai mică intenţie să înştiinţeze guvernul britanic asupra locului unde se aflau şi de asemenea, se îndoia că nu se urzea cine ştie ce trădare pentru a doua zi, când vor acosta împreună cu marinarii care urmau să-i însoţească pe ei şi avutul lor.

Odată scăpaţi de sub supravegherea lui Michael cel Negru, oricare dintre oamenii lui putea să-i ucidă, fără ca Michael să-şi simtă conştiinţa încărcată. Şi chiar dacă scăpau de asemenea soartă, ce altceva îi aştepta decât înfruntarea unor primejdii mult mai mari? De-ar fi fost singur, ar fi putut spera să reziste chiar câţiva ani, căci era un bărbat viguros, atletic. Dur cum să reziste Alice şi

cealaltă viaţă plăpândă care foarte curând avea să vadă lumina zilei în mijlocul asperităţilor şi primejdiilor crâncene ale unei lumi primitive?

Clayton se cutremură gândindu-se la cumplita gravitate a situaţiei lor deznădăjduite. Dar o providenţă miloasă îl împiedică să prevadă întreaga hidoasa realitate care-i aştepta în bezna sinistră a acelei crunte păduri. A doua zi dimineaţa, numeroasele lăzi şi cutii fură stivuite pe punte şi apoi coborâte În bărcile ce aşteptau să le transporte pe uscat.

Aveau un bagaj numeros şi variat, întrucât Claytonii prevăzuseră eventualitatea de a fi nevoiţi să rămână cinci până la opt ani în noul cămin spre care plecaseră. Aşadar, pe lângă numeroase obiecte de strictă necesitate, luaseră cu ei şi multe articole de lux.

Michael cel Negru hotărâse ca nimic din ceea ce aparţinea familiei Clayton să nu fie reţinut pe bord. Dacă această hotărâre se datora milei ce i-o inspirau cei doi sau propriilor sale interese viitoare, ar fi greu de spus. Dar fără îndoială că prezenţa pe o navă suspectă a bunurilor aparţinând unui înalt funcţionar britanic dispărut ar fi fost un fapt greu de lămurit în orice port din lumea civilizată. Michael cel Negru era atât de zelos în strădania sa de a-şi aduce intenţiile la îndeplinire, încât stărui ca marinarii în posesia cărora se aflau pistoalele lui Clayton să i le restituie de îndată.

În bărci fură încărcate, de asemenea, provizii de carne sărată şi biscuiţi, o mică rezervă de cartofi şi fasole, precum şi chibrituri, vase de bucătărie, o lădiţă cu unelte şi pânzele vechi făgăduite de Michael. De parcă şi el s-ar fi temut exact de lucrul pe care îl bănuise Clayton, Michael cel Negru îi însoţi personal pe ţărm şi fu ultimul care-i părăsi când, după ce butoaiele de pe vas fură umplute cu apă proaspătă, bărcile se îndreptară spre Fuwalda rămasă în aşteptare.

În timp ce bărcile pluteau lin pe apele domoale ale golfului, Clayton şi soţia sa le priveau îndepărtându-se şi în sufletul amândurora, încolţi presentimentul unei inevitabile calamităţi şi al unei disperări fără margini. În spatele lor, pe muchia unei măguri joase, pândeau alţi ochi – ochi cu o privire fixă, fioroasă, licărind pe sub sprincene stufoase.

Când Fuwalda lunecă pe gura strâmtă a golfului şi pieri din văz, ascunsă de un ieşind al malului, Lady Alice îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui Clayton şi izbucni într-un nestăpânit hohot de plâns. Înfruntase plină de curaj pericolul răscoalei de pe bord; privise în faţă cu dârzenie eroică teribila lor perspectivă; dar acum, când grozăvia absolutei singurătăţi devenise o realitate, nervii ei supraîncordaţi cedară şi se dezlănţui reacţia.

Clayton nu încercă să-i oprească lacrimile. Era mai bine să lase în voie această izbucnire firească a unor emoţii îndelung stăvilite şi multe minute se scurseră până când fata – căci abia de era mai răsărită ca un copil – putu să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Oh, John! strigă în cele din urmă. Ce groaznic! Ce-o să ne facem? Ce-o să ne facem?

— Nu ne rămâne de făcut decât un singur lucru, Alice – răspunse Clayton, cu un ton la fel de calm de parcă s-ar fi aflat în confortabilul lor salon de acasă – şi anume, să ne punem pe muncă. Munca trebuie să fie izbăvirea noastră. Nu trebuie să ne îngăduim timp de gândire, căci altminteri ne-am pierde minţile. Trebuie să muncim şi să aşteptăm. Sunt sigur că ajutorul ne va sosi şi încă repede, de îndată ce se va constata că Fuwalda a dispărut şi asta chiar dacă Michael cel Negru nu se va ţine de cuvânt.

— John, dacă am fi numai tu şi cu mine – suspină ea – am putea rezista, ştiu bine, dar…

— Da, scumpa mea – răspunse Clayton cu blândeţe – m-am gândit şi la asta; dar va trebui să facem faţă, aşa cum va trebui să facem faţă la tot ce va să vină, plini de curaj şi cu deplină încredere în priceperea noastră de a ne descurca în

cele mai vitrege împrejurări. Cu sute de mii de ani în urmă, strămunii noştri din trecutul ceţos şi îndepărtat au făcut faţă aceloraşi probleme pe care va trebui poate să le înfruntăm şi noi, în inima aceloraşi păduri virgine. Şi faptul că ne aflăm azi, aici, e o dovada că ei au biruit. Şi oare ce-au izbutit oamenii aceia nu vom putea izbuti şi noi? Ba chiar mai bine, fiindcă noi avem în spate veacuri întregi de cunoştinţe superioare şi avem mijloacele de protecţie, de apărare şi de subzistenţă pe care ni le-a furnizat ştiinţa, de care ei nu aveau habar. Ceea ce-au realizat ei, Alice, cu uneltele şi armele lor de piatră şi de os, vom putea realiza, fără îndoială şi noi.

— Ah, John, ce n-aş da să fiu şi eu bărbat şi să am o filosofie de bărbat, dar nu sunt decât o femeie care judecă mai curând cu inima decât cu capul şi ceea ce văd înaintea noastră e prea cumplit, prea de neconceput ca să poată fi exprimat în cuvinte. Nădăjduiesc că ai dreptate, John. O să fac tot ce-o să-mi stea în putinţă ca să fiu o cât mai bravă femeie primitivă, pereche potrivită pentru un bărbat primitiv.

Primul gând al lui Clayton a fost să înjghebeze un adăpost unde să-şi petreacă noaptea: ceva care să-i poată ocroti de fiarele de pradă ce dădeau târcoale.

Deschise lada cu puşti şi muniţii, pentru ca amândoi să fie înarmaţi împotriva unui eventual atac în timpul cât se aflau la lucru, apoi căutară împreună un loc pentru adăpostul primei lor nopţi.

La vreo sută de iarzi depărtare de ţărm se găsea o poieniţă netedă, cu foarte puţini copaci; în cele din urmă hotărâră să clădească aici, cu timpul, o locuinţă permanentă, dar deocamdată amândoi chibzuiră că-i mai bine să construiască o mică platformă între copaci, la care să nu poată ajunge nici cele mai puternice dintre animalele sălbatice al căror regat îl încălcaseră.

În acest scop, Clayton alese patru arbori care formau un dreptunghi de vreo opt metri pătraţi, tăie apoi nişte ramuri

mai lungi din alţi copaci şi împrejmui dreptunghiul cu un soi de îngrăditură, înaltă cam de vreo trei metri de la pământ, legând zdravăn ramurile de cei patru copaci cu ajutorul unui odgon dat de Michael cel Negru din echipamentul navei Fuwalda.

De-a curmezişul acestei îngrădituri, Clayton aşează alte crengi mai mici, una lângă alta. Aşternu pe această platformă frunze imense din palmierul numit urechea elefantului, care creştea din belşug în jur, iar peste frunze întinse o pânză mare de catarg, împăturită de mai multe ori ca să aibă grosime. La doi metri şi jumătate mai sus construi o platformă asemănătoare, dar mai uşoară, care urma să le servească de acoperiş, iar pe cele patru laturi întinse restul pânzei de catarg, în chip de pereţi.

După ce isprăvi, cuibul lor arăta destul de confortabil şi transportă în el aşternuturile şi câteva din bagajele mai uşoare. Se scursese o bună parte a după-amiezii, iar restul timpului, cât a mai stăruit lumina de zi, Clayton îl petrecu construind o scară grosolană, cu ajutorul căreia Lady Alice să poată urca în noul ei cămin.

Întreaga zi, pădurea din jur fremătase de păsări agitate, cu penaje scânteietoare şi de maimuţici săltăreţe şi guralive, care urmăriseră cu cel mai aprig interes şi cu fascinaţie pe noii veniţi şi construirea minunatului lor cuib.

Cu toate că atât Clayton cât şi soţia lui fură tot timpul cu ochii în patru, nu văzură nici o dihanie mai mare, deşi în vreo două rânduri micii lor vecini simieni se precipitară dinspre măgura din apropiere ţipând şi trăncănind de zor, privind îndărăt cu ochi înfricoşaţi şi dând a înţelege, la fel de limpede ca şi cum ar fi vorbit, că fugeau de cine ştie ce grozăvie care pândea pitită pe acolo.

Puţin înainte de lăsarea serii, Clayton isprăvi scara şi după ce umplură un lighean mare cu apă din râuleţul învecinat, cei doi urcară la relativa siguranţa oferita de cămăruţa lor suspendată. Cum era destul de cald, Clayton nu lăsase în jos pereţii laterali şi în timp ce şedeau turceşte pe pături Lady

Alice, scrutând umbrele din ce în ce mai mohorâte ale pădurii, îşi apucă brusc soţul de braţ.

— John, şopti ea, ia te uită! Ce e, un om? Când Clayton întoarse ochii în direcţia indicată de soţia sa, văzu o siluetă gigantică, stând în picioare pe măgură şi profilându-se nedesluşit pe fundalul umbrelor. O clipă, silueta rămase locului, de parc-ar fi tras cu urechea, apoi se întoarse încet şi se mistui în tenebrele junglei.

— Ce-a fost, John?

— Nu ştiu, Alice, răspunse el cu o voce gravă, e prea întuneric ca să fi putut desluşi de la distanţa asta, poate că nu era decât o umbră iscată de luna care răsare.

— Nu, John, dacă nu era un om, atunci era o gigantică şi grotească imitaţie de om. Oh, mi-e teamă!

Clayton o strânse în braţe, şoptindu-i vorbe de îmbărbătare şi de iubire.

Puţin mai târziu, lăsă în jos pereţii de pânză, legându-i zdravăn de copaci, astfel încât, cu excepţia unei deschizături înguste ce da înspre plajă, erau cu desăvârşire îngrădiţi.

Cum în cuibuşorul lor domnea acum o beznă s-o tai cu cuţitul, se culcară amândoi pe aşternut, încercând să dobândească prin somn un scurt răgaz de uitare. Clayton se întinsese cu faţa spre deschizătură, având la îndemână o puşcă şi o pereche de pistoale.

Abia închiseseră ochii, când un sfâşietor ţipăt de panteră se înălţă din jungla aflată în spatele lor. Se apropie din ce în ce, până când putură distinge paşii fiarei chiar sub platforma lor. Un ceas şi mai bine o auziră pufnind şi agăţându-se cu ghearele de copacii care le susţineau cuibul, până când, în cele din urmă, se îndepărtă luând-o spre plajă, unde Clayton o putu vedea limpede în lumina clarului de lună – un animal robust, frumos, exemplarul cel mai mare pe care-l întâlnise vreodată.

În lungile ceasuri de beznă ce urmară nu reuşiră decât să aţipească pe apucate, căci lărmuiala nocturnă a imensei

jungle unde clocoteau miriade de vieţi animale le menţineau într-o continuă încordare nervii surescitaţi, astfel încât de o sută de ori se deşteptară tresărind la auzul strigătelor ascuţite sau altor zgomote furişe de namile tupilate sub ascunsul lor.

3. VIAŢA ŞI MOARTE.

Dimineaţa îi află prea puţin sau aproape deloc odihniţi, deşi încercaseră o nespusă uşurare la ivirea zorilor.

De îndată ce-şi încropiră o frugală gustare, alcătuită din carne de porc sărată, cafea şi biscuiţi, Clayton reîncepu munca de construire a locuinţei lor, pentru că-şi dădea seama că nu se puteau aştepta la nici un fel de siguranţă şi la nici un pic de odihnă noaptea, atâta timp cât nu vor fi despărţiţi de viaţa junglei prin patru pereţi trainici. Era o sarcină anevoioasă care-i luă aproape o lună şi nu clădi decât o singură cămăruţă. Îşi dură casa din trunchiuri mici, groase de vreo cincisprezece centimetri, astupând spaţiile libere cu un soi de lut pe care-l găsi la mică adâncime de la suprafaţa solului.

La un capăt construi o vatră din pietre mici aduse pe plajă. Le tencui tot cu lut şi când casa fu gata, întinse şi la exterior un strat de lut, gros de vreo zece centimetri.

În deschizătura ferestrei aşează nişte rămurele, nu mai groase de doi centimetri şi jumătate, pe care le dispuse orizontal şi vertical, împletindu-le atât de strâns, încât alcătuiau gratii de nădejde ce puteau rezista forţei unui animal puternic. În felul acesta locuinţa avea aer şi ventilaţie fără a pierde din siguranţă.

Acoperişul în formă de A fu construit din rămurele mici, legate foarte strâns, peste care aşternu iarba lungă a junglei şi foi de palmier, fixate apoi printr-un ultim strat de lut.

Pentru uşă folosi lăzile de ambalaj care conţinuseră lucrurile lor, fixând în cuie o placă peste alta şi aşezând transversal scândurile de aceeaşi fibră, până când obţinu un material solid, gros de vreo opt centimetri şi atât de

rezistent, încât pe amândoi îi pufni râsul numai cât îl priviră. Dar ajuns la acest punct, Clayton se izbi de cea mai mare dificultate, întrucât, după ce construi uşa masivă, nu avu nici un mijloc de a o prinde. Totuşi, după încă două zile de muncă, izbuti să fasoneze două balamale din lemn tare cu ajutorul cărora montă uşa, astfel încât se deschidea şi se închidea cu uşurinţă.

Tencuiala şi finisajul fură adăugate după ce se mutară în casă – ceea ce se întâmplă de îndată ce fu aşezat acoperişul – prin îngrămădirea tuturor lăzilor în faţa uşii, peste noapte; şi astfel, locuinţa lor deveni relativ sigură şi confortabilă.

Construirea unui pat, a scaunelor, a unei mese şi a rafturilor fu o treabă comparativ uşoară, aşa încât spre sfârşitul celei de-a doua luni, erau comod instalaţi şi de n-ar fi fost teama permanentă de un atac din partea jivinelor, precum şi singurătatea din ce în ce mai apăsătoare, nu s-ar fi simţit nici stânjeniţi, nici nefericiţi.

Noaptea, fiarele mârâiau şi răgeau în jurul micuţei lor cabane, dar omul se deprinde în asemenea măsură cu zgomotele des repetate, încât curând nu se mai sinchisiră de ele, dormind buştean până în zori.

În trei rânduri zăriră fugitiv siluetele masive, asemănătoare cu omul, de felul celei pe care o văzuseră în prima noapte, dar niciodată îndeajuns de aproape ca să-şi poată da seama dacă siluetele întrezărite aparţineau unor oameni sau unor animale.

Păsările strălucitoare şi maimuţele se învăţaseră cu noile lor cunoştinţe şi cum, de bună seamă, nu mai văzuseră niciodată până atunci fiinţe omeneşti, odată ce le trecu prima spaimă, începură să se apropie din ce în ce, îmboldite de acea ciudată curiozitate de care-s stăpânite vietăţile pădurii, ale junglei, ale câmpiei; aşa încât, încă din prima lună, unele păsări ajunseseră să accepte firimituri din mâinile prietenoase ale celor doi Clayton.

Într-o după amiază, în timp ce Clayton lucra la o cabană suplimentară, deoarece avea de gând să construiască mai multe încăperi, micii lor prieteni caraghioşi – maimuţicile – năvăliră ţipând şi bruftuind prin copaci, venind în fugă din direcţia măgurii, în timp ce fugeau, aruncau înapoia lor priviri temătoare si, în cele din urmă, se opriră lângă Clayton, flecărind aţâţate ca şi cum ar fi vrut să-l vestească de apropierea unui pericol.

În sfârşit, văzu şi el acel ceva de care se temeau atâta maimuţicile – omul-fiară pe care Clayton îl zărise până acum doar în treacăt. Se apropia prin junglă, într-o poziţie semiverticală, sprijinindu-şi din când în când pumnii pe pământ – o gigantică maimuţă antropoidă – şi pe măsură ce înainta, scotea nişte mârâieli guturale şi un soi de sunet lătrat.

Clayton se afla la oarecare distanţă de cabană, pregătindu-se să doboare un arbore cât se poate de potrivit pentru lucrările lui de construcţie. Luni întregi de continuă securitate, timp în care nici un animal primejdios nu se arătase la lumina zilei, îl făcuseră să devină imprudent: Clayton îşi lăsase puştile şi pistoalele în cabană şi acum, când văzu uriaşa maimuţă zdrobind sub tălpi vegetaţia măruntă a junglei şi venind drept spre el, dintr-o direcţie ce-i tăia orice cale de scăpare, simţi un fior săgetându-l prin şira spinării.

Ştia că, înarmat cum se afla doar cu un topor, şansele lui împotriva monstrului feroce erau într-adevăr foarte mici – şi apoi… Alice! „Ah, Dumnezeule – îşi spuse el – ce se va întâmpla cu Alice?”

Mai exista o slabă nădejde să ajungă înapoi la cabană. Se întoarse şi începu să alerge în direcţia locuinţei, scoţând strigăte de alarmă menite s-o vestească pe soţia sa ca să fugă şi să se baricadeze după uşa grea a cabanei în cazul când gorila i-ar tăia drumul.

Lady Greystoke şedea în apropierea cabanei când îi auzi strigătul, ridică ochii; îi fu dat să vadă maimuţa, care făcea

salturi de o incredibilă sprinteneală pentru un animal atât de mare şi greoi, străduindu-se să i-o ia înainte lui Clayton.

Cu un strigăt stins, Lady Alice fugi spre cabană şi când intră, aruncă îndărăt o privire care-i umplu inima de groază, căci monstrul îi tăiase soţului ei calea; Clayton se afla în mare impas, strângând toporul cu ambele mâini, gata să-l repeadă asupra animalului furios, în clipa când acesta s-ar fi hotărât să te năpustească asupră-i.

— Alice, închide uşa şi baricadeaz-o! strigă Clayton. O să dobor bestia cu toporul!

Dar ştia foarte bine că-l aşteaptă o moarte înfiorătoare, iar Lady Alice ştia şi ea.

Gorila era ditai matahală, cântărind probabil vreo sută cincizeci de kilograme. Ochii apropiaţi, răi, scăpărau de ură pe sub sprincenele zbârlite, în timp ce caninii ascuţiţi ieşiră la iveală dezgoliţi într-un rânjet hidos când se opri o clipă să-şi cântărească prada.

Peste umărul bestiei, Clayton putea vedea uşa cabanei, aflată la o distanţă mai mică de douăzeci de paşi şi se simţi năpădit de un val de groază şi de spaimă când o zări pe tânăra-i soţie înarmată cu unul din pistoalele lui.

Lady Alice se temuse întotdeauna de armele de foc şi pentru nimic în lume nu ar fi atins vreuna, dar acum se repezi spre maimuţă cu neînfricarea unei leoaice care-şi apără puiul.

— Înapoi, Alice, pentru numele lui Dumnezeu, du-te înapoi!

Dar ea nici nu se gândi să-i dea ascultare şi chiar în aceeaşi clipă, gorila se năpusti asupra lui Clayton, care nu putu să mai scoată o vorbă.

Omul, adunându-şi toate puterile, învârti toporul deasupra capului, dar vânjosul animal înşfacă unealta cu înspăimântătoarele-i mâini şi smulgând-o din strânsoarea lui Clayton, o zvârli cât colo. Cu un mârâit sinistru, îşi apucă neajutorata-i victimă, dar în secunda când colţii dădură să se înfigă în beregata pe care o căutaseră cu însetare,

răsună o detunătură şi glonţul pătrunse în spinarea gorilei, între omoplaţi.

Zvârlindu-l pe Clayton la pământ, bestia se întoarse spre noul său vrăjmaş. Dinainte-i se afla fata înspăimântată, căznindu-se în zadar să mai descarce odată arma în trupul animalului; dar Alice nu cunoştea mecanismul armelor de foc şi trăgaciul căzu inutil, declanşând un cartuş gol. Aproape în aceeaşi clipă, Clayton se opinti, ridicându-se în picioare şi fără să se gândească la zădărnicia unui asemenea act, se repezi să îndepărteze gorila de pe trupul soţiei sale care se făcuse ghem.

Izbuti totuşi, fără mare efort, căci namila se rostogoli neînsufleţită în iarbă; gorila murise. Glonţul îşi îndeplinise misiunea.

Clayton îşi cercetă în grabă soţia şi constată că nu avea nici o rană, drept care deduse că bestia murise chiar în clipa când sărise la Alice. Cu gingăşie, îşi ridică soţia, încă leşinată şi o transportă în mica lor cabană, dar trecură două ore până când Alice să-şi vină în simţiri.

Primele cuvinte pe care le rosti îl umplură de îngrijorare pe Clayton. Căci, la câtva timp după ce-şi recăpătase cunoştinţa, Alice privi uimită de jur împrejurul cabanei şi apoi, cu un suspin de mulţumire, grăi:

— Vai, John, ce bine-i să te afli acasă la tine! Aveam impresia că nu mai suntem la Londra, ci într-un loc înfiorător unde ne atacau nişte monştri giganţi.

— Haide, Alice, haide, o domoli el, dezmierdându-i fruntea, încearcă să mai dormi şi nu te nelinişti din pricina visurilor rele!

În noaptea aceea se născu fiul lor, în cabana scundă din vecinătatea pădurii virgine, în timp ce un leopard urla în faţa uşii, iar de dincolo de măgură se auzeau tonalităţile grave ale răgetului de leu.

Lady Greystoke nu şi-a mai revenit din şocul pricinuit de atacul gorilei şi cu toate că a mai trăit un an după naşterea

fiului ei, nu a mai ieşit niciodată afară din cabană şi nu şi-a mai dat vreodată limpede seama că nu s-ar fi aflat în Anglia.

Uneori îi punea întrebări lui Clayton în legătură zgomotele ciudate care sfâşiau liniştea nopţilor, în legătură cu absenţa servitorilor şi a prietenilor, cu bizara grosolănie a mobilelor din încăpere, dar, cu toate că el nu făcea nici o încercare s-o amăgească, niciodată Lady Alice nu a mai putut sesiza tâlcul tuturor acestora.

Altminteri, gândea aproape normal, iar bucuria şi fericirea pe care le încerca datorită micuţului ei fiu precum şi duioşia constantă cu care-o înconjura soţul ei, făcură ca acest an să fie foarte fericit, cel mai fericit din tânăra-i viaţă.

Clayton ştia foarte bine că dacă Alice şi-ar fi păstrat judecata neştirbită ar fi suferit cumplit din cauza neliniştilor şi a îngrijorării, aşadar, deşi se simţea nespus de îndurerat de starea ei, în unele momente era de-a dreptul bucuros că soţia lui nu putea să înţeleagă realitatea.

De multă vreme renunţase la speranţa de a se salva de acolo, decât doar prin cine ştie ce întâmplare. Cu un zel neostoit, lucrase la înfrumuseţarea interiorului cabanei.

Duşumeaua era acoperită cu piei de leu şi de panteră. Diferite bufete şi rafturi de cărţi căptuşeau pereţii. Vaze ciudate, modelate cu propriile-i mâini din lutul ce se găsea în regiune, purtau buchete de frumoase flori tropicale. Perdelele împletite din fire de iarbă şi de bambus împodobeau ferestrele şi – realizarea cea mai grea dintre toate – reuşise, cu sărăcăcioasele lui unelte, să taie scânduri pentru a nivela suprafaţa pereţilor şi a tavanului şi a-şi înjgheba o podea netedă.

Faptul că izbutise să-şi educe mâinile la îndeletniciri atât de neobişnuite constituia şi pentru el o sursă de continuă şi blândă mirare. Dar îşi iubea munca, deoarece o făcea de dragul soţiei sale şi a firavei vieţi care venise să le însenineze zilele, deşi le sporise însutit răspunderile şi grozăvia situaţiei. În anul în care urmă Clayton fu atacat în mai multe rânduri de maimuţele gigantice, care păreau

acum să bântuie în permanenţă prin preajma cabanei, dar cum niciodată nu se mai hazardase să iasă fără ambele puşti şi pistoale, nu se mai temea de uriaşele jivine.

Întărise apărarea ferestrelor şi potrivise la uşa cabanei un lacăt de lemn, unic în felul lui, aşa încât, când pleca la vânătoare sau la cules de fructe, îndeletniciri pe care era nevoit să le practice în mod constant pentru a asigura nevoile de hrană, nu se mai temea de posibilitatea ca vreuna din bestiile acelea să dea buzna în căminul lui.

La început împuşca cea mai mare parte a vânatului chiar prin fereastra cabanei, dar după un timp animalele se învăţaseră să se ferească de curioasa vizuină de unde izbucneau înfricoşătoare detunături de puşcă.

În răgazurile de odihnă, Clayton îi citea adeseori cu glas tare soţiei lui din teancurile de cărţi pe care le aduseseră cu ei, în vederea noului cămin la care nădăjduiseră. Printre acestea se aflau multe cărţi pentru copii – cărţi cu poze, abecedare, poveşti – căci se aşteptaseră ca odrasla lor să atingă vârsta cititului mai înainte ca ei să fi putut spera să se întoarcă în Anglia.

Alteori, Clayton îşi făcea însemnări în jurnalul lui, pe care se deprinsese să-l scrie în limba franceză şi unde înregistra amănuntele ciudatei lor vieţi, îşi ţinea jurnalul ferecat într-o casetă de metal.

Când se împlini un an de la naşterea fiului ei, Lady Alice se stinse din viaţă, tăcut, în somn. Atât de domol i-a fost sfârşitul, încât lui Clayton îi trebuiră ore întregi până să-şi dea seama că soţia sa era într-adevăr moartă.

Grozăvia situaţiei îşi făcu foarte încet loc în conştiinţa lui şi e îndoielnic dacă şi-a dat vreodată seama pe deplin de imensitatea durerii sale şi de cumplita răspundere care-i apăsa umerii, acum, când avea în grijă făptura aceea plăpândă, de fiul care trebuia încă alăptat.

Ultima însemnare din jurnalul său a fost făcută în dimineaţa ce a urmat săvârşirii din viaţă a Lady-ei Alice şi cuprinde o serie de amănunte expuse într-un limbaj

prozaic, care le sporeşte nota patetică: pentru că respiră din ele o apatie istovită, născută dintr-un lung şir de suferinţe şi deznădejdi, o apatie pe care chiar această cruntă lovitură abia de-o putea face să vibreze în adâncurile unei dureri mai intense: „Fiul meu ţipă după mâncare. O, Alice, Alice, ce să mă fac?”

Şi în timp ce John Clayton aşternea aceste cuvinte, sortite să fie cele din urmă scrise de mâna lui, capul îi căzu ostenit peste braţele întinse pe masa cioplită pentru cea care zăcea acum împietrită şi rece în patul de alături.

Vreme îndelungată nici un sunet nu ştirbi tăcerea mormântală a amiezii de junglă, în afară de scâncetele jalnice ale micuţului pui de om.

4. GORILELE.

În inima pădurii, pe-un platou aflat cam la o milă în spatele oceanului, bătrânul Kerchak, gorila, spumega de furie în mijlocul neamului său. Membrii mai tineri şi mai sprinteni ai tribului se căţăraseră pe ramurile de sus ale arborelui uriaş, ca să se ferească de mânia bătrânului; preferau să-şi rişte viaţa pe crengile care abia le suportau greutatea, decât să-l înfrunte pe bătrânul Kerchak într-unul din accesele lui de nestăpânită furie.

Ceilalţi masculi se risipiseră în toate direcţiile, dar nu mai înainte ea bruta aţâţată să fi simţit vertebrele unuia dintre ei plesnind între fălcile-i uriaşe, înspumate de turbare.

O tânără femelă ghinionistă alunecă de pe o ramură înaltă, pe care nu-şi putuse ţine echilibrul şi se prăbuşi cu zgomot chiar la picioarele lui Kerchak. Scoţând un urlet sălbatic, gorila se repezi asupră-i, sfâşiindu-i cu colţii puternici o bucată de carne de pe o coastă şi izbind-o violent în cap şi peste umeri cu o creangă de copac frântă, până ce-i făcu ţeasta chisăliţă.

Apoi o pândi pe Kala, care, întorcându-se chiar atunci cu puiul său dintr-o expediţie în căutarea hranei, habar n-avusese de turbarea înverşu-natului Kerchak, până când ţipetele de alarmă ale fârtaţilor n-o făcură s-o ia la

sănătoasa ca să-şi scape pielea Dar Kerchak o ajunse din urmă, atât de aproape, cât ar fi înşfăcat-o de încheietura mâinii dacă ea ar fi executat un disperat salt aerian, sărind de pe un copac pe altul – performanţă periculoasă, pe care gorilele o practică foarte rar, doar când nu există altă soluţie în faţa primejdiei. Execută saltul cu succes, dar când se prinse de crengile copacului mai îndepărtat, smucitura bruscă slăbi strânsoarea braţelor puiului ei, care i se agăţase cu furie de gât şi Kala văzu mica făptură rostogolindu-se, răsucindu-se şi chircindu-se la zece metri dedesubt. Cu un înfiorător strigăt de durere, Kala se aruncă de-a dreptul lingă el, fără să-i mai pese de primejdia ce-o pândea din partea lui Kerchak; dar când ridică micuţa făptură zdrobită, văzu că viaţa îi părăsise trupul.

Gemând înfundat, Kala continuă să-şi strângă puiul la piept, iar Kerchak nu încercă s-o brutalizeze. Moartea puiului făcuse ca furia-i diavolească să se astâmpere tot aşa de brusc cum se dezlănţuise.

Kerchak era o uriaşă căpetenie de gorile, cântărind poate o sută şaptezeci şi cinci de kilograme. Avea o frunte foarte îngustă şi teşită, ochi injectaţi, mici şi aşezaţi foarte aproape de rădăcina nasului grosolan, turtit; urechile-i erau mari şi subţiri, dar, oricum, mai mici decât ale celor din neamul său.

Firea lui vijelioasă şi marea-i forţă îi asiguraseră dominaţia asupra micului trib în mijlocul căruia se născuse cu vreo douăzeci de ani în urmă. Acum, când se afla în plină vigoare, în toată pădurea deasă nu exista maimuţă care să fi cutezat să-i conteste dreptul la domnie, iar celelalte fiare mai mari se fereau să-l hărţuiască.

Bătrânul Tantor, elefantul, era singurul dintre toate vietăţile sălbatice care n-avea frică de el – şi numai de elefant se temea Kerchak. Când Tantor pufnea pe trompa lui, gorila şi neamul ei se căţărau iute în copaci, la nivelul al doilea.

Tribul de antropoide peste care domnea Kerchak, cu mână de fier şi colţi ameninţător dezgoliţi, număra şase până la opt familii, fiecare dintre acestea fiind alcătuită dintr-un mascul adult, cu femelele şi puii lui, însumând cu toţii laolaltă vreo şaizecişaptezeci de maimuţe.

Kala era femela cea mai tânără a unui mascul numit Tublat, ceea ce înseamnă „nas-spart”, iar puiul pe care-l văzuse strivit era primul ei copil; de altfel, ea nici n-avea mai mult de nouă sau zece ani. Deşi atât de tânără, Kala era vânjoasă şi puternică – un exemplar splendid, cu mădulare zvelte, o frunte rotundă şi înaltă, care vădea o înzestrare cu mai multă inteligenţă decât semenii săi. De asemenea, avea o mare capacitate de iubire şi de suferinţă maternă.

Totuşi era numai o maimuţă, o uriaşă, feroce, înverşunată fiară dintr-o specie îndeaproape înrudită cu gorilele, doar ceva mai inteligentă decât acestea; inteligenţa, îmbinată cu forţa gorilelor, făcea din specia ei cel mai fioros dintre înspăimântătorii străbuni ai omului.

Când membrii tribului îşi dădură seama că mânia lui Kerchak se potolise, îşi părăsiră încet ascunzişurile din arbori şi porniră să-şi vadă mai departe de feluritele îndeletniciri de la care fuseseră întrerupţi.

Tinerii se jucau şi se zbenguiau printre copaci şi tufişuri. Câţiva dintre adulţi se întinseseră cu faţa-n jos pe culcuşul moale alcătuit de frunzele moarte sau putrezite ce acopereau pământul, în timp ce alţii răsturnau crengi căzute şi bulgări de pământ, scociorând după gândăceii şi reptilele care formau o parte a hranei lor. Alţii umblau căutând prin copacii din jur fructe, alune, păsări mici, ouă.

Petrecuseră în felul ăsta o oră şi mai bine, când Kerchak îi adună şi poruncindu-le să-l urmeze, se îndreptară spre ocean.

În cea mai mare parte, acolo unde era spaţiu bătătorit, mărşăluiră pe pământ, urmând cărarea uriaşilor elefanţi, care, tot ducându-se şi întorcându-se, fuseseră singurii ce tăiaseră drum în junglă prin încâlceala de mărăciniş, liane,

plante agăţătoare şi copaci. Când mergeau, gorilele înaintau cu o mişcare rotită, stângace, proptindu-se cu pumnii noduroşi în pământ şi săltându-şi înainte corpurile dizgraţioase. Când însă drumul ducea printre arborii mai mărunţi, se mişcau cu repeziciune, legănându-se de pe o creangă pe alta cu agilitatea verilor mai mici, maimuţele. Şi tot drumul, Kala îşi purtă puiul mort, strâns lipit la piept.

Curând, după-amiaza, ajunseră pe creasta unei măguri care da spre plajă şi la poalele căreia se afla cabana ce constituia ţinta lui Kerchak. Văzuse pe mulţi din neamul lui prăbuşindu-se morţi în faţa zgomotului puternic scos de băţul negru, mânuit de ciudata maimuţă albă care trăia în bârlogul acela minunat şi Kerchak, în mintea-i primitivă, luase hotărârea să pună stăpânire pe unealta dătătoare de moarte şi să cerceteze interiorul misteriosului cuib.

Mai voia foarte, foarte mult să-şi înfigă dinţii în beregata ciudatului animal pe care învăţase să-l urască, temându-se totodată de el, din care pricină venea adeseori cu tribul său în recunoaştere, pândind un prilej când maimuţa albă ar fi fost mai puţin vigilentă.

În ultima vreme renunţaseră la ideea unui atac şi nici măcar nu se mai arătaseră; pentru că, ori de câte ori procedaseră astfel în trecut, băţul negru îşi detunase cumplitul mesaj de moarte către unul din membrii tribului.

Astăzi însă, omul nu se vedea pe afară şi din locul de unde iscodeau, maimuţele putură observa că uşa cabanei era deschisă. Încet, cu prudenţă şi fără zgomot, se strecură prin junglă spre cabană. Nu scoaseră nici un mârâit, nici un urlet de furie – beţigaşul cel negru îi învăţase să se apropie muteşte, ca nu cumva să-l trezească. Veniră din ce în ce mai aproape, până când Kerchak însuşi se furişă chiar la uşă şi privi înăuntru. În spatele lui urmau doi masculi şi apoi Kala, strângând la piept mica-i povară neînsufleţită.

Văzură înăuntru maimuţa albă, pe jumătate prăbuşită peste o masă, cu capul culcat pe braţe; pe pat zăcea o siluetă acoperită cu o pânză de catarg în timp ce dintr-un

mic leagăn rustic se auzea scâncetul unui prunc., Kerchak se strecură hoţeşte şi se ghemui pe vine, gata de atac; în clipa aceea John Clayton se înălţă cu o tresărire violentă şi se găsi faţă-n faţă cu maimuţele. Priveliştea care i se înfăţişă ochilor trebuie să-i fi îngheţat sângele în vine, căci dincoace de uşă se aflau trei gorile monstruoase, în spatele cărora se îngrămădeau numeroase altele. Câte erau, n-a putut niciodată şti, pentru că puştile lui atârnau pe peretele din celălalt capăt al încăperii, alături de pistoale, iar Kerchak se şi năpusti asupră-i.

După ce regele maimuţelor eliberă din strânsoare trupul neînsufleţit al celui ce fusese John Clayton, Lord Greystoke, îşi îndreptă atenţia spre micuţul din leagăn! Dar Kala ajunse acolo înaintea lui şi când Kerchak dădu să înşface copilul, îl smulse ea şi înainte de a fi putut să-i taie drumul, Kala o şi zbughi pe uşă şi se adăposti într-un arbore înalt.

Răpind pruncul Alicei Clayton, Kala lăsase să cadă în leagănul gol puiul ei mort; căci plânsetul puiului viu stârnise în inima ei sălbatică chemarea universalului instinct matern, pe care puiul mort nu-l mai putea astâmpăra.

Acolo sus, pitită printre crengile unui arbore uriaş, legănă la piept pruncul care ţipa şi în scurtă vreme, instinctul care vibra la fel de puternic în această femelă sălbatică, precum vibrase şi în pieptul gingaşei şi frumoasei Lady Alice – instinctul iubirii de mamă – pătrunse în abia înfiripata înţelegere a puiului de om şi-l făcu să se domolească. Apoi foamea şterse şi ultima barieră dintre ei şi fiul unui lord englez şi al unei lady se ospăta la sânul Kalei, maimuţa uriaşă.

Între timp, monştrii din cabană cercetau cu precauţie cele aflate în ciudata vizuină.

După ce se asigură că Clayton îşi dăduse sufletul, Kerchak îşi îndreptă atenţia spre obiectul întins pe pat, acoperit cu o pânză de catarg. Ridică uşurel un colţ al giulgiului, dar când dădu cu ochii de trupul femeii, smulse cu brutalitate

pânza în care era înfăşurată şi-şi încleşta mâinile uriaşe, păroase, în jurul gâtului alb, lipsit de viaţă. O clipă îşi înfipse adânc degetele în carnea rece, apoi, dându-şi seama că femeia era moartă, o lăsă în părăsire, pornind să examineze conţinutul încăperii; nu se mai atinse de cadavrul Lady-ei Alice şi al lui Sir John.

În primul rând, atenţia îi fu atrasă de puşca ce atârna pe perete; la băţul ăsta curios care tuna aducând moarte, râvnea de luni de zile, dar acum, când se afla la o palmă de el, nu se încumeta să-l înhaţe. Se apropie prudent de obiect, gata s-o ia la fugă dacă ar fi început să vorbească cu glasul lui tunător şi adânc, aşa cum îl mai auzise vorbind când adresase ultimele cuvinte unor semeni ai lui Kerchak, care din neştiinţă sau din pripeală, se năpustiseră asupra miraculoasei maimuţe albe care mânuia băţul.

În străfundurile înţelegerii acestui animal mijise ceva care-i spunea că băţul tunător e primejdios în mâna cuiva care ştie să-l manevreze; totuşi trecură minute întregi până se hotărî să-l atingă.

Se plimbă de colo-colo prin faţa băţului, cu capul mereu întors, astfel încât nu slăbi o secundă din ochi obiectul năzuinţelor sale.

Slujindu-se de braţele-i lungi cum se slujeşte omul de cârje şi aruncându-şi, la fiecare opintire, trupul masiv încoace şi-ncolo, marele rege al maimuţelor se învârti în sus şi-n jos, scoţând mârâieli răguşite, punctate din când în când de acel ţipăt pătrunzător, care-i cel mai cumplit zgomot al junglei.

În cele din urmă se opri dinaintea puştii. Încetişor, întinse o mână uriaşă până când aproape că atinse ţeava scânteietoare, pentru ca pe dată să-şi retragă mâna şi să-şi reia acel du-te-vino precipitat. S-ar fi zis că prin toată această demonstraţie de neînfricare, ca şi prin ţipetele-i sălbatice, colosul îşi aduna curajul şi se aţâţa singur până avea să atingă cutezanţa de a pune mâna pe armă.

Se opri din nou şi de astă dată izbuti să-şi lipească mâna şovăitoare de oţelul rece, pentru ca în aceeaşi clipă să şi-o retragă iar şi să-şi reia foiala plină de neastâmpăr. Ceremonia fu repetată de nenumărate ori, dar de fiecare dată cu o încredere sporită, până când, în cele din urmă, puşca fu smulsă din cui şi iat-o în mâna animalului.

Constatând că nu-i face nici un rău, Kerchak începu s-o cerceteze minuţios. O pipăi de la un capăt la celălalt, privi în adâncurile negre ale ţevii, îşi plimbă degetele pe părţile-i laterale, pe pat, pe încărcător şi în sfârşit, pe trăgaci.

Tot timpul cât au durat aceste operaţii, maimuţele care intraseră în cabană stăteau ciorchine lângă uşă, urmărind mişcările şefului, în vreme ce dihăniile rămase afară se îngrămădeau şi-şi lungeau gâtul ca să vadă şi ele ce se petrece înăuntru. Deodată, degetele lui Kerchak se încleştară pe trăgaci. Urmă o detunătură asurzitoare, iar maimuţele de la uşă şi de dincolo de uşă se învălmăşiră şi se prăvăliră una peste alta, în graba sălbatică de a fugi.

Kerchak era la fel de înspăimântat, atât de înspăimântat, încât nu-i dădu prin cap să azvârle pricina acelui zgomot îngrozitor, ci se năpusti la uşă, ţinând strâns puşca în mână. Când trecu prin deschizătură, ţeava puştii se agăţă de marginea uşii ce se închidea dinăuntru în afară şi o trase cu atâta forţă, încât uşa se trânti zdravăn în urma maimuţelor care o luaseră la picior.

La mică depărtare de cabană, când Kerchak se opri o clipă şi descoperi că mai strângea puşca în mână, o zvârli cât. Colo, cum ar fi azvârlit un fier roşu şi niciodată nu mai încercă s-o regăsească – detunătura însemnase o încercare prea puternică pentru nervii lui de animal; dar se convinsese că teribilul băţ era absolut nevătămător atât timp cât îl lăsai în pace.

Trebui să se scurgă un ceas până ce maimuţele se încumetară să se apropie iar de cabană spre a-şi continua investigaţiile, dar când, în sfârşit, se întoarseră, găsiră, spre

marele lor necaz uşa închisă şi înţepenită atât de straşnic, încât nu fu chip s-o forţeze.

Lacătul ingenios construit de Clayton se încuiase când Kerchak se agăţase de uşă; nici ferestrele bine zăbrelite nu oferiră maimuţelor o cale de acces. După ce se învârtiră un timp împrejurul cabanei, se întoarseră îndărăt în adâncurile pădurii şi pe platourile stâncoase de unde veniseră.

Kala nu coborâse pe dată cu pruncul ei adoptat, dar Kerchak îi strigă să vină şi cum în glasul lui nu răsuna nici urmă de furie, se lăsă sprintenă în jos, din ram în ram şi se alătură celorlalţi în marşul spre casă.

Maimuţele care încercară să se uite la curiosul pui al Kalei fură respinse de ea cu colţi dezgoliţi ameninţător şi cu mârâieli joase, însoţite de avertismente.

Când o încredinţară că nu voiau să-i facă copilului nici un rău, le îngădui să se apropie, dar nu-i lăsă cu nici un chip să-i atingă comoara. Părea să-şi dea seama că pruncul era plăpând şi delicat şi se temea ca mâinile grosolane ale neamurilor ei să nu-i vatăme micuţul.

Mai avu o iniţiativă, din care pricină drumul fu foarte anevoios pentru Kala. Amintindu-şi de moartea puiului ei, îşi susţinu tot timpul noul copil cu braţul, până la disperare. Ceilalţi micuţi erau purtaţi de mamele lor în circă; braţele lor firave se agăţau de grumazurile păroase, iar picioruşele se sprijineau de subsuorile mamei.

Dar cu Kala lucrurile se petreceau altminteri; ea ţinea trupuşorul gingaş al micului Lord Greystoke strâns la piept, în timp ce mânuţele delicate se agăţau de smocurile lungi de păr negru care acopereau această porţiune din trupul Kalei. Văzuse un pui căzându-i din cârcă şi găsindu-şi o moarte cumplită; cu acest al doilea pui n-avea să mai rişte asemenea lucru.

5. MAIMUŢA ALBĂ.

Kala îşi îngrijea cu duioşie puiul de pripas, mirându-se în sinea ei de ce acesta nu se dezvolta în forţă şi în agilitate deopotrivă cu puii altor mame. Trecuse aproape un an de

când intrase în posesia ei şi puiul abia de începuse a umbla singur, cât despre căţărat, vai de mine ce neputincios era!

Kala stătea uneori de vorbă cu femelele mai bătrâne despre tânăra ei odraslă, dar niciuna dintre ele nu înţelegea cum poate un pui să fie atât de încet şi de înapoiat în a învăţa să aibă grijă de sine. Cum aşa? Dar nici hrana nu şi-o putea procura singur şi doar trecuseră mai bine de douăsprezece luni de când îl găsise Kala.

De-ar fi ştiut maimuţele că pruncul, înainte de a fi intrat în posesia Kalei, împlinise treisprezece luni, l-ar fi socotit un caz lipsit de orice speranţă, căci micile gorile din tribul lor erau la două-trei luni tot atât de avansate cât şi puiul ăsta de douăzeci şi cinci de luni.

Tublat, soţul Kalei, era nedumerit şi supărat şi dacă femela n-ar fi fost mereu cu ochii în patru, el de mult i-ar fi făcut de petrecanie copilului.

— N-o să ajungă niciodată o gorilă – o lămuri el. Va trebui să-l porţi şi să-l ocroteşti toată viaţa. Ce folos o să aducă tribului? Niciunul; va fi numai o povară. Lasă-l să-şi doarmă liniştit somnul de veci printre ierburile înalte, ca tu să poţi da naştere altor gorile puternice, care să ne fie un sprijin la bătrâneţe.

— Niciodată, Nas-Spart – răspunse Kala. Dacă va trebui să-l port toată viaţa, îl voi purta.

Atunci Tublat se duse la Kerchak, cerându-i să facă uz de autoritatea sa pe lângă Kala şi să-i poruncească să renunţe la micul Tarzan, căci ăsta era numele pe care-l puseseră gingaşului Lord Greystoke, Tarzan însemnând în limba lor „piele-albă”.

Dar când Kerchak îi vorbi, Kala îl ameninţă că, dacă n-o lasă în pace să-şi crească copilaşul, va părăsi tribul. Şi cum acesta constituia unul din drepturile inalienabile ale vietăţilor din junglă când sunt nemulţumite de tribul lor, o lăsară de capul ei, deoarece Kala era o femelă tânără, cu picioare zvelte şi n-ar fi vrut s-o piardă.

Pe măsură ce Tarzan creştea, se dezvolta cu paşi mai rapizi, astfel încât la zece ani se căţăra de minune în copaci, iar jos, pe pământ, se pricepea să facă o sumedenie de lucruri năstruşnice ce depăşeau posibilităţile frăţiorilor şi surioarelor lui.

Se deosebea în multe privinţe de ei şi adeseori le stârnea mirarea prin isteţimea lui, mult superioară lor, dar în forţă şi ca mărime era mai prejos; căci la zece ani antropoidele erau pe deplin dezvoltate, unele dintre ele ridicându-se la peste doi metri înălţime, în timp ce micul Tarzan era doar un băieţaş. Dar ce băieţaş!

Încă din fragedă copilărie îşi folosise mâinile ca să se legene şi să sară de pe o cracă pe alta, după cum îl învăţase uriaşa lui mamă şi când se făcu mai mare petrecu zilnic ore întregi gonind prin copaci cu fraţii şi surorile lui.

Putea să sară la şapte metri în aer, pe înălţimile ameţitoare ale arborilor din junglă şi să prindă, cu o precizie ce nu da niciodată greş şi fără vreo strădanie aparentă, o ramură ce se zbătea nebuneşte în bătaia uraganului apropiat.

Putea coborî şapte metri dintr-o dată, din cracă în cracă, într-o alunecare rapidă spre pământ, sau se putea căţăra în vârful celui mai semeţ dintre giganţii tropicali, cu uşurinţa şi repeziciunea unei veveriţe.

Deşi în vârstă doar de zece ani, avea puterea unui bărbat mijlociu de treizeci şi era mult mai suplu în mişcări decât poate ajunge vreodată cel mai antrenat dintre atleţi. Şi zi de zi puterea lui creştea.

Viaţa lui Tarzan printre crâncenele gorile a fost fericita; pentru că în memoria sa nu purta amintirea unui alt soi de viaţă şi nici nu ştia că în univers mai există şi altceva decât acest petic de pădure şi sălbăticiunile din junglă care-i erau familiare.

Împlinise aproape zece ani când începu să-şi dea seama că există o mare deosebire între el şi fraţii săi. Şi trupul lui mic, rumenit de soare deveni brusc o pricină de mare

ruşine când observă că el n-avea nici un fir de păr, de parc-ar fi fost şarpe sau alt soi de reptilă. Încercă să înlăture acest neajuns mânjindu-se din cap până-n picioare cu noroi; dar noroiul se zbicea şi cădea. Şi-apoi era atât de neplăcut, încât hotărî pe dată că preferă ruşinea decât senzaţia nesuferită.

În ţinutul înalt pe care tribul lui îl vizita adeseori, se afla un lăcuşor şi în apele lui limpezi şi neclintite îşi văzu Tarzan pentru prima oară faţa.

Era o zi zăpuşitoare din anotimpul secetos, şi Tarzan se duse cu unul din verii săi la mal, ca să bea apă. Când se aplecară, ambele feţe se oglindiră în lacul adormit: trăsăturile sălbatice şi fioroase ale maimuţei, alături de cele ale mlădiţei aparţinând unei vechi familii englezeşti.

Tarzan fu îngrozit. Era destul de rău să fii spin, dar să mai ai şi o asemenea mutră! Se miră cum de puteau celelalte gorile să se uite măcar la fata lui.

Gura aceea micuţă şi subţire şi dinţii mărunţi şi albi! Cum puteau să arate oare alături de boturile cărnoase şi de colţii puternici ai fraţilor lui mai norocoşi! Şi năsucul mic şi fin era atât de subţire, încât părea lihnit de foame. Se înroşi ca para focului când îl compară cu nările largi şi fremătătoare ale amicului său. Ce nas generos şi puternic avea! Cum i se lăţea pe jumătate din faţă! „Ce bine trebuie să fie când eşti frumos!” gândi Tarzan.

Dar când îşi mai văzu şi ochii!

— Ah, asta a fost lovitura de graţie – o pată cafenie, un cerc cenuşiu în jurul ei şi apoi era alb curat! Îngrozitor! Nici măcar şerpii nu aveau ochi atât de hidoşi.

Era atât de absorbit de aceste autoaprecieri, încât nu auzi cum în spatele lui iarba înaltă se desparte şi cum o dihanie mare se furişează hoţeşte prin junglă; nici prietenul lui, gorila, nu auzi, pentru că tocmai atunci bea apă şi lipăitul buzelor şi gâlgâitul de satisfacţie acoperiră zgomotul apropierii nepoftitului.

La mai puţin de treizeci de paşi în spatele celor doi se ghemuia Sabor, uriaşa leoaică, vânturându-şi coada. Cu precauţie, întindea o labă mare, vătuită, pe care o lăsă apoi fără zgomot pe pământ înainte de a o fi ridicat pe a doua. În acest fel avansa: o pisică uriaşă, aproape târându-şi pântecele pe jos şi pregătindu-se să se repeadă asupra prăzii.

Acum se afla la trei metri depărtare de cei doi neştiutori tovarăşi de joacă – îşi trase cu grijă labele dindărăt sub greutatea corpului, muşchii mari încordându-i-se sub pielea-i frumoasă. Se ghemuise atât de tare, încât părea turtită, cu excepţia spinării lucioase, arcuite, gata pregătită de salt. Coada nu i se mai vântura – stătea dreaptă şi nemişcată.

O clipă rămase astfel, ca prefăcută în stană de piatră, apoi, slobozind un răget înfiorător, sări.

Sabor, leoaica era un vânător încercat. Cuiva mai puţin experimentat, alarma sălbatică a răgetului ei când sărea i s-ar fi părut o nerozie, căci n-ar fi putut să cadă oare cu mai mare siguranţă asupra victimelor dacă ar fi executat un salt mut, neînsoţit de strigătul acela pătrunzător? Dar Sabor cunoştea foarte bine iuţeala vietăţilor junglei şi fineţea aproape incredibilă a auzului lor. Pentru acestea, fâşâitul uşor al unui fir de iarbă ce se freca de un alt fir era un avertisment la fel de eficient ca şi răcnetul ei cel mai puternic, ori Sabor ştia că n-ar fi putut face saltul măreţ fără un cât de mic zgomot.

Urletul ei sălbatic nu era un avertisment. Era menit să îngheţe bietele victime, paralizându-le de groază doar o fracţiune de secundă, atât cât trebuia pentru ca ghearele-i puternice să se implânte în carnea lor fragedă şi să le imobilizeze fără nici o speranţă de scăpare.

În ceea ce o privea pe maimuţă, Sabor chibzuise corect. Mica gorilă, tremurând de spaimă, se cinchise doar o clipă, dar această clipă fusese destul de lungă ca să-i fie fatală. Nu la fel însă s-au petrecut lucrurile cu Tarzan, copilul-om.

Viaţa lui printre primejdiile junglei îl învăţase să întâmpine neprevăzutul cu încredere în sine, iar inteligenţa lui superioară determina o rapiditate a reacţiilor mintale care întrecea cu mult posibilităţile maimuţelor.

Aşa încât răgetul leoaicei Sabor galvanizară creierul şi muşchii lui Tarzan la imediată acţiune.

În faţa lui se aşterneau apele adânci ale lacului, în spatele lui îl aştepta o moarte sigură: o moarte cumplită între ghearele ce sfâşie şi colţi ce sfârtecă. Tarzan nu putea suferi apa decât atunci când însemna un mijloc de a-şi potoli setea. N-o putea suferi pentru că o asocia cu răceala şi neplăcerea ploilor torenţiale, de care se temea din pricina tunetelor, a fulgerelor şi a vântului care le însoţea.

Sălbatica lui mamă îl învăţase să se ferească de apele adânci ale lacului şi de altfel, n-o văzuse chiar el pe mica Neeta, doar cu câteva săptămâni în urmă, pierind sub oglinda liniştită de la suprafaţă pentru a nu se mai întoarce niciodată la trib?

Dar, dintre cele două rele, mintea lui ageră îl alese pe cel mai puţin rău; prin urmare, de îndată ce prima notă a răgetului cumplitei Sabor destrămase liniştea junglei şi înainte ca fiara să fi făcut jumătate din salt, Tarzan simţi apele reci închizându-i-se deasupra creştetului.

Nu ştia să înoate şi apa era foarte adâncă, dar nu-şi pierdu nici un dram din stăpânirea de sine şi din inventivitatea, care alcătuiau însemnele unei făpturi superioare. Începu să dea repede din mâini şi din picioare, în încercarea de a ieşi la suprafaţă şi probabil că mai mult din întâmplare decât voit făcu mişcările folosite de câini când înoată, astfel că în câteva secunde nasul îi ieşi deasupra apei şi Tarzan descoperi că putea pluti făcând aceleaşi mişcări, ba putea chiar înainta prin apă. Fu foarte surprins şi încântat de această nouă ispravă, la care fusese împins atât de neaşteptat, dar nu avu timp să se gândească prea mult la ea.

Înota acum paralel cu malul şi văzu bestia cea sângeroasă, care l-ar fi înşfăcat, aplecată încă deasupra trupului neînsufleţit al tovarăşului său de joacă. Leoaica îl urmărea pe Tarzan cu priviri încordate, aşteptându-l de bună seamă să revină la mal, dar băiatului nici prin cap nu-i trecea una ca asta. Dimpotrivă, îşi înălţă glasul în strigătul de disperare al tribului său, adăugind şi avertismentul menit să-i prevină pe eventualii salvatori că riscă să cadă în ghearele Saborei.

Aproape imediat se auzi din depărtare un răspuns şi după scurt timp, patruzeci sau cincizeci de gorile se îndreptară, legănându-se rapid şi maiestuos, spre scena tragediei. În fruntea lor venea Kala, pentru că recunoscuse glasul fiului ei cel mai iubit şi alături de ea era mama micuţei gorile ce zăcea moartă sub Sabor cea cruntă.

Deşi mai puternică şi mai bine pregătită de luptă decât gorilele, leoaica n-avea nici un chef să dea piept cu adulţii mânioşi şi cu un mârâit plin de ură, făcu un salt iute în lăstăriş şi pieri din văz.

Tarzan înotă până la ţărm şi se caţără repede pe pământ uscat. Senzaţia de prospeţime şi de bucurie pe care i-o dăduse apa rece îl umplu de o recunoscătoare surpriză şi de atunci încolo nu pierdu nici un prilej de a face zilnic o baie fie în lac, fie în râu, fie în ocean când avea prilejul.

Multă vreme, Kala nu-şi putu crede ochilor, căci, deşi cei din neamul ei puteau să înoate când erau nevoiţi s-o facă, totuşi nu le plăcea să intre în apă şi niciodată nu se vârau de bună voie.

Aventura cu leoaica Sabor a constituit pentru Tarzan un izvor de plăcute amintiri; era nevoie de asemenea întâmplări ca să spargă monotonia vieţii cotidiene – care, altminteri, se confunda eu plicticoasele raiduri în căutarea hranei, cu mâncatul şi dormitul. Tribul căruia îi aparţinea, cutreiera pe o suprafaţă care se întindea, în linii mari, pe vreo douăzeci şi cinci de mile de-a lungul coastei şi vreo cincizeci de mile în interior. Străbăteau aproape mereu

aceste distanţe şi uneori rămâneau luni întregi într-un singur loc; dar cum se mişcau cu mare viteză prin copaci, traversau tot teritoriul în decurs de numai câteva zile.

Durata rămânerii depindea în mare măsură de rezervele de hrană, de condiţiile climaterice şi de superioritatea numerică a animalelor din specii mai primejdioase, deşi, de multe ori, Kerchak îi purta în marşuri lungi numai pentru că se săturase să stea în acelaşi loc. Noaptea se culcau pe unde îi prindea întunericul, întinzându-se pe jos şi uneori acoperindu-şi capetele – mai rar trupurile – cu frunze mari de palmier. Dacă nopţile erau răcoroase, se culcau câte doi sau trei. Cuibăriţi unul în braţele celuilalt, ca să-şi ţină de cald, aşa se făcu în toţi aceşti ani că Tarzan dormi noaptea în braţele Kalei.

Că jivina uriaşă, sălbatică iubea acest copil de altă rasă, e mai presus de orice îndoială; iar el, la rându-i dăruia namilei aceleia păroase toată afecţiunea care ar fi trebuit să aparţină tinerei şi frumoasei lui mame, dacă aceasta ar fi trăit.

Când era neascultător, e drept că-l mai altoia, dar niciodată Kala nu se arăta crudă cu el şi mai ales îl dezmierda decât îl pedepsea.

Tublat, soţul ei, îl urâse dintotdeauna pe Tarzan şi în câteva rânduri fusese pe punctul de a pune capăt tinerei lui vieţi. La rândul său, Tarzan nu pierdea nici un prilej de a arăta că răspunde întru totul la sentimentele ce i le nutrea tatăl său adoptiv şi ori de câte ori putea să-l sâcâie, sau să se strâmbe la el, sau să-i zvârle vorbe de ocară, în timp ce se afla la adăpost sigur în braţele maică-sii sau pe ramurile subţiri ale copacilor celor mai înalţi, nu se sfia s-o facă. Inteligenţa şi agerimea lui superioare îl făceau să născocească o mie de şotii drăceşti, care sporeau greutăţile vieţii lui Tublat.

În copilăria lui, Tarzan învăţase să împletească funii, răsucind şi încolăcind fire lungi de iarbă şi cu ajutorul lor

încerca întruna să-l prindă pe Tublat sau să-l spânzure de vreo cracă mai joasă.

Tot jucându-se şi exersând cu aceste funii, se învaţă să lege noduri puternice şi să facă laţuri care se puteau strânge; toate acestea constituiau obiecte de amuzament pentru el şi pentru gorilele mai tinere, încercau şi ele să imite ce făcea Tarzan, dar copilul-om deţinea iniţiativele şi deveni un expert.

Într-o zi, în timp ce se juca, Tarzan îşi aruncă funia după unul dintre prietenii lui care o luase la fugă; continua să ţină însă un capăt al frânghiei în mână. Din întâmplare, laţul căzu drept pe grumazul maimuţei care fugea, făcând-o să se oprească brusc şi în chip cu totul surprinzător. „Ah, iată un joc nou, un joc tare frumos!” gândi Tarzan şi imediat încercă să repete isprava. Şi astfel, cu trudă şi exerciţiu neîntrerupt, învăţă arta lasso-ului.

Acum, într-adevăr, viaţa lui Tublat deveni un coşmar trăit cu ochii deschişi. În somn, în timpul marşului, ziua sau noaptea, niciodată nu ştia când avea să-i lunece laţul în jurul grumazului, sufocându-l şi făcându-l aproape să-şi dea duhul.

Kala pedepsea, Tublat jura să se răzbune crunt, iar bătrânul Kerchak lua notă, avertiza şi ameninţa, dar fără nici un rezultat. Tarzan îi sfida pe toţi şi laţul subţire şi puternic continua să se înfăşoare în jurul gâtului lui Tublat când acesta se aştepta mai puţin. Celelalte gorile se distrau vârtos pe socoteala bosumflării lui Tublat. Pentru că Nas-Spart era un bătrân mofluz, antipatic tuturor. În mica minte ageră a lui Tarzan încolţeau multe gânduri, dar îndărătul tuturor acestora lucra miraculoasa putere a raţiunii.

Dacă putea să-şi prindă semenii-gorile cu acest braţ lung făcut din ierburi, de ce n-ar fi putut-o prinde şi pe leoaica Sabor?

Era sămânţa unui gând care dospea în conştiinţa şi în subconştientul lui, până când avea să se materializeze într-o minunată înfăptuire.

Dar asta avea să se întâmple mai târziu.

6. LUPTE ÎN JUNGLĂ.

Hoinărelile tribului îi purtau adesea în vecinătatea cabanei închise şi tăcute de lângă golful împrejmuit pe trei laturi de uscat. Pentru Tarzan, cabana era o sursă infinită de mister şi de plăcere. Se zgâia la ferestrele acoperite de perdele sau, căţărându-se pe acoperiş, privea în adâncurile smolite ale coşului, încercând zadarnic să desluşească minunile aflate dincolo de pereţii masivi.

Închipuirea lui de copil făurea nişte fiinţe miraculoase care s-ar fi găsit acolo înăuntru şi imposibilitatea de a afla o oale spre a pătrunde până la ele îi sporea înmiit dorinţa de a intra. Îşi pierdea ceasuri întregi urcându-se pe acoperiş sau cocoţându-se pe ferestre pentru a descoperi un mijloc de acces, dar nu dădea nici o atenţie uşii, deoarece aceasta părea la fel de masivă ca şi pereţii.

Abia la vizita pe care o făcu în împrejurimile cabanei după aventura cu bătrâna Sabor, observă Tarzan, pe măsură ce se apropia de locuinţă, că, privită din depărtare, uşa părea o piesă independentă de peretele în care era încadrată şi pentru prima oară i se năzări că acesta ar putea fi mijlocul de pătrundere pe care de atâta vreme nu-l putuse afla.

Era singur, aşa cum se întâmpla de multe ori când vizita cabana, pentru că gorilele n-o prea îndrăgeau: povestea băţului tunător, fiind veşnic repovestită în ultimii zece ani, nu pierduse nimic din intensitate şi învăluise cuibul pustiu al maimuţei albe într-o atmosferă de mister şi groază pentru neamul simianesc.

Istoria legăturii dintre el şi cabană nu-i fusese niciodată relatată lui Tarzan. Limbajul maimuţelor era atât de sărac, încât nu puteau vorbi decât prea puţin despre ceea ce văzuseră în cabană, neavând denumiri care să descrie exact nici fiinţele bizare, nici obiectele lor şi astfel multă vreme înainte ca Tarzan să fi ajuns la vârsta înţelegerii, tribul uitase cu desăvârşire de acest incident.

Kala îi explicase, într-un fel foarte vag şi confuz, că tatăl lui fusese o stranie maimuţă albă, dar Tarzan nu-şi închipuia că maimuţa Kala n-ar fi fost mama lui bună.

Aşadar, în ziua de care vorbim, Tarzan se duse de-a dreptul la uşă şi petrecu ore întregi cercetând-o şi necăjindu-se cu balamalele, cu clanţa şi cu lacătul, în cele din urmă nimeri pe combinaţia potrivită şi uşa se deschise scârţâind în faţa ochilor lui înmărmuriţi. Câteva minute nu cuteză să se aventureze înăuntru, dar până la urmă, când ochii i se deprinseră cu lumina voalată a interiorului, păşi în cabană, încet şi precaut.

În mijlocul duşumelei zăcea un schelet de pe oasele căruia se topise orice urmă de carne, dar de care rămăseseră încă agăţate fâşii putrezite şi mucegăite din ceea ce fusese cândva îmbrăcăminte. Pe pat se găsea un obiect tot atât de lugubru, însă mai mic, iar într-un leagăn micuţ din apropiere era un al treilea, o fărâmă de schelet.

Tarzan nu acordă decât o atenţie trecătoare acestor mărturii ale unei înspăimântătoare drame ce se consumase acolo, într-o zi demult apusă. Viaţa lui sălbatică din junglă îl obişnuise de îndelungă vreme cu priveliştea animalelor moarte sau muribunde şi dac-ar fi ştiut că are în faţa ochilor rămăşiţele pământeşti ale tatălui şi mamei sale, n-ar fi fost cu mult mai înduioşat.

Mobilele şi celelalte obiecte din încăpere îi reţină atenţia. Examina minuţios o sumedenie de lucruri, unelte curioase şi arme, cărţi, hârtii, haine, puţinul care supravieţuise ravagiilor timpului în atmosfera umedă a unui ţărm de junglă. Deschise scrinuri şi dulapuri, care nu-i descumpăniră firava lui experienţă şi în interiorul lor descoperi obiecte mult mai bine păstrate. Printre altele, găsi un cuţit de vânătoare foarte ascuţit, cu lama căruia se tăie pe dată la deget. Neînfricat, îşi continuă experienţele, constatând că, folosind această nouă jucărie, putea cresta şi despica aşchii de lemn din masă şi din scaune.

Multă vreme, treaba asta îl distra, dar în cele din urmă se plictisi şi-şi urmă explorările. Într-un dulap ticsit cu cărţi dădu peste una cu poze viu colorate: era un abecedar ilustrat pentru copii…

A pentru Arcaş.

Ce trage c-un arc mititel;

B pentru Băiat, Îl cheamă…

Pozele îi stârniră un nemăsurat interes. Văzu în ele o mulţime de maimuţe cu feţe asemănătoare cu a lui şi răsfoind cartea mai departe, găsi sub semnul „M” câteva maimuţe mici, din acelea pe care le vedea zilnic zbughind-o prin copacii pădurii virgine. Dar nicăieri nu găsi poza vreunuia din tribul lui; în toată cartea nu era unul care să semene cu Kerchak, cu Tublat sau cu Kala.

La început încercă să desprindă pozele din filele cărţii, dar curând îşi dădu seama că nu erau adevărate, deşi nu înţelegea ce puteau fi şi nici nu găsea în vocabularul lui vreun cuvânt ce le-ar fi putut descrie.

Vapoarele, trenurile, vacile şi caii nu aveau nici o noimă pentru el, dar încă nu-l nedumereau atâta ca micile semne negre care apăreau între sau dedesubtul pozelor colorate – un soi de gândăcei ciudaţi, gândi el că s-ar putea să fie, pentru că multe dintre ele aveau picioruşe, deşi nu izbuti să găsească niciunul cu ochi şi cu gură. Era primul contact al lui Tarzan cu literele alfabetului, la vârsta de zece ani. De bună seamă nu văzuse în viaţa lui un text tipărit şi nici nu vorbise vreodată cu o fiinţă care să fi avut habar că există pe lume ceva de felul limbajului scris şi nici pomeneală să fi văzut pe cineva citind. Aşa încât nu-i de mirare băieţaşul nu izbutea să ghicească înţelesul acelor curioase semne.

Pe la mijlocul cărţii o întâlni pe vechea lui vrăjmaşă, Sabor, leoaica şi mai departe, iată-l încolăcit pe Histah, şarpele.

Oh, era fascinant! Niciodată, în toţi cei zece ani de viaţă, nu cunoscuse Tarzan ceva care să-i placă aşa de mult! Era atât de absorbit, încât nu observă că se furişau umbrele

serii decât când îl învăluiră cu totul şi semnele se învălmăşiră.

Puse cartea la loc în dulap şi închise uşa, pentru că nu voia ca un altul să-i descopere şi să-i distrugă comoara, ieşi în întunericul care-l împresură cu iuţeală şi trase în urmă-i uşa mare a cabanei, întocmai cum fusese înainte de a fi descoperit taina lacătului; dar înainte de a pleca, observă cuţitul de vânătoare zăcând pe podea, acolo unde îl aruncase. Îl ridică şi-l luă cu el ca să-l arate celorlalţi…

Nu apucase să facă nici o duzină de paşi spre junglă, când o formă voluminoasă se înălţă în faţa lui, ivindu-se dintr-un tufiş scund. La început, Tarzan crezu că era cineva din tribul său, dar o clipă mai târziu îl recunoscu pe Bolgani, uriaşa gorilă. Se afla atât de aproape, încât nu era chip să scape cu fuga şi micul Tarzan ştiu că trebuie să rămână locului şi să lupte pentru a-şi salva viaţa; căci brutele astea uriaşe erau duşmanii de moarte ai tribului său şi nu cunoşteau îndurare unii fată de alţii.

Dacă Tarzan ar fi fost o maimuţă dezvoltată din specia tribului său, ar fi constituit un adversar mai mult decât potrivit pentru o gorilă, dar nefiind decât un băieţaş englez, deşi înzestrat cu o mare forţă musculară, nu avea nici o şansă în faţa inamicului. Totuşi în vinele lui curgea sângele celor mai vajnici luptători şi pe deasupra, îşi spunea cuvântul antrenamentul scurtei lui vieţi petrecute printre fioroasele bestii ale junglei.

După cum am mai arătat, el nu ştia ce-i frica; inimioara lui bătu năvalnic, dar numai din pricina înfierbântării şi a exaltării pe care i-o provoca aventura. Dacă i s-ar fi oferit un prilej, ar fi luat-o la goană, însă numai fiindcă judecata îi spunea că nu e o pereche potrivită pentru colosul care-l înfrunta. Şi cum raţiunea îi arăta că o izbândă în această luptă ar fi fost cu neputinţă, ţinu piept gorilei, înfăţişându-i-se deschis şi vitejeşte, fără ca măcar să-i zvâcnească un muşchi, fără cel mai mic semn de panică.

De fapt, se ciocni cu jivina la jumătatea saltului acesteia şi începu să izbească cu pumnii în trupu-i mătăhălos, la fel de inutil ca un purice care-ar ataca un elefant. Dar într-unul din pumni ţinea încă strâns cuţitul pe care-l găsise în cabana tatălui său şi când bruta îl înlănţui, lovindu-l şi muşcându-l, băiatul îndreptă din întâmplare vârful cuţitului spre pieptul păros. Când pumnalul îi pătrunse adânc în trup, gorila urlă de durere şi turbare.

În acea frântură de secundă, băiatul învăţă la ce foloseşte jucăria lui ascuţită şi strălucitoare, iar când bestia îl trase după ea la pământ, sfâşiindu-l şi lovindu-l, Tarzan implântă de mai multe ori lama, până-n plasele, în pieptul ei.

Gorila, luptându-se în felul neamului său, îi aplica lovituri cumplite cu laba deschisă şi-i sfâşia carnea de pe beregată şi de pe piept cu colţii ei de cremene.

O clipă, în furia luptei înverşunate, se rostogoliră amândoi pe jos. Braţul sfârtecat şi însângerat mânuia din ce în ce mai slab lama tăioasă a cuţitului, apoI. Cu o zvâcnire spasmodică micul trup înţepeni şi Tarzan, tânărul Lord Greystoke, se prăvăli în nesimţire pe vegetaţia moartă şi putrezită care ţinea loc de covor în căminul său. Jungla.

O milă mai departe, în pădure, tribul auzise teribilul strigăt ele provocare al gorilei şi după cum îi era obiceiul când ameninţa vreo primejdie, Kerchak îşi adună supuşii, pe de o parte ca măsură de reciprocă apărare împotriva unui vrăjmaş comun, întrucât gorila putea să facă parte dintr-un grup mai numeros, pe de alta pentru a constata dacă toţi ai lui sunt prezenţi.

Curând se văzu că Tarzan lipsea, dar Tublat se împotrivi cu dârzenie să i se trimită vreun ajutor. Nici Kerchak nu avea prea multă simpatie pentru ciudatul pui de pripas, aşa că-i dădu ascultare lui Tublat şi până la urmă, înălţând din umeri, se întoarse la mormanul de frunze pe care-şi făcuse culcuş.

Dar Kala era de altă părere; de fapt, de îndată ce-şi dădu seama că Tarzan este absent, nu stătu pe gânduri şi o rupse

la fugă printre ramurile împletite, spre locul de unde se mai auzeau încă desluşit strigătele gorilei.

Se lăsase întunericul şi o lună timpurie îşi suliţa razele străvezii, tăind umbre stranii, groteşti, prin frunzişul dens al pădurii. Ici-colo, razele scânteietoare îşi croiau drum până la pământ, dar în cea mai mare parte nu făceau decât să intensifice, prin contrast, bezna de iad a adâncurilor junglei.

Ca o fantomă uriaşă, Kala înainta fără zgomot din ramură în ramură; ba alergând vioaie de-a lungul unei crengi mai lungi, ba legănându-se în gol la capătul alteia, pentru a-şi face vânt să sară pe un copac mai îndepărtat, în cursa-i grăbită spre scena acelei tragedii despre care cunoaşterea ei asupra vieţii de junglă o avertiza că se împlinise într-un loc aflat la mică distanţă.

Urletele gorilei dădeau de veste că era încleştată într-o luptă pe viaţă şi pe moarte cu un alt locuitor al sălbaticei păduri. Deodată strigătele amuţiră şi o tăcere de mormânt se lăsă peste junglă. Kala rămase nedumerită, căci glasul lui Bolgani se înălţase în cele din urmă în strigătul agoniei şi al morţii, dar nu desluşise nici un alt sunet care să-i fi îngăduit să-şi dea seama cine era adversarul fiarei.

Ştia că n-ar fi fost cu putinţă ca micul ei Tarzan să doboare o namilă de gorilă; astfel, pe măsură ce se apropia de locul unde răsunaseră zgomotele bătăliei, înainta cu tot mai multă băgare de seamă şi în sfârşit, coborî tiptil şi cu mare grijă pe crengile mai joase, scrutând plină de curiozitate bezna poleită de lună pentru a recunoaşte combatanţii. Şi în cele din urmă îi zări zăcând într-o rarişte, în clar de lună – mica siluetă sfârtecată şi însângerată a lui Tarzan, iar alături, uriaşa gorilă, încremenită în somnul morţii.

Cu un strigăt răguşit, Kala se repezi la Tarzan şi strângând la piept sărmanul trupşor plin de sânge, stătu locului să desluşească un semn de viaţă. Îl auzi vag, bătăile slabe ale micuţei inimi.

Cu duioşie, îl purtă înapoi prin întunericul de smoală al junglei până la lăcaşul tribului ei şi zile şi nopţi după aceea rămase de veghe alături de Tarzan, aducându-i de mâncare şi de băut şi alungind muştele şi alte gângănii de pe rănile lui crude.

Nu ştia nimic, biata de ea, de medicină sau de chirurgie. Nu putea decât să-i lingă rănile şi-n felul ăsta i le ţinu curate pentru ca natura cea tămăduitoare să-şi poată împlini mai repede opera.

La început, Tarzan nu voia să mănânce nimic şi tot timpul se zbătea şi se zvârcolea în delirul febrei. Nu tânjea decât după apă, pe care Kala i-o aducea în singurul chip în care se pricepea ea; purtând-o în propria-i gură. Nici o mamă omenească n-ar fi putut da dovadă de mai multă jertfă de sine şi devotament decât a vădit această sărmană făptură faţă de micul orfan de pripas pe care soarta i-l zvârlise în grijă.

În cele din urmă, febra scăzu şi băiatul începu să se întremeze. Nici o văicăreală nu-i scăpă de pe buzele-i strâns lipite, cu toate că durerea rănilor era o adevărată caznă.

O fâşie de piept îi fusese sfârtecată în aşa fel, că apăruseră coastele dezgolite, trei dintre ele fiind sfărâmate de cumplitele izbituri ale gorilei. Unul din braţe îi fusese aproape amputat de dinţii uriaşi şi o bucată mare de beregată fusese sfâşiată, dezvelindu-i vena jugulară, care scăpase ca prin minune de fălcile bestiale.

Tarzan îndura suferinţa în tăcere, cu stoicismul fiarelor care-l crescuseră, preferind să se târască la o parte din calea celorlalţi şi să se cuibărească într-un tufiş de ierburi înalte, decât să-şi înfăţişeze mizeria.

Îi plăcea s-o aibă alături numai pe Kala, dar acum că rănile i se mai lecuiseră, plecase şi ea într-o expediţie mai lungă, în căutarea hranei; căci în timpul bolii lui Tarzan, devotatul animal mâncase doar atât cât să-şi ţină sufletul şi ajunsese să arate de parcă era propria-i nălucă.

7. LUMINA CUNOAŞTERII.

După un timp care i se păru lung cât o eternitate, micul suferind fu din nou în stare să se ţină pe picioare şi din acea clipă, întremarea lui fu atât de rapidă, încât o lună mai târziu era la fel de viguros şi de vioi ca şi mai înainte.

În timpul convalescenţei revăzuse de multe ori în minte lupta cu gorilele şi primul lui gând a fost să regăsească minunata armă care-l făcuse ca dintr-un nevolnic disperat şi biruit, să ajungă superior acelei puternice fiare – teroarea junglei.

De asemenea, ţinea neapărat să se întoarcă la cabană şi să continue investigarea minunatului ei conţinut.

Aşadar, într-o dimineaţă, devreme, porni de unul singur în căutările sale. După puţin descoperi oasele curăţite de carne ale ultimului său adversar şi alături, îngropat în parte sub frunzele căzute, găsi cuţitul înroşit de rugină – din pricina expunerii la umezeala pământului – şi de sângele uscat al gorilei.

Lui Tarzan nu-i plăcu această schimbare a suprafeţei lucioase şi sclipitoare, dar continua să fie o armă la fel de formidabilă, pe care avea de gând s-o folosească ori de câte ori i se va ivi prilejul. Îşi dădu seama că nu va mai trebui să fugă în fata toanelor crudului Tublat.

O clipă mai târziu era la cabană si, după un scurt timp, deschise din nou lacătul şi intra. Prima lui preocupare fu să înveţe mecanismul lacătului, ceea ce izbuti examinându-l cu de-amănuntul în timp ce usa era deschisă, astfel ca să-şi poată da seama întocmai ce anume încuia uşa şi în ce fel îi da drumul la atingerea lui. Descoperi că putea închide şi încuia uşa şi pe dinăuntru şi făcu acest lucru pentru a înlătura orice posibilitate de a fi atacat în timpul cercetărilor sale.

Începu o explorare sistematică a cabanei, dar atenţia îi fu în curând atrasă de cărţile ce păreau să exercite o stranie şi puternică influenţă asupră-i, aşa încât nu mai avu răbdare de nimic altceva în faţa mirajului fermecatei enigme pe care i-o ofereau tâlcurile lor.

Printre alte volume se găseau acolo un abecedar, nişte istorioare cu poze pentru copii, numeroase cărţi ilustrate, precum şi un mare lexicon. Le examina pe toate, dar pozele îl atrăgeau cel mai mult, cu toate că ciudaţii gândăcei negri care umpleau paginile acolo unde nu erau poze îi stârneau mirarea şi cel mai adânc interes.

Ghemuindu-se pe vine la masa construită de tatăl lui, cu trupuşorul neted, arămiu şi despuiat, aplecat peste cărţile ţinute în mâinile subţiri şi viguroase, cu coama de păr lung, negru, căzându-i de jur împrejurul capului frumos modelat şi peste ochii inteligenţi, Tarzan din neamul maimuţelor, micul om primitiv, oferea o imagine plină de patetism şi de speranţe în acelaşi timp, o figură alegorică a orbecăirii primare prin bezna ignoranţei către lumina cunoaşterii.

Faţa lui mică era absorbită în studiu, pentru că, într-un fel ceţos, nebulos, se treziseră în parte rudimentele unei gândiri menite să-i dezvăluie cheia şi rezolvarea misterioasei probleme a micilor gândăcei.

În mâinile lui se afla un abecedar deschis la poza unei maimuţe mici, asemănătoare cu el, dar acoperite, cu excepţia mâinilor şi a feţei, cu o blană ciudată, colorată – căci aşa socotea el a fi haina şi pantalonii. Sub poză erau cinci gândăcei:

BĂIAT.

Şi mai descoperise în textul aceleiaşi pagini că cei cinci gândăcei se repetau mereu, în aceeaşi înşiruire.

Mai observă un fapt – anume că rareori apărea câte un gândac singur; şi că acelaşi gândăcei se repeta de multe ori, câteodată singur, dar cel mai des în tovărăşia altora.

Întoarse încet paginile, scrutând pozele şi textele pentru a găsi o repetare a combinaţiei BĂIAT. În cele din urmă o recunoscu sub poza altei maimuţe mici care semăna cu el, însoţită de un animal ciudat, pe patru picioare, ca şacalul şi chiar semănând destul de bine cu acesta. Dedesubtul pozei, gândăceii erau grupaţi astfel:

UN BĂIAT ŞI UN CÂINE.

Iată-le deci din nou, cele cinci gângănii care însoţeau întotdeauna mica maimuţă.

Şi în felul ăsta, Tarzan înainta foarte, foarte încet, căci, fără să ştie, se înhămase la o muncă tare anevoioasă – o sarcină care, dumneavoastră sau mie, s-ar putea să ni se pară imposibilă – aceea de a învăţa să citeşti fără să ai cea mai mică idee despre litere sau despre limbajul scris, sau cea mai mică idee că există asemenea noţiuni.

Sarcina nu fu îndeplinită într-o zi, nici într-o săptămână, nici într-o lună, nici într-un an; dar, încet, nespus de încet, după ce sesiză tâlcul acelor gândăcei, învăţă, aşa încât, când împlini cincisprezece ani, cunoştea feluritele combinaţii de litere care desemnau fiecare dintre pozele abecedarului, precum şi una sau două dintre ilustraţiile cărţilor.

Despre înţelesul şi folosirea articolelor şi conjuncţiilor, a verbelor, adverbelor şi pronumelor avea o idee foarte nelămurită.

Într-o zi, pe când împlinise doisprezece ani, descoperi nişte creioane într-un sertar necunoscut până atunci, aflat sub tăblia mesei şi zgâriind cu unul din ele lemnul, constată cu încântare că lăsa o dâră neagră în urmă-i.

Folosi cu atâta sârguinţă noua jucărie, încât în curând suprafaţa mesei deveni un labirint de rotocoale şi linii trase la întâmplare, iar vârful creionului se toci până ajunse la teaca de lemn. Atunci luă un alt creion, dar de astă dată cu o ţintă precisă: avea să încerce să reproducă unele dintre gângăniile acelea care se căţărau pe paginile cărţilor.

Era o sarcină grea, căci ţinea creionul aşa cum apuci minerul unui pumnal, ceea ce nu contribuie prea mult la uşurinţa scrisului sau la putinţa de a descifra rezultatele. Dar persevera luni întregi, atunci când avea posibilitatea să vină la cabană până când, în cele din urmă, prin experimentări repetate, găsi o poziţie de ţinere a creionului care-i îngăduia să-l mânuiască şi să-l controleze mai uşor,

aşa încât reuşi cel puţin să reproducă grosolan câteva dintre gângănii.

În felul acesta se apropie de scris. Copiind gândăceii, învăţă încă un lucru – numărul lor; şi cu toate că nu îi putea număra în felul nostru, totuşi îşi formă noţiunea de cantitate, baza socotelilor lui aritmetice alcătuind-o numărul degetelor de la o mână.

Cercetarea celorlalte felurite cărţi îl convinse că descoperise toate soiurile de gândăcei folosiţi în combinaţiile cel mai des repetate şi pe aceştia îi putea aranja cu mare uşurinţă în ordinea potrivită, datorită frecvenţei cu care parcursese alfabetul din abecedarul ilustrat.

Instruirea lui Tarzan progresa, dar cele mai mari descoperiri le află în depozitul inepuizabil al uriaşului lexicon ilustrat, pentru că învăţa mult mai mult prin mijlocirea pozelor decât a textului, chiar după ce deprinsese semnificaţia gândăceilor.

Când descoperi aranjamentul cuvintelor în ordine alfabetică, fu încântat să caute şi să găsească acele combinaţii cu care era familiarizat, iar cuvintele ce le urmau, definiţiile, îl călăuziră mai departe în labirintul erudiţiei.

La şaptesprezece ani ştia să citească abecedarul şi cunoştea adevăratul şi minunatul tâlc al gângăniilor.

Şi nu se mai ruşina de trupul lui neacoperit de păr sau de trăsăturile omeneşti, pentru că acum raţiunea îi spunea că el face parte dintr-o altă rasă decât prietenii lui sălbatici şi păroşi. El era O-M, în timp ce ei erau M-A-I-M-U-Ţ-E. Ştia, de asemenea, că bătrâna Sabor era L-E-O-A-I-C-A, că Histah era Ş-A-R-P-E, iar Tantor E-L-E-F-A-N-T. Şi aşa învăţă să citească.

De aici încolo, progresul fu rapid. Cu ajutorul marelui dicţionar şi cu inteligenţa ageră a unei minţi sănătoase, înzestrată ereditar cu facultăţi superioare de gândire,

izbuti să ghicească ceea ce nu putea înţelege şi de cele mai multe ori, intuiţiile lui erau foarte aproape de adevăr.

Au intervenit multe întreruperi în învăţătura lui Tarzan, pricinuite de deprinderile nomade ale tribului, dar chiar şi atunci când se găsea departe de cărţi, mintea lui isteaţă continua să scormonească misterele fascinantei sale îndeletniciri.

Fâşii de coajă de copac ori frunze late sau chiar porţiuni de pământ golaş îi serveau drept caiete pe care-şi cresta, cu vârful cuţitului de vânătoare, lecţiile pe care le învăţa. Dar, în timp ce-şi urma înclinaţia de a soluţiona tainele bibliotecii, nu neglija nici îndatoririle mai aspre ale vieţii. Îşi exersa laţul şi se antrena cu pumnalul lui tăios, pe care se învăţase să-l ascută frecându-i muchia pe pietroaie late.

De la venirea lui Tarzan încoace, tribul se mărise, căci, sub conducerea lui Kerchak, izbutiseră să înspăimânte celelalte triburi de pe teritoriul lor din junglă, aşa că aveau hrană din belşug, iar în urma incursiunilor de pradă puse la cale de vecinii lor, nu sufereau decât prea puţine pierderi sau aproape niciuna.

Prin urmare, tinerii masculi, odată ajunşi la maturitate, socoteau că-i mai comod să-şi ia perechea din propriul lor trib sau, în cazul când capturau o femelă dintr-un alt trib, s-o aducă tot în grupul lui Kerchak, trăind în bună înţelegere cu el, decât să încerce să se statornicească pe cont propriu sau să lupte pentru supremaţie cu temuta căpetenie.

Câteodată, vreun membru al tribului, mai feroce decât semenii săi, se lăsa ispitit de această din urmă alternativă, dar nu se găsise încă maimuţa vrednică să smulgă laurii victoriei din mina brutală şi crâncenă a lui Kerchak.

Tarzan avea o poziţie specială în trib, il socoteau unul de-al lor şi totuşi într-un tel deosebit. Masculii mai bătrâni fie că-l ignorau cu desăvârşire, fie că-l urau cu atâta înverşunare, încât, de n-ar fi fost înzestrat cu miraculoasa-i agerime şi iuţeală şi de nu s-ar fi bucurat de vajnica oblăduire a uriaşei

Kala, i-ar fi făcut de petrecanie încă de pe vremea când era copil.

Tublat era duşmanul lui cel mai neclintit şi totuşi, datorită lui Tublat, când Tarzan atinse vârsta de treisprezece ani, persecuţiile vrăjmaşilor săi încetară brusc şi fu lăsat în pace, cu excepţia momentelor când vreunul din ei îşi pierdea minţile, pradă unuia dintre acele stranii, sălbatice accese de furie care pun stăpânire pe masculii multor specii fioroase ale junglei. Dar în acele momente, nimeni nu era în siguranţă.

În ziua când Tarzan îşi dobândi dreptul de a fi respectat, tribul se adunase într-un mic amfiteatru natural aflat într-o viroagă încercuită de coline, pe care jungla n-o cotropise cu încâlceala ei de liane şi vrejuri căţărătoare. Spaţiul deschis avea o formă aproape circulară. De jur împrejur se ridicau giganţii puternici ai pădurii neştirbite, iar împletitura de vegetaţie măruntă era atât de îndesată între trunchiurile uriaşe, încât singurul mijloc de a pătrunde în mica arenă erau spărturile dintre ramurile de sus ale copacilor.

Aici, tribul se întrunea adeseori, fiind ferit de întreruperi, în centrul amfiteatrului se afla una din acele ciudate tobe de pământ, construită de antropoide în vederea unor bizare ritualuri, ale căror cadenţe au fost auzite de oameni în fortăreţele junglei, dar la care nici un ochi omenesc n-a asistat vreodată.

Mulţi călători au văzut asemenea tobe ale gorilelor şi unii dintre ei au auzit bubuitul bătăilor şi larma sălbaticelor, straniilor zaiafeturi ale acestor stăpâni ai junglei, dar Tarzan, Lord Greystoke, este, fără îndoială, unica fiinţă umană care a luat parte la dezlănţuitele, nebuneştile, ameţitoarele orgii ale Dum-Dum-ului.

Din această celebrare primitivă au izvorât neîndoielnic toate formele modernelor ceremonialuri bisericeşti şi statale, căci îndărăt, prin şirul veacurilor fără de număr, până la cele mai îndepărtate bastioane ale unei omeniri abia mijite, abraşii şi păroşii noştri străbuni au dansat

ritualul Dum-Dum-ului, în sunetele tobelor de pământ, sub strălucirea vie a lunii tropicale, în inima junglei crunte, la fel de nealterată azi cum era şi în priveliştile împăienjenite, de neînchipuit, ale acelei demult uitate nopţi, dintr-un trecut demult mort, când primul dintre strămoşii noştri zbârliţi şi-a făcut vânt, balansându-se pe o cracă şi s-a oprit pe gazonul moale al primului loc de întrunire publică.

În ziua când Tarzan scăpă de hărţuielile cu care gorilele îl prigoniseră necruţător timp de doisprezece din cei treisprezece ani câţi număra viaţa lui, membrii tribului, alcătuit acum dintr-o sumă rotundă, mărşăluiseră în tăcere pe terasele mai joase ale copacilor junglei, aruncându-se apoi fără zgomot pe solul amfiteatrului.

Ritualul Dum-Dum marca evenimentele importante din viaţa tribului – o victorie, capturarea unui prizonier, uciderea vreunui straşnic şi sângeros locuitor al junglei, moartea unui rege şi urcarea altuia la domnie, toate acestea erau însoţite de un ceremonial prestabilit.

Astăzi se sărbătorea uciderea unei gorile uriaşe, membră a altui trib şi când poporul lui Kerchak intră în arenă, doi masculi vânjoşi aduseră leşul duşmanului învins.

Îşi depuseră povara în faţa tobei de pământ, apoi se ghemuiră lângă ea, în chip de paznici, în timp ce restul membrilor colectivităţii se pitula prin ungherele mai ierboase, ca să tragă un pui de somn până când răsăritul lunii avea să dea semnalul de începere a sălbaticei orgii.

Ceasuri întregi, peste micul luminiş domni o tăcere adâncă, ştirbită doar de notele discordante ale papagalilor cu penaj scânteietor, de ţipetele şi ugu-ielile miilor de păsări din junglă, care se foiau neîncetat printre orhideele în nuanţe vii şi printre ghirlandele de flori arzând de culoare, ce festonau miriadele de crengi, căptuşite cu muşchi, ale giganţilor pădurii.

În cele din urmă, când înserarea se lăsă peste junglă maimuţele începură să se adune şi curând formară un cerc mare în jurul tobei de pământ. Femelele şi copii se cinchiră

pe vine într-un şir aflat în afara perimetrului cercului, iar în faţa lor se rânduiră masculii adulţi. Dinaintea tobei se aşezară trei femei bătrâne, fiecare dintre ele ţinând în mână o cracă noduroasă, lungă de treizeci-treizeci şi cinci de centimetri.

De îndată ce primele raze ale lunii care se înălţa poleiră vârfurile copacilor din jur, bătrânele începură să lovească încet şi uşor în suprafaţa răsunătoare a tobei. Pe măsură ce lumina lunii inunda amfiteatrul, bătrânele înteţiră frecvenţa şi forţa bătăilor, până când un bubuit sălbatic şi cadenţat se risipi pe mile întregi de junglă, în toate direcţiile. Fiare uriaşe, cumplite se opriră din hăituiala, cu urechea ciulită şi capul înălţat, ca să asculte bubuitul monoton răspândit de Dum-Dum-ul gorilelor.

Din când în când, câte o jivină slobozea urletul ascuţit sau răgetul tunător ca răspuns la provocarea înspăimântătorului vacarm al antropoidelor, dar niciuna nu se încumeta să se apropie pentru a iscodi sau a ataca, căci marile gorile, întrunite în toată forţa numărului lor, umpleau de un adânc respect piepturile vecinilor de junglă.

Când vacarmul tobei atinse o intensitate aproape asurzitoare, Kerchak sări în mijlocul cercului, între masculii ghemuiţi pe vine şi toboşari. Stând în poziţie verticală, îşi azvârli capul pe spate şi privind drept în ochi luna, care se ridicase deasupra creştetului său, începu să se bată cu labele-i mari şi păroase peste piept şi să scoată strigătul lui răscolitor şi înspăimântător.

O dată, de două ori, de trei ori, strigătul cumplit răsună în solitudinea clocotitoare a acalei lumi negrăit de vii şi totuşi incredibil de moarte.

După aceea, lăsându-se în patru labe, Kerchak lunecă fără zgomot de jur împrejurul cercului deschis, îndepărtându-se cât mai mult de hoitul depus în faţa tobei-altar, dar ţinându-şi pe tot parcursul acestui tur ochii mici, cruzi, roşii şi haini, pironiţi asupra mortăciunii.

Atunci sări în arenă un alt mascul şi repetând strigătele oribile ale regelui, îl urmă pas cu pas. I se alătură apoi altul, mereu altul, într-o succesiune rapidă, până când întreaga junglă reverberă rezonanţele aproape necurmate ale strigătelor setoase de sânge.

Era provocarea şi începutul vânătorii.

Când toţi masculii adulţi se înşiruiră în coloana dansatorilor, începu atacul.

Kerchak, înşfăcând o bâtă uriaşă din mormanul aflat la îndemână, se năpusti furios asupra gorilei moarte, zdrobind hoitul cu o lovitură îngrozitoare şi scoţând în acelaşi timp mârâielile şi grohăiolile pregătitoare de luptă. Bubuitul tobei se înteţi paralel cu frecvenţa loviturilor, iar războinicii, după ce se apropiară unul câte unul de victima acelui atac şi-i aplicară lovitura de măciucă, se prinseră în vârtejul nebun al Dansului Morţii.

Tarzan făcea parte din hoarda sălbatică dănţuitoare. Trupul său arămiu, musculos, vrâstat de dârele năduşelii ce sclipeau în lumina lunii, strălucea. Suplu şi graţios printre namilele grosolane, greoaie păroase din jur.

Niciuna dintre fiinţele acelea nu era mai misterioasă decât el în gesturile ce mimau vânătoarea, niciuna nu era mai feroce în sălbăticia atacului, niciuna nu sărea cu atâta sprinteneală în aer, în Dansul Morţii.

Pe măsură ce intensitatea şi repeziciunea bătăilor de tobă sporeau, dansatorii păreau să se îmbete de ritmul drăcesc şi de urletele lor bestiale. Ţopăielile şi salturile se înteţeau, de pe colţii dezgoliţi picurau balele, boturile şi piepturile erau împroşcate de spumă.

Timp de jumătate de oră straniul dans continuă, până când, la un semn al lui Kerchak, bubuitul tobelor amuţi şi femelele-toboşari se strecurară iute prin şirul dansatorilor către cercul exterior al spectatorilor cinchiţi pe vine. Şi atunci, toţi ca unul, masculii tăbărâră asupra leşului prefăcut de loviturile lor într-un soi de terci păros.

Fălcile lor se bucurau arareori de cantitatea de carne pe care ar fi râvnit-o, aşa încât finalul potrivit al sălbaticei orgii era desfătarea cu hoitul unui animal de curând ucis; prin urmare, nu se gândeau acum decât la un singur lucru: devorarea fostului vrăjmaş.

Dinţi uriaşi se înfipseră în carne, despicând hălci enorme, cele mai puternice dintre gorile obţinând bucăţile cele mai alese, în timp ce fiarele mai slăbănoage, date la o parte de gloata mâncăilor ce se zbăteau şi grohăiau, aşteptau un prilej să se furişeze ca să se înfrupte şi ele din vreo delicatesă scăpată pe jos sau să şterpelească vreun ciolan rămas, înainte ca întreg ospăţul să se fi isprăvit.

Tarzan jinduia după carne şi avea nevoie de ea chiar mai mult decât maimuţele. Descinzând dintr-o rasă de carnivori, Tarzan avea impresia că niciodată în viaţă nu-şi astâmpărase pe deplin pofta de hrană animală; aşadar, acum, trupuşorul lui zvelt îşi croi drum în învălmăşeala de gorile aţâţate, devoratoare străduindu-se să obţină o porţie mai mare decât cea pe care i-ar fi putut-o câştiga forţa lui. Cuţitul de vânătoare al tatălui său necunoscut îi atârna la şold, într-o teacă împletită de el după modelul uneia văzute în pozele comorilor lui livreşti. În cele din urmă ajunse până la delicatesa ce se topea văzând cu ochii şi cu ajutorul cuţitului său ascuţit, îşi tăie o porţie mai generoasă d: it sperase, un întreg braţ păros ce ieşea la iveală de sub picioarele puternicului Kerchak, atât de absorbit în exercitarea prerogativelor de lăcomie regală, încât nici nu observă actul de lèse-majesté.

Aşadar, micul Tarzan se strecură de sub masa gorilelor în plină competiţie, strângându-şi la piept hidoasa pradă.

Printre cei ce făceau zadarnic cerc în jurul petrecăreţilor era şi bătrânul Tublat. Fusese printre primii la ospăţ, dar se retrăsese cu o halcă bună, ca s-o devoreze în linişte, iar acum încerca să-şi croiască din nou drum.

Aşa se face că-l văzu pe Tarzan când, din vălmăşagul ce se înghesuia, se îmbrâncea şi se împingea; băiatul răsări

strângându-şi prada cu hotărâre la piept. Ochii mici, ca de porc, foarte apropiaţi şi injectaţi ai lui Tublat scăpărară scântei de ură când se aţintiră asupra obiectului aversiunii lui. În acelaşi timp însă licări în el pofta hulpavă stârnită de halca delicioasă aflată în posesia băiatului. Dar şi Tarzan îşi zări la fel de iute principalul inamic şi ghicind ce-avea bestia de gând să facă, sări sprinten spre cercul femeilor şi al copiilor, încercând să se ascundă printre ei. Tublat însă se ţinu după el, aşa încât băiatul nu putu să se pitească şi-şi dădu seama că va trebui s-o ia la fugă de-a binelea.

Iute ca fulgerul, goni spre arborii din jur şi cu un salt dibaci, se prinse de o creangă mai joasă, întâi cu o singură mână, apoi, luându-şi comoara în dinţi, se caţără repede cât mai sus, urmat îndeaproape de Tublat.

Sus, tot mai sus, se înălţă către vârful unduitor al unui măreţ monarh al pădurii, unde greoiul lui hăituitor nu cuteza să-l urmeze. Acolo se cocoţă, împroşcând cu zeflemele şi sudălmi bestia turbată, spumegând, care rămăsese la şaisprezece metri mai jos.

Şi atunci Tublat îşi ieşi din minţi. Cu urlete şi răgete înfiorătoare, se azvârli la pământ, printre femele şi copii, înfigându-şi colţii uriaşi într-o duzină de gâturi micuţe şi spintecând bucăţi de carne de pe spinările şi piepturile femelelor ce-i picau în gheare.

În strălucirea clarului de lună, Tarzan fu martor la întregul nebunesc spectacol de furie turbată. Apoi masculii uriaşi din centrul arenei începură să simtă dinţii de fier ai semenului lor înnebunit şi toţi ca unul, se mistuiră în tenebrele pădurii care se apleca ameninţător asupră-le.

În afară de Tublat, nu mai rămăsese în amfiteatru decât o singură femelă, ce alerga iute căutând refugiu în arborele unde se cocoţase Tarzan, dar pe urmele ei venea bicisnicul Tublat. Femela era Kala şi de îndată ce Tarzan îşi dădu seama că Tublat o ajunge din urmă, se lăsă în jos, din ram în ram cu iuţeala pietrei care se rostogoleşte, îndreptându-se spre mama lui adoptivă. Kala se afla sub crengile cele

mai joase şi deasupra ei sta pitulat Tarzan, aşteptând desfăşurarea cursei.

Kala făcu un salt, apucându-se de o cracă joasă, dar aproape că atârna deasupra creştetului lui Tublat, care o ajunsese. Totuşi s-ar fi putut salva, însă deodată se auzi un scrâşnet, un pârâit şi craca se rupse proiectând-o drept în capul lui Tublat, pe care-l doborî la pământ. Într-o clipă, amândoi fură iar în picioare, dar, oricât ar fi fost de iuţi, Tarzan îi întrecu, astfel încât bestia înfuriată se pomeni faţă-n faţă cu copilul-om care se interpuse, apărând-o pe Kala.

Nimic nu putea fi mai pe placul bestiei şi cu un rânjet de triumf, se năpusti asupra micului Greystoke. Dar dinţii lui nu apucară să se înfigă în carnea arămie. O mână viguroasă îi înşfacă grumazul păros în timp ce mâna cealaltă împlântă de douăsprezece ori un tăios cuţit de vânătoare în pieptul uriaş. Loviturile cădeau iute ca fulgerul şi nu se opriră decât atunci când Tarzan simţi trupul moale prăbuşindu-se sub el.

Când hoitul se prăvăli la pământ, Tarzan din neamul maimuţelor îşi puse piciorul pe grumazul vrăjmaşului său de o viaţă şi înălţându-şi ochii către luna plină, îşi azvârli pe spate capul tânăr şi mândru şi slobozi sălbaticul şi înfiorătorul strigăt al tribului său.

Unul câte unul, membrii tribului lunecară din ascunzişurile lor de prin arbori şi făcură cerc în jurul lui Tarzan şi al duşmanului său învins. Când se adunară cu toţii, Tarzan li se adresă:

— Eu sunt Tarzan! strigă el. Sunt un straşnic omorâtor! Cu toţii să-l respectaţi pe Tarzan din neamul maimuţelor şi pe Kala, mama lui. Niciunul dintre voi nu e atât de puternic ca Tarzan. Duşmanii lui sa se păzească!

Privind drept în ochii haini, roşii ai lui Kerchak, tânărul Greystoke se plesni cu palmele peste pieptu-i robust şi slobozi din nou pătrunzătorul său strigăt de sfidare.

8. VÂNĂTORUL DIN COPAC.

A doua zi după noaptea Dum-Dum-ului, tribul o porni încet prin pădure, înapoi spre coastă.

Leşul lui Tublat zăcea în locul unde se prăbuşise, căci supuşii lui Kerchak nu mâncau niciodată morţii din tribul lor.

Marşul era o tacticoasă expediţie pentru agonisirea hranei. Fructe de palmier, prune cenuşii, banane şi mango se găseau din belşug, ca şi ananas sălbatic şi uneori, mici mamifere, păsări, ouă, reptile şi insecte. Alunele erau sfărâmate între fălcile lor viguroase sau, când se dovedeau prea tari, le spărgeau strivindu-le între două pietre.

Odată, bătrâna Sabor le tăie calea, făcându-i să se împrăştie la adăpostul crengilor înalte, căci, dacă leoaica le respecta numărul şi dinţii ascuţiţi, gorilele, la rândul lor, aveau aceeaşi stimă faţă de înverşunata-i şi dârza-i ferocitate.

Pe o cracă mai joasă, era aşezat Tarzan, chiar deasupra maiestuoasei şi mlădioasei siluete care-şi croia drum în tăcere prin jungla deasă. Băiatul azvârli c-un ananas în acest vechi duşman al tribului său. Fiara se opri şi răsucindu-se, îşi aţinti privirile asupra chipului batjocoritor de deasupra ei.

Agitându-şi mânioasă coada, îşi dezveli dinţii galbeni, căscându-şi buzele mari într-un mârâit groaznic, care-i zbârci botul ţepos într-o sumedenie de încreţituri şi şanţuri dese şi-i strânse pleoapele până ce ochii ajunseră două dungi înguste de furie şi ură. Ciulindu-şi urechile, privi drept în ochii lui Tarzan din neamul maimuţelor şi scoase urletul ei de provocare, aprig şi strident. De la adăpostul crengii, copilul-maimuţă îi răspunse cu strigătul lui înfricoşător. O clipă, cei doi se priviră în tăcere, apoi uriaşa pisică se întoarse în jungla care o înghiţi, precum înghite oceanul o pietricică.

Dar în mintea lui Tarzan încolţi un plan teribil. Ucisese pe crâncenul Tublat; nu însemna oare că e un mare luptător?

Deci avea să ia urma puternicei Sabor ca s-o măcelărească şi pe ea. Va fi şi un neîntrecut vânător.

În adâncul inimii lui palpita dorinţa arzătoare de a_şi acoperi goliciunea cu h-a-i-n-e, pentru că învăţase din cartea lui cu poze că toţi o-a-m-e-n-i-i sunt îmbrăcaţi, în timp ce m-a-i-m-u-ţ-e-l-e, g-o-r-i-l-e-l-e şi celelalte vietăţi umblă despuiate.

Deci hainele erau, desigur, un semn de măreţie; emblema superiorităţii omului asupra tuturor celorlalte animale, pentru că, desigur, nu putea exista altă raţiune ca să porţi lucrurile acelea oribile.

Cu multe luni în urmă, pe când era mult mai mic, râvnise la pielea lui Sabor, leoaica, sau a lui Numa, leul, sau a lui Sheeta, leopardul, pentru a-şi acoperi trupul lipsit de păr, ca să nu mai semene cu Histah, şarpele; dar acum era mândru de pielea lui netedă, care dovedea că el se trage dintr-o rasă puternică, iar dorinţele-i contradictorii şi anume aceea de a umbla gol pentru a-şi vădi, cu trufie, obârşia şi aceea de a se conforma obiceiurilor rasei lui, purtând straie hidoase şi stânjenitoare, precumpăneau rând pe rând.

În timp ce tribul înainta agale prin pădure, după trecerea fioroasei Sabor, capul lui Tarzan zbârnâia de planul măreţ al uciderii inamicului şi zile în şir, aproape că nu se gândi la altceva. Dar în ziua de care vorbim, atenţia îi fu curând atrasă de întâmplări mai imediate.

Deodată, totul în pădure încremeni ca în miez de noapte; zgomotele junglei amuţiră, copacii rămaseră neclintiţi, ca paralizaţi, în aşteptarea unui dezastru iminent. Toată natura aştepta şi aşteptarea nu fu lungă.

Slab, din depărtare, se auzi un vaiet înăbuşit şi trist. Se apropie din ce în ce, răsunând tot mai puternic. Arborii falnici se înclinară la unison, ca apăsaţi în jos de o mână gigantică. Din ce în ce mai mult se prosternară spre pământ şi totuşi nu se auzea nimic decât vaierul adânc şi răscolitor al vântului. Apoi, brusc, giganţii junglei se dezdoiră,

plesnind cu vârfurile lor văzduhul, într-un mânios protest asurzitor. Din norii învârtejiţi, plumburii, ce atârnau deasupra, ţâşni o lumină vie, orbitoare. Canonada tunetelor îşi revărsă cumplita provocare. Şi se porni potopul,iadul se dezlănţui peste junglă.

Tribul, dârdâind de frig din pricina ploii reci, se cuibări la rădăcina copacilor mari. Fulgerele, săgetând şi şfichiuind bezna, iluminau o clipă crengi zvârcolindu-se, ramuri fâlfâind, trunchiuri încovoindu-se.

Din când în când, câte un antic patriarh al pădurii secerat de trăsnet, se prăbuşea într-o mie de ţăndări printre arborii din jur, smulgând după el o puzderie de crengi sau de vecini mai mărunţi şi sporind încâlcita harababură a junglei tropicale.

Crengi mari şi mici, spintecate de sălbăticia uraganului, se prăvăleau în vegetaţia zbuciumată, semănând moarte şi distrugere printre nenumăraţii nefericiţi locuitori ai lumii de jos, dens populate.

Ceasuri şi ceasuri furia uraganului se descătuşa fără întrerupere, iar membrii tribului se cuibăriră unul în altul, tremurând de frică. Ameninţaţi de arborii şi de crengile ce se prăbuşeau şi încremeniţi de exploziile luminoase ale fulgerelor şi de răgetele tunetelor, se pitulară jalnic, până ce furtuna trecu.

Sfârşitul fu la fel de brusc ca şi începutul. Vântul se opri, soarele începu să strălucească, natura porni iar să surâdă.

Frunzele şi ramurile, perlate de stropi şi petalele ude ale florilor luxuriante străluciră în toată splendoarea zilei care se reinstaurase. Şi aşa precum uita Natura, uitară şi copiii ei. Viaţa activă îşi reluă cursul, întocmai ca înainte de beznă şi de spaimă.

Dar Tarzan avu o revelaţie care-i lămuri misterul h-a-i-n-e-l-o-r. Ce bine s-ar fi simţit sub pielea groasă a lui Sabor! Şi astfel, aventura căpătă un nou imbold.

Vreme de câteva luni, tribul cutreieră pe lângă plaja unde se găsea cabana lui Tarzan şi studiile îi răpiră cea mai mare

parte din timp, dar, ori de câte ori o pornea prin pădure, avea funia pregătită şi numeroase fură animalele mai mici care căzură în capcana laţului.

Odată latul se înfăşură pe grumazul scurt al lui Horta mistreţul şi zvârcolirile lui nebuneşti pentru a se elibera îl răsturnară pe Tarzan de pe craca pe care şedea în aşteptare şi de pe care îşi azvârlise colacul spiralat. La zgomotul căderii lui, îndesatul mistreţ se întoarse şi văzând ce pradă lesnicioasă era o tânără maimuţă îşi propti capul în piept şi se repezi nebuneşte la băiatul uimit.

Din fericire, Tarzan nu se lovise căzând, deoarece aterizase ca o pisică, pe cele patru labe larg desfăcute, ca să amortizeze şocul. Într-o clipă fu în picioare şi sărind cu agilitatea maimuţei care era, se agăţă de o creangă joasă, punându-se la adăpost în timp ce dedesubt Horta, mistreţul, dădea iureş în van.

În acest fel, Tarzan învăţă din experienţă limitele ca şi posibilităţile ciudatei sale arme.

Cu acest prilej pierduse o funie lungă, dar îşi dăduse seama că, dacă în locul mistreţului, l-ar fi doborât Sabor jos din copac, deznodământul ar fi putut să fie foarte diferit, căci atunci, fără îndoială şi-ar fi pierdut şi viaţa.

Îi trebuiră multe zile ca să împletească o nouă funie, însă când, în cele din urmă, o isprăvi, se duse dinadins la vânătoare şi zăcu în aşteptare, ascuns în frunzişul stufos al unei crengi imense, chiar deasupra cărării bătătorite ce ducea la apă.

Câteva jivine mici trecură pe dedesubt, nevătămate. Nu dorea un atare vânat lipsit de importanţă. Avea nevoie de un animal viguros, ca să încerce eficienţa noului său plan.

Într-un târziu se arătă cea pe care Tarzan o căuta; cu muşchii supli jucându-i sub pielea lucitoare, grasă şi lustruită, venea Sabor, leoaica. Labele-i mari, căptuşite cu perniţe, călcau moale şi fără zgomot pe poteca îngustă. Îşi ţinea gâtul încordat, într-o continuă alertă; coada lungă i se mişca încet, unduind graţios.

Se apropia, mai mult, tot mai mult, de locul unde se chircise Tarzan din neamul maimuţelor, cumpănind în mână capetele funiei sale lungi.

Ca o statuie de bronz, nemişcat ca moartea, stătea Tarzan. Sabor trecu pe sub el. Un pas mare, al doilea, al treilea, apoi laţul căzu în tăcere spre ea.

O clipă, colacul lărgit îi atârnă deasupra căpălui ca un şarpe uriaş, apoi, când jivina ridică privirile ca să afle ce-i cu foşnetul frânghiei, laţul îi încercui gâtul. Cu o smucitură iute, Tarzan trase funia fixând laţul de grumazul lucios, apoi se apucă vârtos cu amândouă mâinile de suportul său.

Sabor căzuse în capcană. Cu o săritură, fiara surprinsă se întoarse spre junglă, dar Tarzan n-avea să piardă a doua oară o funie din aceleaşi motive ca prima dată. Trăsese învăţăminte din experienţa lui. Leoaica nu apucă să facă nici jumătate din al doilea salt, când simţi laţul strângându-i-se în jurul gâtului: descrise o adevărată tumbă în aer şi căzu pe spate cu un zgomot greu. Tarzan legase zdravăn capătul funiei de trunchiul copacului pe care sta căţărat.

Până aici, planul lui reuşise de minune, însă, când înşfăcă funia, proptindu-se într-o crăcăna trainică, descoperi că una era să legi de copac colosul acela cuprins de furie turbată, care se zbătea apucând cu ghearele, muşcând şi urlând, şi alta s-o poţi spânzura.

Greutatea bătrânei Sabor era imensă şi când se opintea pe labele-i uriaşe, nimeni decât Tantor, elefantul, n-ar fi putut-o urni.

Leoaica se întoarse pe poteca de unde putea acum să-l vadă pe autorul infamiei la care fusese supusă. Scoţând un răcnet de turbare, se năpusti brusc înspre Tarzan, executând un salt în aer, dar când trupul său masiv atinse craca pe care stătuse cocoţat băiatul, ia-l de unde nu-i.

Tarzan se căţărase sprinten pe o ramură mai mică, la şapte metri mai sus de captiva înfuriată. O clipă, Sabor rămase suspendată de craca de jos, în timp ce Tarzan îşi bătea joc de ea şi-i zvârlea în nas crenguţe şi ramuri. După

un timp, fiara se lăsă din nou pe pământ şi Tarzan coborî iute şi prinse iar funia; dar Sabor descoperise că ceea ce o reţinea era doar o frânghie subţire şi apucând-o între fălcile masive, o reteză înainte ca Tarzan să fi putui strânge a doua oară laţul sugrumător.

Băiatul era foarte necăjit. Planul lui bine ticluit se duse-se de râpa, aşa încât se aşează, mulţumindu-se să strige şi să se strâmbe la făptura care urla dedesupt.

Ceasuri întregi Sabor se învârti pe sub copac, înainte şi înapoi; de patru ori se ghemui, apoi îşi luă vânt sărind spre spiriduşul care se zbenguia deasura ei, dar cu tot atâta succes ca şi când ar fi încercat să prindă în gheare vântul amăgitor ce murmura printre vârfurile ramurilor.

În cele din urmă, Tarzan osteni de atâta joacă şi scoţând un sfidător urlet de adio, zvârli un fruct pârguit care plesni, moale şi lipicios, drept în mutra mârâitoare a inamicului, apoi băiatul urcă iute la treizeci de metri deasupra solului, legănându-se din copac în copac, până când, curând, ajunse în mijlocul alor săi.

Aici povesti amănuntele aventurii lui, împieptându-se şi fudulindu-se în asemenea hal, încât îşi impresionă până şi vrăjmaşii cei mai înverşunaţi, în timp ce Kala ţopăia de bucurie şi de mândrie.

9. OM CU OM.

Tarzan din neamul maimuţelor îşi duse mai departe, timp de câţiva ani, existenţa în junglă, fără prea mari schimbări decât că deveni mai viguros şi mai înţelept şi învăţă din cărţile lui tot mai multe lucruri despre lumile stranii ce se găseau pe undeva, în afara pădurii primitive.

Pentru el, viaţa nu era niciodată monotonă sau lentă. Întotdeauna exista Pisah, peştele care trebuia prins prin numeroasele râuri şi lacuri, apoi Sabor şi crudele ei neamuri care te ţineau veşnic treaz dădeau savoare fiecărei clipe petrecute pe pământ. Foarte des îl hăituiau ele, dar şi mai des Tarzan era cel care le hăituia şi cu toate că niciodată nu izbutiră să-l atingă cu ghearele lor aprige şi

ascuţite, totuşi de multe ori s-a întâmplat să fie atât de aproape, încât n-ai fi putut strecura o frunză mai groasă între labele lor şi pielea lui netedă. Ageră era Sabor, leoaica, ageri erau Numa şi Sheeta, dar Tarzan din neamul maimuţelor era iute ca fulgerul.

Cu Tantor, elefantul, se împrieteni. Cum? Nu mă întrebaţi. Dar era fapt cunoscut printre locuitorii junglei că în multe nopţi scăldate de lună, Tarzan din neamul maimuţelor şi Tantor, elefantul, se plimbau împreună, iar prin locurile bătătorite, Tarzan călărea cocoţat pe spinarea largă a lui Tantor.

În aceşti ani, Tarzan petrecu multe zile în cabana tatălui său, unde zăceau încă, neatinse, osemintele părinţilor lui şi scheletul puiului Kalei. La optsprezece ani, citea curgător şi înţelegea aproape tot ce citea în numeroasele şi feluritele volume de pe rafturi.

De asemenea putea să scrie cu litere de tipar repede şi limpede, dar scrisul de mână nu-l cunoştea, căci, deşi printre comorile lui se aflau şi câteva caiete, în cabană găsise atât de puţine lucruri scrise în engleză, încât nu vedea de ce şi-ar bate capul să înveţe şi această formă de caligrafie, cu toate că de descifrat, cu trudă, o putea descifra.

Aşadar, îl găsim la optsprezece ani, un tânăr lord englez care nu putea vorbi englezeşte, dar care ştia să citească şi să scrie în limba maternă. Nu văzuse nici o altă fiinţă omenească în afară de propria-i persoană, căci regiunea limitată pe care o străbătea tribul său nu era udată de râuri mari care să atragă triburile de băştinaşi din interior.

Dealurile înalte o închideau pe trei laturi, iar pe a patra – oceanul. Ţinutul era populat de lei, leoparzi şi şerpi veninoşi. Neştirbitele-i labirinturi de junglă încâlcită nu ispitiseră până acum nici un pionier din rasa umană să-i calce hotarele.

Dar într-o zi, în timp ce Tarzan din neamul maimuţelor şedea în cabana tatălui său, pătrunzând în misterele unei

noi cărţi, vechea tihnă a junglei sale fu zdruncinată pentru totdeauna. La graniţa îndepărtată dinspre răsărit se ivise, pe coama unui deal jos, o stranie procesiune rânduită în monom. În frunte veneau cincizeci de războinici negri, înarmaţi cu suliţe subţiri de lemn, ale căror vârfuri fuseseră călite în foc mocnit şi cu arcuri lungi şi săgeţi otrăvite. Pe spate purtau scuturi ovale, din nas le atârnau inele uriaşe, iar în câlţii lânoşi ce le acopereau ţeasta erau înfipte mănunchiuri de pene viu colorate. Fruntea le era tatuată cu trei linii paralele colorate, iar pe piept aveau trei cercuri concentrice. Dinţii galbeni fuseseră piliţi până căpătaseră vârf ascuţit, iar buzele cărnoase, proeminente, sporeau grozăvia înfăţişării lor. În urmă veneau câteva sute de femei şi copii, cele dintâi purtând pe creştet mormane de oale de gătit, unelte de bucătărie şi fildeş. Ariergarda o formau o sută de războinici, aidoma celor din avangardă.

Alcătuirea coloanei vădea că se temeau mai mult de un atac ce-ar fi putut veni din spate, decât de orice duşman necunoscut ce s-ar fi putut ivi din faţă; şi de fapt aşa era, pentru că fugeau de ostaşii omului alb care-i hărţuise atât de amarnic ca să le ia cauciucul şi fildeşul, încât într-o bună zi s-au răsculat împotriva cuceritorilor şi au măcelărit un ofiţer alb şi un mic detaşament din trupele lui de negri.

Zile în şir se ospătară cu carnea acestora, dar într-o noapte, un detaşament mai puternic năvăli peste aşezarea lor, ca să răzbune moartea camarazilor, în acea noapte, soldaţii negri ai omului alb avură carne din belşug şi această rămăşiţă a unui trib odinioară puternic se furişase prin jungla întunecoasă, pornind spre necunoscut şi spre libertate.

Dar ceea ce însemna libertate şi goana după fericire pentru aceşti negri sălbatici, însemna consternare şi moarte pentru mulţi dintre locuitorii noului lor cămin.

Timp de trei zile, mica hoardă mărşălui încet prin inima pădurii necunoscute pe unde nu călcase picior de om, până când, în sfârşit, în cea de-a patra zi, în zori, dădură peste un

loc, la malul unui râuleţ, unde vegetaţia părea ceva mai rară decât întâlniseră până atunci.

Rămaseră aici să-şi încropească o nouă aşezare şi o lună mai târziu, locul era despădurit, colibele şi gardurile de pari ridicate, bananierii, ignama şi porumbul plantate, iar vechea viaţă îşi reluat cursul în noul cămin. Aici nu existau oameni albi soldaţi şi nici cauciuc sau fildeş care să trebuiască strâns pentru supraveghetorii haini şi nerecunoscători.

Luna se schimbase de mai multe ori pe cer până ce negrii să cuteze a se aventura pe meleagurile din jurul noului lor sat. Câţiva dintre ei căzuseră pradă bătrânei Sabor şi deoarece jungla mişuna de feline crude şi însetate de sânge, de lei şi leoparzi, războinicii de culoarea abanosului şovăiau să se avânte prea departe de adăpostul gardurilor de pari.

Dar într-o zi, Kulonga, fiul bătrânului rege Mbonga, pribegi departe, prin labirinturile dense dinspre apus. Păşea cu luare-aminte, lancea-i subţire fiind pregătită de atac, iar scutul prelung, oval, strâns cu hotărâre în mâna stângă, lipit de trupul său neted de abanos. În spate purta arcul, iar în tolba de deasupra scutului, un mănunchi de săgeţi subţiri, drepte, bine unse cu o substanţă vâscoasă, neagră ca smoala, care făcea ca înţepătura vârfului lor ascuţit ca un ac să fie mortală.

Noaptea îl surprinse pe Kulonga departe de palisadele din jurul satului stăpânit de tatăl său, dar, năzuind să se îndrepte tot mai departe spre apus, se caţără pe o creangă bifurcată dintr-un arbore înalt, îşi înjghebă o platformă rudimentară şi se ghemui să doarmă.

Trei mile mai încolo spre apus dormea tribul lui Kerchak.

A doua zi în zori, gorilele se aflau în plină activitate, cotrobăind prin junglă în căutare de hrană. Tarzan, după obiceiul lui îşi îndreptă cercetările în direcţia cabanei, aşa încât, vânând în tihnă pe drum, când ajungea la plajă avea burta plină.

Gorilele se răspândi seră în toate direcţiile, fie câte una, fie câte două sau câte trei, dar nu mai departe de raza în care puteau auzi un semnal de alarmă.

Kala o pornise agale spre răsărit, pe o potecă bătătorită de elefanţi, şi era foarte ocupată să răstoarne crengi căzute şi buturugi putrezite, căutând gândaci şi ciuperci gustoase, când atenţia îi fu atrasă de un zgomot neobişnuit.

Cărarea se întindea dreaptă pe vreo cincizeci de metri în faţa ei şi la capăt, pe sub tunelul de ramuri boltite, văzu înaintând spre ea o creatură stranie şi înspăimântătoare.

Era Kulonga.

Kala nu mai zăbovi o clipă, ci, răsucindu-se, o luă grăbită îndărăt pe cărare. Nu alerga; după deprinderile neamului ei, când nu era stârnită, căuta mai curând să evite decât să fugă.

Pe urmele ei venea Kulonga. Acestuia i se oferea un prilej de a se înfrupta cu carne. Dacă o ucidea, s-ar fi putut ospăta din belşug toată ziua. Grăbi pasul, cumpănindu-şi suliţa, gata s-o arunce. La o cotitură a potecii, văzu din nou gorila, pe altă fâşie dreaptă. Mâna care ţinea suliţa se trase îndărăt, muşchii se bulbucară iute ca fulgerul sub pielea lucioasă. Braţul se avântă înainte, suliţa zbură spre Kala.

Lovitură ratată. Dar îi zgârie coapsa. Cu un strigăt de furie şi durere, gorila se repezi la călăul ei. Într-o clipă, copacii se frângeau sub greutatea neamurilor ei, legănându-se în plină goană, din cracă în cracă, spre scena luptei, ca răspuns la chemarea Kalei.

Când gorila se năpusti asupră-i, Kulonga îşi încorda arcul şi cu incredibilă repeziciune, potrivi o săgeată. Trăgând vergeaua mult îndărăt, îşi trimise proiectilul otrăvit drept în inima uriaşului antropoid. Scoţând un răcnet înfiorător, Kala se prăbuşi cu faţa în jos, sub privirile uluite ale celor din tribul ei.

Tunând şi urlând, gorilele dădură să se repeadă la Kulonga, dar prevăzător, omul fugea de rupea pământul, ca o antilopă speriată. Cunoştea ferocitatea acestor făpturi

crude, păroase şi nu dorea decât să aştearnă cât mai multe mile cu putinţă între el şi ele. Îl urmăriră o bună bucată de drum, gonind prin copaci, dar în cele din urmă, una câte una abandonară cursa şi se întoarseră la locul tragediei.

Niciuna dintre ele, cu excepţia lui Tarzan, nu văzuse vreodată un om şi se întrebau ce fel de creatură o fi aceea care le invadase jungla.

De pe plaja îndepărtată, lângă mica lui cabană Tarzan auzi ecourile slabe ale luptei şi dându-şi seama că se petrecea ceva grav în tribul lui, o porni grăbit în direcţia zgomotelor. Când sosi, găsi întregul trib adunat şi sporovăind de zor în jurul leşului mamei sale ucise.

Durerea şi furia lui Tarzan nu cunoscură margini, îşi slobozea mereu strigătul de provocare. Se izbea cu pumnii în pieptu-i robust, apoi se arunca peste trupul Kalei şi hohotea, dând drumul la dureroasa jale adunată în inima lui singuratică.

A pierde unica fiinţă de pe această lume care i-a arătat cândva iubire şi afecţiune era pentru Tarzan cea mai mare suferinţă pe care o cunoscuse vreodată. Şi ce dacă fusese o gorilă aprigă şi hidoasă! Pentru Tarzan, Kala fusese bună, fusese frumoasă! Asupra ei revărsase, fără să-şi dea seama, toată adoraţia, respectul şi dragostea pe care un copil normal le nutreşte pentru mama lui. Nu cunoscuse nici-când altă mamă, astfel încât îi dăruise Kalei, în tăcere, tot ceea ce i s-ar fi cuvenit blondei şi fermecătoarei Lady Alice, dacă aceasta ar fi trăit.

După prima izbucnire de durere, Tarzan se stăpâni şi întrebând pe membrii tribului cine fusese de faţă la omor, află tot ceea ce vocabularul lor sărac îi putu comunica.

I-a fost totuşi de ajuns. Îi vorbiră despre o maimuţă neagră, ciudată, fără păr, căreia-i creşteau pene în cap şi care trimisese moartea dintr-o ramură subţire, iar apoi fugise cu iuţeala lui Bara, antilopa, spre soare-răsare.

Tarzan nu mai stătu pe gânduri şi sărind pe crengile copacilor, o porni grăbit spre pădure. Cunoştea şerpuirile

cărării elefanţilor pe unde o luase la fugă ucigaşul Kalei, aşa că tăie direct prin junglă ca să-i aţină calea războinicului negru, care, de bună seamă, urma sinuozităţile potecii.

La şold îi atârna cuţitul de vânătoare al necunoscutului său părinte, iar pe umăr lunga lui funie încolăcită. Un ceas mai târziu, coborî din nou pe cărare şi lăsându-se pe vine, cercetă pământul cu atenţie.

În noroiul moale de pe malul unui pârâiaş găsi urme de tălpi, la fel cu cele care până acum, din întreaga junglă, numai picioarele lui le lăsaseră; atât că erau mult mai mari decât urmele lui. Inima începu să-i bată năvalnic. S-ar putea oare să urmărească un OM – unul din propria-i rasă?

Două şiruri de urme indicau direcţia opusă. Deci prada lui trecuse pe acolo în drumu-i de întoarcere, în vreme ce examina urma nouă, o mică fărâmă de pământ se desprinse de pe marginea formei de talpă şi căzu în scobitura uşor întipărită în noroi – ah, urma era foarte proaspătă, probabil că prada lui trecuse de foarte puţin timp prin acel loc.

Tarzan se caţără din nou în copaci şi sprinten, fără zgomot, porni în viteză, urmărind de sus cărarea. Abia parcursese o milă, când dădu peste războinicul negru, care stătea într-un luminiş. Ţinea în mână un arc suplu, în care potrivise una dintre săgeţile lui purtătoare de moarte. În faţă, dincolo de micul luminiş, se afla Horta, mistreţul, cu capul proptit în piept, cu colţii înspumaţi, gata să atace.

Tarzan privi cu uimire la strania făptură care se găsea dedesubtul său – atât de asemănător lui ca formă şi totuşi atât de diferit la faţă şi la culoare. În cărţile sale văzuse o poză de NEGRU, dar ce deosebire între figura aceea tipărită, mată, moartă şi trupul acesta de abanos lucitor, pulsând de viaţă.

În timp ce omul sta acolo cu arcul încordat, Tarzan îl recunoscu nu numai ca NEGRU, dar şi ca ARCAŞ, asemenea celui din cartea cu poze.

A PENTRU ARCAŞ.

Ce minunat! Aţâţat de descoperirea lui, Tarzan fu cât p-aci să-şi trădeze prezenţa. Dar dedesubtul Iui, lucrurile începeau să se precipite. Braţul negru, musculos, trăgea de arc; Horta, mistreţul, se năpusti şi în clipa aceea, negrul slobozi săgeata otrăvită, iar Tarzan o văzu zburând cu iuţeala gândului şi pătrunzând în pieptul ţepos al mistreţului.

Abia se desprinsese săgeata din arc, că tânărul Kulonga îşi pregăti o a doua, dar Horta, mistreţul se repezi atât de fulgerător la el, încât băiatul n-avu timp s-o lanseze. Dintr-un salt, negrul sări dincolo de fiara turbată şi răsucindu-se pe călcâie cu o nemaipomenită repeziciune, implântă o a doua săgeata în spinarea animalului. După care, Kulonga sări în arborele cel mai apropiat.

Horta se roti o dată, căutând să-şi atace duşmanul dar abia făcu doisprezece paşi, că se clătină pe picioare şi căzu într-o rână. O secundă, muşchii i se încordară şi i se relaxară spasmodic, apoi rămase nemişcat.

Kulonga coborî din copac. Cu ajutorul unui cuţit care-i atârna la şold, tăie câteva felii mari din carnea mistreţului şi drept în mijlocul cărării, aprinse un foc la care fripse carnea, ospătându-se apoi după placul inimii. Restul mistreţului îl lăsă acolo unde se prăbuşise.

Tarzan asista la toate acestea, plin de interes. Dorinţa de a-l ucide pe negru îi frigea pieptul, dar dorinţa de a învăţa era mai puternică. Avea să urmărească un timp făptura aceea, ca să afle de unde venea. Va putea să-l ucidă în tihnă mai târziu, când negrul va lăsa deoparte arcul şi săgeţile mortale.

După ce Kulonga îşi isprăvi ospăţul şi se făcu nevăzut pe o cotitură a drumeagului, Tarzan coborî în tăcere pe pământ. Îşi tăie şi el câteva bucăţi din carnea lui Horta, dar nu le fripse.

Mai văzuse el foc, însă numai când Ara, fulgerul, lovise câte un arbore. Faptul că o făptură a junglei putuse face acei colţi roşii şi galbeni ce mâncau lemnul până nu mai

rămânea decât pulbere din el îl miră din cale afară pe Tarzan, care, pe de altă parte, nu înţelegea de fel de ce războinicul negru îşi stricase bunătate de ospăţ, muindu-l în dogoarea vătămătoare. Poate că Ara era prieten cu arcaşul si, în felul ăsta îşi împărţiseră hrana între ei.

Dar, fie cum o fi, Tarzan n-avea de gând să strice o mâncare bună într-un chip atât de prostesc, aşa încât înfulecă o mare cantitate de carne crudă, îngropând restul hoitului lângă cărare, ca să-l poată găsi la întoarcere.

După care, Lordul Greystoke îşi şterse degetele unsuroase de coapsele goale şi luă iar urma lui Kulonga, fiul lui Mbonga regele; în acest timp, în îndepărtata Londra un alt Lord Greystoke, refuza indignat cotletele, trimiţându-le înapoi bucătarului-şef al clubului pentru că nu erau destul de bine fripte, iar după ce-şi isprăvi dejunul, îşi muie degetele într-o cupă de argint cu apă parfumată, uscându-şi-le apoi cu un şervet de damasc alb ca zăpada.

Tarzan îl urmări ziua întreagă pe Kulonga, dându-i târcoale prin copaci, ca un duh rău. Îl mai văzu de două ori azvârlindu-şi săgeţile morţii – o dată în Dango, hiena şi a doua oară în Manu, maimuţa. De fiecare dată, animalul murea aproape instantaneu, căci otrava lui Kulonga era foarte proaspătă şi foarte primejdioasă.

În timp ce se ţinea la o distanţă sigură pentru prada lui, Tarzan se gândi mult la această grozavă metodă de a ucide. Ştia prea bine că numai înţepătura mică a vârfului săgeţii nu era de ajuns ca să le vină atât de repede de hac sălbăticiunilor junglei, care, adeseori, în lupta cu vecinii lor, îşi sfâşiau carnea, se zgâriau cu ghearele şi se împungeau înfiorător, pentru ca apoi să se tămăduiască de fiecare dată. Nu, există o anumită taină legată de aşchiile astea subţiri de lemn care aduc moartea doar cu o simplă zgârietură! Trebuie să vadă despre ce-i vorba.

În noaptea aceea, Kulonga dormi în crăcăna unui arbore maiestuos, iar sus, mult mai sus decât el, se ghemui Tarzan din neamul maimuţelor.

Când Kulonga se deşteptă, constată că arcul şi săgeţile îi dispăruseră. Războinicul negru era furios şi speriat, dar mai mult speriat decât furios. Scotoci pământul dedesubtul copacului şi scotoci în copac, deasupra pământului; dar nici urmă de arc, de săgeţi sau de tâlharul nocturn.

Kulonga era îngrozit. Suliţa o azvârlise în Kala şi nu o mai putuse lua înapoi; şi acum, când arcul şi săgeţile pieriseră, nu avea nici o armă de apărare în afară de cuţit. Singura lui speranţă era să ajungă în satul lui Mbonga cât mai repede, bizuindu-se pe iuţeala picioarelor. Era încredinţat că nu mai are mult până acasă, aşa c-o apucă pe cărare cu pas grăbit.

Dintr-o masă densă de frunziş, câţiva iarzi mai în spate, răsări Tarzan din neamul maimuţelor, pândind de zor, în tăcere.

Arcul şi săgeţile lui Kulonga fuseseră legate, în siguranţă, sus în vârful unui arbore uriaş, de pe care Tarzan cojise cu lama cuţitului o fâşie mare de scoarţă, aproape de rădăcină, apoi frânsese pe jumătate o creangă, lăsând-o să atârne la vreo optsprezece metri distanţă de pământ. Astfel îşi cresta el urmele în pădure şi-şi marca ascunzătorile.

În timp ce Kulonga îşi continua drumul, Tarzan se apropie din ce în ce, până ajunse să călătorească chiar deasupra creştetului negrului. În mâna dreaptă îşi ţinea funia încolăcită; era pregătit să ucidă.

Momentul fu amânat numai din pricină că Tarzan voia să se asigure de destinaţia spre care se îndrepta războinicul şi în curând fu răsplătit, deoarece nu trecu mult şi în faţa lor se ivi o rarişte întinsă, la capătul căreia se aflau multe vizuini ciudate.

Când făcu această descoperire, Tarzan se găsea chiar deasupra lui Kulonga. Pădurea se sfârşea brusc şi dincolo de ea se întindeau două sute de iarzi de ogor cultivat, făcând legătura între junglă şi sat.

Tarzan trebuia să acţioneze repede, altfel prada îi scăpa; dar antrenamentul vieţii lui lăsa atât de puţin spaţiu între decizie şi acţiune în clipa când se ivea vreo primejdie, încât

între una şi cealaltă n-ar fi încăput nici măcar umbra unui gând.

Aşadar, când Kulonga ieşi din întunecimea junglei, un colac de funie subţire şerpui asupră-i, pornind de pe craca cea mai de jos a unui arbore puternic, aflat chiar la marginea domeniilor lor Mbonga; fiul regelui nu apucă să facă nici şase paşi în luminiş, când un fel de laţ i se înfăşură iute în jurul gâtului.

Atât de repede îşi trase Tarzan prada, încât strigătul de alarmă al lui Kulonga i se opri în gâtlej. Ajutându-se cu amândouă mâinile, Tarzan îl târî îndărăt pe negrul care se zbătea, până când îl lăsă spânzurat de gât, în aer; apoi se caţără pe o cracă mare, trăgându-şi victima, care insă se zvârcolea, în adăpostul frunzişului unui copac. Aici legă zdravăn funia de o ramură tare şi scoborând din copac, îşi înfipse cuţitul de vânătoare în inima lui Kulonga; Kala era răzbunată.

Tarzan îl cercetă cu luare-aminte pe negru, căci nu mai văzuse până atunci o fiinţă omenească în carne şi oase. Privirile îi fură atrase de cuţit şi de teaca lui. De asemenea, îl fermecă o brăţară de aramă prinsă în jurul gleznei, pe care şi-o transferă la piciorul său. Cercetă şi admiră tatuajul de pe frunte şi de pe piept. Se minună de dinţii piliţi. Răsuci pe toate feţele şi îşi însuşi podoabele de pene, apoi se pregăti să coboare spre a-şi vedea de treburi, întrucât lui Tarzan din neamul maimuţelor i se făcuse foame şi avea la dispoziţie carne; carne de vânat, care, conform cu etica junglei, putea fi mâncată.

Cum l-am putea condamna, după ce norme, pe acest om-maimuţă, cu inima, capul şi trupul unui gentleman englez şi cu deprinderile unei fiare sălbatice? Pe Tublat, care-l urâse şi pe care-l urâse, îl ucisese în luptă dreaptă şi totuşi nici o clipă nu-i trăsnise prin minte să mănânce carnea lui Tublat. Ideea l-ar fi revoltat cum ne revoltă pe noi canibalismul.

Dar cine era Kulonga de nu putea fi mâncat asemenea lui Horta, mistreţul, sau lui Bara, antilopa? Era altceva decât

una dintre nenumăratele sălbăticiuni ale junglei, care se pândesc una pe alta pentru a-şi astâmpăra pântecele lihnit?

Deodată însă, o ciudată îndoială îi opri mâna. Nu-l învăţaseră cărţile lui că el era OM? Şi ARCAŞUL nu era şi el OM? Oare oamenii mâncau oameni? Vai. Nu ştia. Atunci, de ce această şovăială? Încercă încă o dată să treacă la treabă, dar brusc îl năpădi un val de greaţă. Nu înţelegea de ce. Tot ce ştia era că nu putea să mănânce carnea acestui om negru şi astfel, instinctul ereditar, vechi de milenii, zădărnici imboldurile animalice ale acestei fiinţe ignorante şi-l salvă de la încălcarea unei legi universale de a cărei existenţă nu avea habar.

Coborî la iuţeală trupul lui Kulonga pe pământ, îi scoase laţul şi o porni din nou prin copaci.

10. FANTOMA FRICII.

Cocoţat într-un arbore semeţ, Tarzan privea satul de colibe acoperite cu stuf, aflat dincolo de terenul cultivat. Văzu că, la unul din capete, pădurea atingea satul şi se îndreptă spre acel loc, mânat de curiozitatea arzătoare de a vedea animale din rasa lui, de a învăţa mai multe despre deprinderile lor şi de a cerceta vizuinile ciudate în care trăiau.

Existenţa lui primitivă printre aprigile sălbăticiuni ale junglei nu-i lăsa loc pentru nici o urmă de îndoială că aceste făpturi ar putea fi altceva decât duşmani. Asemănarea înfăţişării nu-l îndemnă să-şi făurească vreo idee greşită asupra primirii ce i s-ar fi făcut dacă ar fi fost descoperit de aceste fiinţe, primele din rasa lui pe care le văzuse vreodată.

Tarzan din neamul maimuţelor nu era un sentimental. Şi nu ştia nimic despre frăţia dintre oameni. Toate vieţuitoarele care nu făceau parte din tribul său îi erau duşmani de moarte, cu câteva excepţii dintre care Tantor, elefantul, constituia exemplul cel mai deosebit.

Tarzan îşi dădea seama de toate acestea fără răutate sau ură. A ucide era legea de bază a lumii sălbatice în care

trăia. Plăcerile lui primitive erau puţine la număr, dar cea mai mare dintre acestea era să hăituiască şi să ucidă, astfel încât le acorda şi celorlalţi dreptul de a nutri aceleaşi dorinţe ca şi dânsul, chiar dacă obiectul vânătorii lor l-ar fi constituit propria lui persoană.

Viaţa lui ciudată nu-l făcuse nici ursuz, nici sângeros. Faptul că-i plăcea să ucidă şi că ucidea cu un râs vesel pe buzele-i frumoase, ţinea de cruzimea sa nativă. De cele mai multe ori ucidea ca să-şi procure hrană, iar când ucidea din răzbunare sau pentru a se apăra, o făcea fără istericale, ca un profesionist care nu admite nici o uşurinţă.

Prin urmare, acum când se apropia cu băgare de seamă de cătunul lui Mbonga, era peregatit sau să ucidă sau să fie ucis. Se furişa cu neobişnuită prudenţă, căci Kulonga îl făcuse să nutrească un deosebit respect pentru aşchiile acelea ascuţite ce aduceau atât de repede şi fără greş moartea.

În cele din urmă se opri la un arbore mare cu frunzişul des şi împovărat cu ghirlande de uriaşe plante agăţătoare. În acest umbrar de nepătruns, aşezat deasupra satului. Tarzan se ghemui, privind scenele ce se desfăşurau jos, mirându-se de fiecare aspect al acestei vieţi noi, ciudate.

Pe uliţa satului alergau şi se zbenguiau copii goi. Câteva femei pisau banane uscate în piuliţe rudimentare de piatră, în timp ce altele plămădeau turte din făina cernută. Afară, pe ogoare, mai putea vedea alte femei săpând, plivind sau culegând. Toate purtau în jurul şoldurilor cingători din ierburi uscate şi erau împopoţonate cu brăţări de alamă şi de aramă la glezne, braţe şi încheieturile mâinilor. În jurul multor grumazuri tuciurii atârnau fire de sârmă curios împletite, în vreme ce alte femei erau împodobite cu inele uriaşe ce le atârnau de nas.

Tarzan din neamul maimuţelor se uita din ce în ce mai uimit la aceste stranii făpturi. Văzu şi bărbaţi moţăind la umbră, în timp ce la marginea cea mai îndepărtată a luminişului întrezări din când în când războinici înarmaţi ce

păreau să păzească satul împotriva unor duşmani care i-ar fi putut ataca prin surprindere.

Tarzan observă că numai femeile munceau. Nicăieri nu se vedea urmă de bărbat care să lucreze pământul sau să îndeplinească muncile gospodăreşti ale satului.

În cele din urmă, privirile-i căzură asupra unei femei aflate chiar sub copacul lui. Avea în faţă un mic ceaun, aşezat deasupra unui foc mocnit şi în care clocotea o pastă groasă, roşiatică, vâscoasă. Alături, lângă femeie, se afla de o parte un maldăr de săgeţi din lemn ale căror capete aceasta le înmuia pasta clocotită, aşezându-le apoi pe un stelaj de crengi de cealaltă parte.

Tarzan din neamul maimuţelor era fascinat. Aici zăcea taina cumplitei forţe a micuţelor nuiele folosite de ARCAŞ. Observă grija deosebită a femeii ca nici un strop din pasta aceea să nu-i atingă mâinile şi la un moment dat, când o picătură îi sări pe deget, o văzu înfundându-şi mâna într-un vas cu apă şi apoi ştergând iute stropul cu un pumn de frunze.

Tarzan nu ştia nimic despre otrăvuri, dar mintea lui ageră îi spuse că pasta aceea ucide şi nu mica săgeată, care nu era decât mesagerul ce o ducea în trupul victimei.

Ce i-ar mai fi plăcut să aibă un snop din aşchiile acelea purtătoare de moarte! Dacă femeia şi-ar fi părăsit numai o clipă îndeletnicirea, el ar putea să se lase iute în jos, să şterpelească un mănunchi şi apoi, cât ai clipi, să se caţăre înapoi în copac.

În timp ce încerca să ticluiască un plan pentru a-i distrage atenţia, auzi un răcnet sălbatic venind dinspre luminiş. Privi într-acolo şi văzu un războinic negru stând chiar sub copacul în care, cu o oră înainte, îl omorâse pe ucigaşul Kalei.

Negrul striga şi îşi flutura suliţa deasupra capului. Din când în când arăta către ceva ce zăcea pe jos, în faţa lui.

Pe dată se stârni mare zarvă în sat. Bărbaţi înarmaţi dădură buzna afară din interiorul multor colibe şi o porniră

în goană mare de-a curmezişul luminişului, către santinela alarmată. În urma lor se bulucirăă bătrânii, femeile şi copii, până când, într-o clipă satul rămase pustiu.

Tarzan din neamul maimuţelor ştiu că găsiseră stârvul inamicului său, dar lucrul acesta îl interesa mult mai puţin decât faptul că în sat nu mai rămăsese nimeni care să-l împiedice să-şi însuşească o parte din săgeţile aflate dedesubtul lui. Repede şi fără zgomot, se lăsă la pământ lângă ceaunul cu otravă. O clipă rămase nemişcat, ochii lui vioi şi isteţi iscodind perimetrul cuprins între palisade. Nu se vedea ţipenie de om. Privirea i se opri apoi la uşa deschisă a unei colibe învecinate. O să-şi arunce ochii înăuntru, îşi spuse Tarzan şi se apropie tiptil de clădirea scundă, acoperită cu stuf, Rămase o clipă afară, trăgând cu urechea. Nu se auzea nici un zgomot şi se strecură în semiîntunericul din încăpere.

Pe pereţi atârnau arme: suliţi lungi, cuţite cu forme ciudate, două scuturi înguste. În centrul încăperii era o oală de gătit, iar în fund un culcuş meşterit din ierburi uscate, acoperit cu rogojini împletite care, de bună seamă, slujeau proprietarului drept pat şi aşternut. Pe jos se înşirau câteva tigve omeneşti.

Tarzan din neamul maimuţelor pipăi fiecare obiect, cumpăni în mână suliţele, le adulmecă, deoarece el „vedea” în mare măsură şi cu nările sale sensibile şi experimentate. Hotărî să-şi însuşească una din vergelele acelea lungi şi ascuţite, dar nu o putea lua acum, din cauza săgeţilor pe care avea de gând să le înşface.

Pe măsură ce desprindea obiectele din perete, Tarzan le trântea, claie peste grămadă, în mijlocul încăperii. Deasupra mormanului puse oala de gătit, răsturnată, iar peste oală aşează o tigvă rânjită pe care o încunună cu podoabele de cap ale tânărului Kulonga. După aceea se dădu un pas îndărăt, îşi privi opera şi râse. Tarzan din neamul maimuţelor ştia să guste o glumă.

Dar de afară se auzeau glasuri şi bocete pline de jale şi văicăreli. Rămase surprins. Întârziase prea mult? Se repezi în pragul uşii şi privi în josul uliţei, spre palisadă.

Băştinaşii nu se vedeau încă, deşi îi auzea limpede apropiindu-se dinspre ogoare. Probabil că erau foarte aproape. Cu iuţeala fulgerului, sări din uşă drept la maldărul de săgeţi. După ce adună atâtea câte putea să care sub un braţ, răsturnă dintr-o lovitură de picior ceaunul clocotit şi se făcu nevăzut în frunzişul de sus, chiar în clipa când băştinaşii intrară pe poarta de la celălalt capăt al uliţei. Apoi se opri ca să observe cele ce se petreceau jos, cocoţat în copac asemenea unei păsări sălbatice, gata să-şi ia zborul la primul semn de primejdie.

Băştinaşii umpluseră uliţa, patru dintre ei purtând trupul neînsufleţit al lui Kulonga. În urma cortegiului se târau femeile, care scoteau ţipete ciudate şi văicăreli lugubre. Înaintară până la coliba lui Kulonga, care era chiar aceea devastată de Tarzan.

Nici şase oameni nu apucaseră să păşească pragul, când năvăliră afară într-o învălmăşeală sălbatică şi viermuitoare. Ceilalţi din spate se grăbiră să se adune. Urmară gesticulări aţâţate, degete care arătau spre colibă, pălăvrăgeală; apoi mai mulţi războinici se apropiară şi priviră înăuntru.

În cele din urmă intră în colibă un bătrân cu braţele şi picioarele încărcate cu ornamente de metal şi cu un colan din schelete de mâini omeneşti atârnându-i pe piept.

Era Mbonga, regele, tatăl lui Kulonga.

Scurt timp domni o tăcere deplină, apoi Mbonga se ridică în picioare, faţa lui hâdă oglindind o expresie de furie amestecată cu frică superstiţioasă. Rosti câteva cuvinte, adresându-se războinicilor adunaţi acolo şi o clipă mai târziu, oamenii se împrăştiară prin tot satul, pornind să scotocească în amănunţime fiecare colibă şi fiece colţişor din interiorul palisadelor.

Abia începuse investigarea, când fu descoperit ceaunul răsturnat şi furtul săgeţilor otrăvite. Nu descoperiră însă

nimic altceva şi câteva minute mai târziu, în jurul regelui se înghesui un grup de sălbatici înfricoşaţi.

Mbonga nu putu să le lămurească niciunul din straniile fenomene care avuseseră loc. Descoperirea cadavrului, cald încă, al lui Kulonga – chiar la hotarul ogoarelor sale, acolo de unde satul l-ar fi putut auzi cu uşurinţă – înjunghiat şi despuiat chiar în pragul căminului tatălui său, era un lucru destul de misterios în sine; dar aceste din urmă înfiorătoare surprize din sat, petrecute chiar în coliba răposatului Kulonga, le umpleau inimile de groază şi făceau să încolţească în minţile lor cele mai superstiţioase explicaţii.

Se adunaseră în grupuri mici, vorbind în şoaptă şi rostogolindu-şi întruna ochii, cu priviri speriate, aruncate peste umăr.

Tarzan din neamul maimuţelor îi urmări un timp din adăpostul copacului înalt. În purtarea lor erau multe lucruri pe care nu le putea înţelege, căci el nu ştia nimic despre superstiţii şi nu avea decât o vagă idee despre frică, de orice fel ar fi fost ea. Soarele se ridicase în cumpăna cerului. Tarzan nu-şi luase încă gustarea de dimineaţă şi avea de străbătut multe mile până la locul unde pitise delicioasele rămăşiţe ale lui Horta, mistreţul. Aşa încât întoarse spatele satului lui Mbonga şi se mistui în citadela frunzoasă a pădurii.

11.„REGELE MAIMUŢELOR”

Incă nu se inserase când ajunse la trib, deşi zăbovise pe drum ca să dezgroape şi să se desfete cu rămăşiţele mistreţului sălbatic, pe care la dosise cu o zi înainte şi ca să dezlege arcul şi săgeţile lui Kulonga din copacul unde le ascunsese.

Un Tarzan bine echipat coborî dintre crengi, în mijlocul tribului lui Kerchak. Cu mare fală, istorisi glorioasele lui aventuri şi arătă prada cucerită. Kerchak mormăi şi întoarse spatele, căci era gelos pe acest membru al tribului său. În mintea lui îngustă şi bicisnică, el căuta un pretext ca să-şi reverse ura asupra lui Tarzan.

A doua zi, de îndată ce mijiră zorii, Tarzan începu să facă exerciţii cu arcul şi săgeţile. La început dădu greş aproape la fiecare tragere, dar în cele din urmă învăţă să-şi călăuzească proiectilele cu mare îndemânare şi o lună mai târziu, era un arcaş destul de bun; dar dobândirea acestei dexterităţi îl costase aproape întreaga provizie de săgeţi.

Tribul continua să găsească vânat bun în vecinătea plajei aşa încât Tarzan din neamul maimuţelor îşi alterna exerciţiile de tragere cu arcul, cu cercetarea micii, dar alesei colecţii de cărţi a tatălui său.

Cam în această perioadă, tânărul englez găsi jn fundul unui dulap din cabană o casetă de metal. Cheiţa era în deschizătoarea casetei şi câteva clipe de examinare şi experimentare îi răsplătiră răbdarea izbutind să descuie cu succes micul sipet. Găsi înăuntru o fotografie îngălbenită a unui tânăr cu obrazul neted, un medalion de aur bătut în diamante ce atârna pe un lănţişor de aur, câteva scrisori şi o cărţulie.

Tarzan studie totul cu amănunţime. Cel mai mult îi plăcea fotografia, deoarece ochii surâdeau, iar expresia feţei era deschisă şi sinceră. Fotografia înfăţişa chipul tatălui său. Îl ispiti şi medalionul aşa că-şi trecu lănţişorul în jurul gâtului, maimuţărind felul de a se împodobi atât de obişnuit printre negrii pe care-i vizitase. Pietrele preţioase seânteiau ciudat pe pielea lui arămie, catifelată.

Scrisorile nu putu să le descifreze deoarece nu cunoştea decât prea puţin sau aproape deloc scrisul de mână, drept care le vârî din nou în casetă, împreună cu fotografia şi-şi îndreptă atenţia asupra cărţuliei.

Aceasta era plină, aproape în întregime, cu un scris foarte frumos, însă, cu toate că gândăceii îi erau familiari, aranjamentul şi combinaţia în care se înşiruiau îi erau străine şi cu desăvârşire de neînţeles.

Tarzan se deprinsese de multă vreme să folosească lexiconul, dar, spre mâhnirea şi nedumerirea lui, în cazul de faţă acesta se dovedi lipsit de orice utilitate. Nu putu găsi

nici un cuvânt din toate câte se aflau scrise în cărţulie, aşa că o puse la loc în caseta de metal, dar cu hotărârea de a-i dezlega mai târziu tainele.

Nu ştia Tarzan că acea cărticică păstra între coperţile ei cheia originii sale – răspunsul la ciudata enigmă a ciudatei sale existenţe. Era jurnalul lui John Clayton, Lord Greystoke, scris în franţuzeşte, aşa cum obişnuia el.

Tarzan puse caseta la loc în dulap, dar din acea clipă purta mereu în inimă chipul viguros şi zâmbitor al tatălui său, iar în minte, hotărârea de neînfrânt de a limpezi misterul cuvintelor bizare din cărţulia neagră.

Pentru moment însă avea treburi mult mai importante, căci stocul de săgeţi se epuizase şi trebuia sa întreprindă neapărat o călătorie până-n cătunul negrilor pentru a-şi reînnoi proviziile.

A doua zi de dimineaţă o porni la drum şi călătorind vertiginos, ajunse la luminiş înainte de amiază îşi reluă vechiul loc în arborele înalt şi la fel ca prima dată, văzu femeile la câmp şi pe uliţa satului, precum şi ceaunul cu otravă clocotind drept sub el. Zăcu aşa ceasuri întregi, aşteptând un prilej să pice nevăzut şi să şterpelească săgeţile de dragul cărora venise; dar de astă dată nu se mai petrecu nimic care să-i îndepărteze pe negri de colibele lor. Ziua era pe sfârşite şi Tarzan din neamul maimuţelor tot mai sta ghemuit deasupra neştiutoarei femei de la ceaun.

La un moment dat, truditoarele de pe ogoare se întoarseră. Războinicii vânători se iviră din pădure şi când toţi se adunară înlăuntrul palisadelor, porţile fură încuiate şi baricadate.

În sat, vedeai acum pretutindeni oale de gătit. Dinaintea fiecărei colibe, o femeie prezida deasupra unei fierturi aburinde, în timp ce în fiece mână puteai vedea turte din făină de banane, sau plăcinte de manioca.

Deodată răsună o chemare dinspre marginea luminişului. Tarzan privi într-acolo.

Sosise un grup de vânători întârziaţi, care, venind dinspre miazănoapte, împingeau şi târau un animal ce se zbătea. Când se apropiară de sat, porţile fură deschise, iar după ce intrară şi poporul văzu prada vânată, un strigăt sălbatic se înălţă către ceruri, deoarece prada era un om.

Pe măsură ce omul era târât pe uliţa satului şi se împotrivea din răsputeri, femeile şi copii zvârleau într-însul cu beţe şi pietre, iar Tarzan din neamul maimuţelor, tânăra şi sălbatica fiară a junglei, se minună de brutalitatea celor din stirpea lui.

Din toată împărăţia junglei, numai Sheeta, leopardul, îşi tortura prada. Etica tuturor celorlalte fiare le cerea să ofere victimelor o moarte rapidă şi deci plină de îndurare.

În ce priveşte deprinderile omeneşti, Tarzan învăţase din cărţi numai frânturi răzleţe.

Când îl urmărise pe Kulonga prin pădure, se aşteptase să dea peste un oraş cu case ciudate pe roţi care azvârleau nori de fum negru printr-un copac mare înfipt în acoperişul uneia dintre ele, sau peste o mare acoperită cu uriaşe clădiri plutitoare, despre care învăţase că se numeau în chip felurit: vapoare şi bărci, nave şi vase.

Fusese crunt dezamăgit când dăduse cu ochii de sărăcăciosul cătun al negrilor, prizărit în propria lui junglă, cu căsuţele sale dintre care niciuna nu atingea proporţiile cabanei lui de pe plaja îndepărtată.

Constată că oamenii aceştia erau mai răi decât gorilele lui şi la fel de sălbatici şi cruzi ca Sabor. Tarzan începu să-şi dispreţuiască semenii.

Aceştia îşi legaseră sărmana victimă de un par înalt, aproape de centrul satului, chiar în faţa colibei lui Mbonga şi aici războinicii încinseseră o horă în jurul omului, dănţuind şi răcnind, scânteindu-şi cuţitele şi ameninţându-l cu suliţele. Femeile se aşezaseră pe vine, într-un cerc mai larg, ţipând şi bătând din tobe. Îi aminteau lui Tarzan de Dum-Dum, aşa încât ştia la ce să se aştepte. Se întreba dacă

aveau să-şi sfâşie victima de vie. Gorilele nu făceau niciodată aşa ceva.

Războinicii prinşi în hora din jurul prizonierului, care se închircea, îşi împresurau tot mai strâns prada pe măsură ce dănţuiau, furaţi de sălbăticia ritmului înnebunitor al tobelor. Deodată, o suliţă ţâşni şi împunse victima. Fu semnalul pentru alte cincizeci. Ochii, urechile, braţele şi picioarele captivului fură străpunse; fiecare petic de carne ce nu acoperea un organ vital din trupul care se zvârcolea deveni ţinta cruzilor lăncieri.

Femeile şi copiii ţipau de plăcere. Războinicii îşi lingeau buzele hidoase în aşteptarea ospăţului ce avea să urmeze şi se luau la întrecere în sălbăticia şi grozăvia mârşăviilor cu care-şi torturau prizonierul, conştient încă.

În această clipă, Tarzan din neamul maimuţelor îşi dădu seama că sosise momentul prielnic pentru el. Lumina zilei făcuse loc întunericului unei nopţi fără lună; numai focurile din preajma victimei fuseseră menţinute şi aruncau o strălucire sinistră peste o scenă sinistră.

Uşurel, băiatul mlădios se lăsă pe pământul moale de la capătul uliţei, adună repede un braţ de săgeţi, luându-le de astă dată pe toate, căci adusese cu el nişte fibre lungi ca să le lege în snop. Fără grabă, le înfăşură zdravăn şi când să plece, demonul şotiilor îi dădu ghes. Se uită în jur, căutând inspiraţia pentru vreun renghi pe care să-l joace acestor fiint stranii şi groteşti, ca ele să-şi dea seama, o dată mai mult, de prezenţa lui printre dânşii.

Lăsându-şi legătura de săgeţi la rădăcina copacului, Tarzan se furişă printre umbrele de la marginea uliţei, până ajunse la aceeaşi colibă unde intrase când făcuse prima lui vizită. Înăuntru stăruia o bezna s-o tai cu cuţitul, însă mâinile lui dibuiră până găsiră obiectul pe care-l căuta şi fără zăbavă, se îndrepta iar spre uşă. Nu făcuse decât un pas, când urechea lui ageră prinse zgomotul unor paşi ce se apropiau venind de afară. O clipă mai târziu, silueta unei femei se profila la intrarea colibei.

Tarzan se retrase în tăcere până la peretele din fund şi mâna lui pipăi cuţitul lung şi ascuţit al lui taică-său. Femeia intră repede până-n mijlocul colibei. Acolo se opri o secundă, bâjbâind cu mâinile în căutarea unui obiect. De bună seamă, obiectul nu se găsea la locul său, deoarece orbecăi mai departe, tot apropiindu-se de peretele de care se rezema Tarzan. Era atât de aproape, încât omul-maimuţă simţi căldura animală a trupului ei gol. Cuţitul de vânătoare se înălţă, dar în clipa aceea femeia se întoarse şi în curând, un „ah”! gutural dădu de veste că, în sfârşit, căutarea ei fusese încununată de succes. Se răsuci pe loc şi părăsi coliba, iar când ieşi pe uşă, Tarzan văzu că ducea în mână un cazan de gătit.

Porni pe urmele ei şi iscodind din umbra uşii, văzu că toate femeile din sat intrau şi ieşeau din diferite colibe, purtând oale şi ceaune. Le umpleau cu apă şi le aşezau deasupra focurilor din preajma ţepei în care atârna victima muribundă, o inertă şi însângerată masă de durere.

Pândind un moment când nu se afla nimeni în preajmă, Tarzan se strecură în grabă până la legătura lui de săgeţi de sub copacul uriaş de la capătul uliţei. Ca şi ultima dată, răsturnă ceaunul cu otravă înainte de a sări, unduios şi zvelt ca o pisică, pe crengile de jos ale gigantului pădurii. Se caţără fără zgomot la mare înălţime, până găsi un loc de unde putea privi, printr-o spărtură în frunziş, la scena ce se desfăşura dedesubt.

Femeile îşi supravegheau cazanele lor cu apă, în timp ce bărbaţii se odihneau, osteniţi de nebunească dezlănţuire.

În comparaţie cu ce fusese mai înainte, acum domnea liniştea peste sat.

Tarzan ridică în sus obiectul pe care-l şterpelise din colibă şi cu îndemânarea dobândită în urma unor ani întregi de aruncare la ţintă cu fructe şi cu nuci de cocos, îl zvârli spre grupul de sălbatici. Acesta căzu drept în mijlocul lor, lovindu-l pe unul dintre războinici în cap şi doborându-l la pământ: apoi se rostogoli printre femei şi se opri lângă

masa de carne pe jumătate măcelărită pe care o pregăteau pentru ospăţ.

O clipă, toţi priviră cu consternare obiectul, apoi, ca la un semn, o zbughiră care mai de care spre colibele lor.

De pe pământ, se zgâia la ei, rânjind, o tigvă omenească. Căderea acesteia din cer era un miracol menit să le stârnească spaimele superstiţioase.

Şi astfel, Tarzan din neamul maimuţelor îi părăsi pe negrii cutremuraţi de groază în faţa acestei noi manifestări a prezenţei unei forţe malefice, nevăzută şi nepământeană, care bântuia pădurea din preajma satului lor.

Mai târziu, când descoperiră ceaunul răsturnat şi noul furt de săgeţi, li se năzări că or fi insultat cine ştie ce mare zeu, prin faptul că şi-au încropit aşezarea pe acele meleaguri ale junglei fără să-l fi îmbunat mai întâi. Şi de atunci, pentru a-l îndupleca pe zeul atotputernic, o ofrandă de hrană fu depusă zilnic la rădăcina copacului de sub care se făcuseră nevăzute săgeţile.

Dar sămânţa fricii se sădise adânc şi fără s-o fi ştiut, Tarzan din neamul maimuţelor pusese temelia multor necazuri viitoare pentru el şi pentru tribul său.

În noaptea aceea dormi în pădure, nu departe de sat şi a doua zi de dimineaţă o porni agale în marşul lui spre casă, îndeletnicindu-se pe drum să-şi caute hrană. Dar numai nişte boabe şi câte o râmă răsplătiră scormonelile şi se simţea lihnit de foame când, iscodind pe după o buturugă la rădăcina căreia scurmase, o văzu pe Sabor, leoaica, stând în mijloci potecii, nici la douăzeci de paşi depărtare de el. Ochii mari, galbeni, erau pironiţi asupră-i cu o strălucire crudă şi înveninată, iar limba roşie lingea buzele hulpave în timp ce fiara înainta pe furiş, ghemuindu-se, cu pântecele lipit de pământ.

Tarzan nu încercă să fugă. Fiind înarmat cu ceva mai mult decât o simplă funie, el întâmpină cu bucurie acest prilej pe care, odinioară, îl pândise zile întregi. Îşi încorda la iuţeală arcul şi potrivi o săgeată bine unsă, iar când Sabor făcu

saltul, proiectilul micuţ ţâşni şi o întâlni în aer. În aceeaşi clipă, Tarzan din neamul maimuţelor se feri în lături, iar când namila se prăbuşi la pământ, lângă el, o altă săgeată cu vârf otrăvit se înfipse adânc în spinarea leoaicei.

Cu un muget înfiorător, fiara se răsuci şi dădu să se năpustească încă o dată, dar numai pentru a primi o a treia săgeată drept în ochi; însă de astă dată se afla prea aproape de omul-maimuţă pentru ca acesta să se mai poată feri de prăvălirea corpului.

Tarzan din neamul maimuţelor se rostogoli sub greutatea duşmanului său, dar ţinând în mână cuţitul lucitor şi aplicând lovitura de graţie. O clipă rămase la pământ, apoi îşi dădu seama că masa inertă care zăcea peste el nu mai poate vătăma vreodată om sau maimuţă.

Se eliberă anevoie de sub uriaşa povară şi când se ridică şi aruncă o privire spre trofeul îndemânării sale, fu năpădit de un val de exaltare. Umflându-şi pieptul, îşi puse un picior pe leşul puternicului său vrăjmaş şi zvârlindu-şi capul tânăr pe spate, mugi înspăimântătorul răcnet de provocare al gorilei-mascul victorioase.

Pădurea răsfrânse ecourile sălbaticului imn de triumf. Păsările amuţiră, animalele mai mari şi fiarele de pradă se strecurau cu fereală, căci puţini erau locuitorii junglei care să-şi caute necazuri cu marile antropoide.

Şi în acest timp, la Londra, un alt Lord Greystoke vorbea semenilor săi în camera Lorzilor, dar nimeni nu tremura la auzul glasului său plăcut.

Sabor se dovedi o hrană lipsită de savoare pentru Tarzan din neamul maimuţelor, insa foamea constitui cea mai eficientă deghizare a cărnii tari e cu gust rânced, aşa încât, după ce-şi umplu bine burta, omul-maimuţă se simţi gata să doarmă din nou. Dar mai întâi trebuia s-o jupoaie pe Sabor, pielea ei fusese unul dintre principalele motive pentru care Tarzan dorise moartea leoaicei.

Jupui cu abilitate pielea imensă, operaţie pe care o practicase adeseori pe animale mai mici. După ce isprăvi, îşi

depozită trofeul în crăcăna unui copac înalt şi tot acolo, încovrigându-se în bifurcarea altei crengi, căzu într-un somn adânc şi fără vise.

Fie din pricina nopţii de nesomn, a muncii asidue sau a pântecului plin, Tarzan din neamul maimuţelor dormi tot timpul cât soarele îşi făcu runda pe cer şi se trezi a doua zi pe la ceasul prânzului. Se duse drept la stârvul lui Sabor, dar, spre furia lui, oasele fuseseră curăţate de carne de către alţi locuitori flămânzi ai junglei. O jumătate de oră de drum în pas lenevos îi aduse în cale o căprioară tânără şi mai înainte ca biata făptură să-şi fi dat seama că se apropie un duşman, o săgeată subţire îi şi străpunse grumazul. Veninul avu un efect atât de fulgerător, încât căprioara numai ce făcu vreo câteva salturi, că se şi prăbuşi moartă în vegetaţia măruntă de sub arbori. Din nou se ospăta Tarzan pe săturate, dar de astă dată nu mai dormi. Dimpotrivă, zori pasul spre locul unde îşi lăsase tribul şi când îl regăsi, le arătă mândru pielea leoaicei Sabor.

— Ia uitaţi-vă! strigă el. Maimuţe ale lui Kerchak! Priviţi ce a făcut Tarzan, neînfricatul omorâtor! Care dintre voi a omorât vreodată pe unul din neamul lui Numa? Tarzan este cel mai puternic dintre voi, pentru că Tarzan nu e maimuţă. Tarzan este…

Dar aici se opri pentru că în limbajul antropoidelor nu există cuvântul „om”, iar Tarzan ştia doar să scrie cuvântul în englezeşte; nu-l putea rosti.

Tribul se adunase ca să privească dovada minunatei lui bravuri şi să-i asculte cuvintele. Numai Kerchak rămase deoparte, rumegându-şi ura şi mânia. Deodată, în mintea îngustă şi mârşava a antropoidului, avu loc o străfulgerare. Cu un răget înpăimântător, namila sări în mijlocul adunării. Înfigându-şi colţii şi izbind cu labele-i uriaşe, ucise şi schilodi o duzina de maimuţe până când restul izbuti să scape, refugiindu-se pe terasele de sus ale pădurii. Spumegând şi zbierând în nebunia furiei, Kerchak se uita

căutând obiectul urii sale şi iată că-l zări aşezat pe o cracă mai joasă.

— Vino jos, Tarzan, mare omorâtor! strigă Kerchak. Vino jos şi măsoară-te cu colţii unuia şi mai mare! Marii luptători se ascund prin copaci când simt că se apropie primejdia?

Şi Kerchak slobozi torentul de provocare al neamului său.

Calm, Tarzan coborî pe pământ. Din adăposturile cocoţate la înălţime, tribul îl urmărea cu răsuflarea tăiată pe Kerchak, care, urlând întruna, se năpustise la făptura relativ plăpândă.

Înălţat pe picioarele-i scurte, Kerchak măsura aproape doi metri şi jumătate. Umerii lui enormi erau legaţi şi puternic arcuiţi de muşchi uriaşi. Ceafa grumazului scurt era o halcă tare ca de oţel ce se bulbuca la baza craniului, astfel încât capul părea o minge mică răsărind dintr-un morman de carne. Buzele-i răsfrânte într-un rânjet dezveleau colţii mari, de luptător, iar în ochii mici, răi, injectaţi de sânge, licărea hâda-i nebunie.

În faţa lui stătea Tarzan, la rându-i un animal vânjos, dar măsurâncl doar un metru optzeci, iar muşchii care-i zvâcneau sub piele păreau jalnic de nepotriviţi pentru încercarea ce-i aştepta.

Arcul şi săgeţile se aflau la oarecare depărtare, unde le lăsase când se fălise cu pielea lui Sabor în faţa celorlalte maimuţe, aşa încât îl înfrunta acum pe Kerchak numai cu cuţitul de vânătoare şi cu gândirea sa superioară, arme menite să se ia la întrecere cu forţa feroce a duşmanului.

Când adversarul se repezi cu un răget asupră-i, Tarzan îşi scoase cuţitul lung din teacă şi cu un strigăt de răspuns la fel de înfricoşător şi de cumplit ca şi cel al fiarei cu care se afla faţă-n faţă, sări iute ca să întâmpine atacul. Era prea viclean ca să îngăduie braţelor păroase să-l încercuiască şi chiar în clipa când trupurile, ciocnindu-se, fură pe punctul de a se prăbuşi împreună, Tarzan din neamul maimuţelor îşi înşfacă atacatorul de uriaşa încheietură a labei şi sărind

uşor în lături, îşi vârî cuţitul până în plasele în trupul lui Kerchak, sub inimă.

Înainte de a fi putut să scoată lama cuţitului, saltul iute al namilei, care se străduia să-l încleşteze în năpraznicele-i braţe, smulse mânerul pumnalului din mâna lui Tarzan.

Kerchak intenţionase să tragă o lovitură teribilă cu latul labei în capul omului-maimuţă, lovitură care, dacă şi-ar fi atins ţinta, ar fi crăpat cu uşurinţă ţeasta lui Tarzan. Omul fu însă mai iute şi parând lovitura, se aplecă pe sub braţul lui Kerchak, aplicând la rându-i un pumn zdravăn drept în stomacul gorilei. Maimuţa se clătină pe picioare şi dată fiind rana mortală din piept, fu gata să se prăbuşească la pământ, dar îşi adună din nou pentru o clipă întreaga-i forţă, atâta cât îi trebui ca să-şi smulgă braţul din strânsoarea lui Tarzan şi să se prindă într-o vârtoasă încleştare cu flexibilul său adversar.

Ţinându-l pe omul-maimuţă cât mai strâns, îi căuta beregata cu fălcile-i imense, însă degetele viguroase ale tânărului cuprinseră grumazul lui Kerchak înainte ca dinţii haini să se înfigă în carnea netedă şi arsă de soare.

Şi astfel se zbătură, unul vrând să curme cu înfiorătorii săi dinţi viaţa vrăjmaşului, celălalt încercând să-i înăbuşe suflarea sub strânsoarea de fier cu care încleşta şi împingea îndărăt botul rânjit.

Forţa superioară a maimuţei precumpănea din ce în ce şi dinţii fiarei încordate se aflară la un moment dat la o palmă de gâtul lui Tarzan, când, cu un tremur spasmodic, trupul uriaş înţepeni o secundă şi apoi căzu fără vlagă la pământ.

Kerchak îşi dăduse duhul. Smulgându-i din piept cuţitul, care în atâtea rânduri îl ajutase să biruie muşchi mai puternici decât ai săi, Tarzan din neamul maimuţelor puse piciorul pe grumazul duşmanului înfrânt şi din nou pădurea răsună de strigătul mândru şi sălbatic al cuceritorului.

Şi astfel ajunse tânărul Lord Greystoke să preia domnia în neamul maimuţelor.

12. RAŢIUNEA UMANA.

În tribul Iui Tarzan se găsea un membru care-i punea autoritatea la îndoială şi anume Terkoz, fiul lui Tublat, dar acesta se temea atât de mult de ascuţişul cuţitului şi de săgeţile mortale ale noului stăpân, încât se mărginea să-şi manifeste obiecţiile prin nesupuneri mărunte şi atitudini sâcâitoare; totuşi Tarzan ştia că Terkoz pândea un prilej ca să-i smulgă, prin cine ştie ce neaşteptat act de trădare, domnia, aşa că era mereu cu ochii în patru spre a nu fi luat prin surprindere.

Luni de zile, viaţa micului grup se scurse în mare parte ca şi mai înainte, cu excepţia faptului că inteligenţa superioară a lui Tarzan şi iscusinţa lui de vânător îi îndestula cu mai mult belşug de hrană decât oricând în trecut. De aceea cei mai mulţi dintre supuşi erau mulţumiţi cu schimbările de conducere.

Tarzan îi călăuzea noaptea la ogoarele oamenilor negri şi acolo, preveniţi de înţelepciunea superioară a şefului lor, mâncau doar atât cât le poftea inima, fără să distrugă însă ce nu mai puteau mânca, după cum făcea Manu, maimuţica şi majoritatea celorlalte maimuţe.

În felul acesta, negrii, deşi mânioşi de furtişagurile neîncetate de pe ogoare, nu se descurajau în strădania lor de a cultiva pământul, aşa cum s-ar fi întâmplat dacă Tarzan ar fi îngăduit supuşilor săi să devasteze plantaţiile după bunul lor plac.

În toată această perioadă, Tarzan făcu repetate vizite nocturne în sat, unde îşi reînnoia adeseori proviziile de săgeţi. Curând observă hrana care se afla regulat la rădăcina copacului ce-i oferea intrarea în interiorul palisadelor şi după scurt timp, începu să consume tot ce-i puneau negrii acolo. Când sălbaticii, împietriţi de spaimă, văzură că hrana se făcea nevăzută peste noapte, fură năpădiţi de consternare şi de groază, pentru că una să aduci o ofrandă de hrană pentru înduplecarea unui zeu sau a unui duh rău şi alta-i să ştii că duhul bântuie satul de-adevăratelea şi că o mănâncă. Era un lucru ce nu se mai

pomenise nicicând şi le împânzea minţile superstiţioase cu tot felul de vagi spaime.

Şi asta nu era totul. Dispariţia periodică a săgeţilor şi veşnicele renghiuri jucate de mâini nevăzute le tociseră în asemenea hal nervii, încât viaţa în noul cămin devenise o adevărată corvoadă, iar Mbonga şi căpeteniile lui începuseră să discute despre părăsirea satului şi căutarea altui loc de sălaş, pe meleaguri mai îndepărtate ale junglei.

Când mergeau la vânătoare, războinicii negri începură să se abată tot mai departe înspre miazăzi, chiar în inima pădurii, căutând un lăcaş potrivit pentru noul sat. Şi tot mai des, tribul lui Tarzan era tulburat de aceşti vânători pribegi. Singurătatea tăcută, sălbatică a pădurii virgine era spintecata acum de strigăte noi, stranii. Liniştea păsărilor şi a fiarelor se spulberase. Venise omul. Şi alte lighioane străbăteau jungla, zi şi noapte, în sus şi-n jos – fiare aprige, crude – dar vecinii mai slabi fugeau şi se ascundeau din preajma lor pentru a se reîntoarce după ce primejdia trecea.

Cu omul, însă, lucrurile stau altfel. Când se iveşte omul, multe dintre animalele mai mari, mânate de instinct, părăsesc cu desăvârşire acele locuri şi arareori se mai întorc; aşa se întâmplă cu marile antropoide. Fug de om, cum fuge omul de ciumă.

Un timp, tribul lui Tarzan zăbovi prin preajma plajei, pentru că noul şef nu se împăca de fel cu ideea de a-şi părăsi pentru totdeauna comorile din cabană. Dar când, într-o bună zi un membru al tribului descoperi o puzderie de negri pe malurile unui râuleţ la care se adăpau gorilele de generaţii întregi şi-i văzu pregătindu-se să taie pădurea şi să-şi dureze acolo numeroase colibe, nimic nu mai putu ţine locului maimuţele; şi astfel Tarzan le conduse, după lungi marşuri, în inima junglei, într-un ioc pe unde nicicând nu călcase picior de fiinţă omenească.

Ori de câte ori se ivea luna nouă, Tarzan se repezea, legănându-se iute din ram în ram, să-şi petreacă o zi printre

cărţile lui şi să-şi reînoiasca stocul de săgeţi. Aceasta din urma îndeletnicire devenea din ce în ce mai anevoioasă, pentru că negrii începuseră să-şi ascundă, noaptea, teancurile de săgeţi în şuri sau în colibe. De aceea Tarzan se vedea nevoit să-i pândească ziua pentru a descoperi locurile unde doseau săgeţile.

De două ori pătrunsese noaptea în colibe, în timp ce locatarii lor dormeau pe rogojini şi furase săgeţile chiar de sub nasul războinicilor. Dar îşi dădu seama că era prea riscant, aşa incit începu să culeagă, cu laţul lui lung şi ucigător, războinici răzleţi pe care-i deposeda de arme şi de podoabe, aruncând apoi cadavrele din vârful unui arbore înalt drept în uliţa satului în timpul veghii de noapte.

Negrii erau atât de îngroziţi de aceste felurite întâmplări, încât, dacă n-ar fi fost răgazul de o lună dintre vizitele lui Tarzan, răstimp în care trăgeau nădejde că fiecare nouă incursiune se va dovedi şi ultima, ar fi abandonat în scurta vreme şi noul sat.

Nu dăduseră încă peste cabana lui Tarzan, aflată departe, pe plajă, dar omul-maimuţă, ori de câte ori se afla cu tribul său, trăia cu groaza că negrii îi vor descoperi şi-i vor jefui comoara. Aşa se făcea că petrecea tot mai mult timp în vecinătatea ultimului lăcaş all tatălui său şi tot mai puţin cu tribul. Şi membrii micii colectivităţi începură să sufere de pe urma deplasării lui Tarzan, căci în permanenţă se iscau ciocniri şi gâlcevi, pe care numai regele lor le putea soluţiona paşnic.

În cele din urmă, câteva dintre gorilele mai vârstnice îi vorbiră lui Tarzan despre acest lucru şi drept urmare, el rămase o lună întreagă în mijlocul tribului său.

Îndatoririle regale printre antropoide nu sunt numeroase şi nici foarte grele.

Să presupunem că după-masă vine Thaka să se plângă că bătrânul Mungo i-a răpit noua soţie. Atunci Tarzan are datoria să-i adune pe toţi cei interesaţi şi dacă constată că soţia răpită îl preferă pe noul ei stăpân, porunceşte ca

lucrurile să rămână aşa cum sunt sau, eventual, Mungo să-i dea în schimb lui Thaka pe una dintre fiicele sale. Oricare ar fi hotărârea, gorilele o acceptă ca absolută şi se întorc satisfăcute la preocupările lor.

Apoi vine Tana, ţipând de zor şi oblojindu-şi coapsa din care curge sânge. Gunto, soţul ei, a muşcat-o cu cruzime! Şi Gunto, chemat să dea socoteală, spune că Tana e leneşă şi nu-i aduce alune şi cărăbuşi şi nu-l scarpină pe spinare. Iar Tarzan îi dojeneşte pe amândoi, îl ameninţă pe Gunto c-o să-l facă să simtă gustul aşchiilor purtătoare de moarte dacă o mai chinuieşte pe Tana, iar Tana, la rândul ei, trebuie să promită că va fi mai grijulie în ce priveşte îndatoririle ei femeieşti.

Şi aşa se desfăşoară lucrurile – mici ciondăneli familiale în cea mai mare parte, dar care, lăsate fără rezolvare, ar duce la certuri mari şi la facţiuni, precum şi la eventuala dezmembrare a tribului.

Dar Tarzan se plictisi repede de sarcinile sale când îşi dădu seama că domnia însemna o îngrădire a libertăţii. Tânjea după cabana lui şi după marea sărutată de soare, după interiorul unei case bine clădite, după minunile fără de sfârşit ale nenumăratelor lui cărţi.

Îşi dădu seama că, pe măsură ce se maturizase, se înstrăinase de tribul său. Interesele lor şi ale lui erau tot mai deosebite. Gorilele nu ţinuseră pasul cu el şi nu puteau înţelege nimic din visurile ciudate şi frumoase ce încolţeau în mintea activă a conducătorului lor uman. Vocabularul le era atât de mărginit, încât Tarzan nici nu putea discuta măcar cu ele despre multele adevăruri noi, despre largile câmpuri de gândire pe care lecturile le deschiseseră în faţa ochilor săi lacomi şi nu le putea face să înţeleagă ambiţiile ce fremătau în sufletul lui.

Acum nu mai avea prieteni în trib, ca pe vremuri. Un copil poate găsi tovarăşi de joacă printre numeroasele făpturi simple, dar pentru un om matur, o relaţie, ca să fie plăcută, trebuie să aibă la bază o oarecare comuniune de gândire.

Dacă ar fi trăit Kala, Tarzan ar fi sacrificat totul ca să rămână aproape de ea, dar acum că murise, iar jucăuşii lui prieteni din copilărie se prefăcuseră în fiare crunte şi bicisnice, Tarzan simţea că preferă pacea şi singurătatea cabanei lui, îndatoririlor sâcâitoare ale conducerii unei hoarde de bestii atroce.

Ura şi gelozia lui Terkoz, fiul lui Tublat, traseră greu în cumpănă împotriva dorinţei lui Tarzan de a renunţa la domnie, pentru că, tânăr englez încăpăţânat cum era, nu se putea hotărî să abdice în faţa unui inamic atât de înverşunat.

Ştia foarte bine că Terkoz avea să fie ales conducător în locul lui, deoarece, în numeroase rânduri, această brută feroce îşi revendicase supremaţia fizica asupra gorilelor-masculi care cutezaseră să protesteze împotriva actelor sale de sălbatică teroare.

Lui Tarzan i-ar fi plăcut grozav să răpună jigodia asta urâcioasa fără ajutorul cuţitului sau al săgeţilor. În perioada maturizării, forţa şi îndemânarea lui sporiseră în asemenea măsură, încât ajunsese să creadă că l-ar fi putut domina pe temutul Terkoz, într-o luptă corp la corp, dacă antropoidul nu s-ar fi bucurat de avantajul pe care i-l dădeau colţii săi uriaşi asupra slab înarmatului Tarzan.

Dar într-o zi, întreaga chestiune fu luată, prin forţa împrejurărilor, din mâinile lui Tarzan, iar viitorul i se deschise liber în faţă, astfel încât de acum înainte putea veni sau pleca, fără ca vreo pată să-i intuneee mândrul blazon.

Lucrurile s-au petrecut în felul următor:

Tribul se hrănea pe îndelete, răspândit pe o suprafaţă considerabilă, când un strigăt puternic izbucni la oarecare depărtare, spre răsărit de locul unde Tarzan, întins pe burtă lângă un pârâiaş limpede, încerca să prindă un peşte care-i tot scăpa din mâinile iuţi, rumenite de soare. Ca la un semn, tot tribul se repezi spre locul de unde veneau strigătele înfricoşate şi acolo dădură peste Terkoz, care

ţinea de păr o femelă mai vârstnică şi o bătea fără milă cu labele lui mari.

Tarzan se apropie şi înălţă o mână, semn pentru Terkoz să înceteze, căci femela nu era a lui, ci aparţinea unei sărmane gorile bătrâne, ale cărei vremuri de luptător apuseseră demult şi care, prin urmare, nu-şi putea ocroti familia.

Terkoz ştia că a lovi femela altuia însemna o încălcare a legii semenilor săi, dar, fiind un tiran, profitase de slăbiciunea soţului femelei pentru a o pedepsi fiindcă refuzase să-i cedeze un rozător tânăr şi fraged pe care aceasta îl prinsese.

Când Terkoz îl văzu pe Tarzan apropiindu-se fără săgeţi, continuă s-o chinuiască pe biata femelă, străduindu-se cu bună ştiinţă a-şi sfida şeful pe care-l ura atâta.

Tarzan nu-şi repetă semnalul de avertizare, ci se năpusti asupra lui Terkoz, care stătea în aşteptare. Omul-maimuţă nu mai purtase o bătălie atât de aprigă din zilele de demult, când Bolgani, uriaşul rege gorilă îl maltratase îngrozitor până în clipa când vârful cuţitului proaspăt găsit împunsese din întâmplare inima-i haină.

În cazul de faţă, cuţitul lui Tarzan abia de compensa colţii scăpărători ai lui Terkoz, iar belşugul de forţă brută care constituia avantajul maimuţei asupra omului era contracarat de uimitoarea iuţeală şi agilitate a celui de-al doilea.

Totuşi la scorul final, antropoidul adunase ceva mai multe puncte şi dacă n-ar fi intervenit un alt atribut personal cere să influenţeze rezultatul ultim, Tarzan din neamul maimuţelor ar fi murit aşa cum a trăit – o fiară sălbatică, necunoscută, din Africa ecuatorială.

Dar vezi că exista acel ceva care-l ridicase atât da mult deasupra semenilor săi din junglă – acea scânteie care sintetizează toată imensa diferenţă dintre om şi animal – raţiunea. Aceasta l-a salvat pe Tarzan de la moarte, de sub muşchii de oţel şi colţii sfâşietori ai lui Terkoz.

La douăsprezece secunde după ce începuseră lupta, se şi rostogoliseră la pământ, cărându-şi pumni, sfâşiindu-se şi sfârtecându-se – două fiare încleştate într-o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Terkoz se alesese cu vreo duzină do tăieturi de cuţit la cap şi piept, iar Tarzan era rănit şi însângerat – într-un loc, pielea capului îi era pe jumătate desprinsă de pe ţeastă în asemenea hal, încât o fâşie mare îi atârna peste ochi împiedicându-i vederea.

Totuşi tânărul englez reuşise să ţină colţii aceia îngrozitori departe de beregata lui şi cum o clipă încleştarea lor îşi mai pierdu din intensitate, atât cât le trebui la amândoi ca să-şi tragă răsuflarea, Tarzan ticlui o stratagemă. O să se strecoare în spatele lui Terkoz şi agăţându-se de el cu ghearele şi dinţii o să-i înfigă cuţitul până o să-l dea gata.

Manevra fu dusă la îndeplinire cu mai multă uşurinţă decât sperase Tarzan, deoarece bruta lipsită de judecată, neînţelegând ce avea de gând adversarul său, nu făcu nici o încercare de a-i zădărnici planul. Dar când, în cele din urmă, îşi dădu seama că Tarzan îl încleştase într-un fel în care nu se putea apăra nici cu dinţii, nici cu pumnii, Terkoz se azvârli jos cu atâta violenţă, încât Tarzan trebui să se agate cu disperare de trupul ce se zbătea, se zvârcolea şi se răsucea şi fără a fi apucat să-şi implânte mai mult decât odată cuţitul, îl scăpă din mână când se izbi cu forţă de pământ, pomenindu-se brusc lipsit de orice armă de apărare.

În următoarele clipe cât se rostogoliră şi se vânzoliră, Terkoz reuşi în mai multe rânduri să se elibereze din înlănţuirea braţelor adversarului, până când, în cele din urmă, după nenumărate zvârcoliri iuţi şi schimbări de poziţie succesive, Tarzan ajunse întâmplător să-l cuprindă cu braţul drept într-un fel absolut inatacabil.

Aflându-se în spatele lui Terkoz, tânărul îşi petrecuse braţul pe sub braţul acestuia, încercuindu-i gâtul cu braţul şi antebraţul. E figura „semi-Nelson” din luptele corp la

corp moderne, pe care neştiutorul om-maimuţă o nimerise din întâmplare, dar raţiunea sa superioară îi dezvăluise într-o clipită avantajele descoperirii sale. Pentru el însemna întreaga deosebire dintre viaţă şi moarte.

Şi astfel, se căzni să-şi aducă şi braţul stâng în aceeaşi poziţie de încercuire şi câteva momente mai târziu, grumazul lui Terkoz pârâia în menghina unui „plin Nelson". Acum nu mai exista nici o posibilitate de salt şi zvârcolire. Amândoi zăceau pe jos, cu desăvârşire nemişcaţi, Tarzan agăţat pe spinarea lui Terkoz. Treptat, capul rotund al gorilei era împins în jos, tot mai în jos, spre piept.

Tarzan ştia care avea să fie sfârşitul. Într-o clipă, gâtul o să se frângă. Şi atunci sări în ajutorul lui Terkoz exact acelaşi element care îl împinsese într-un asemenea chinuitor impas: raţiunea unui om.

„Dacă îl ucid – îşi spuse Tarzan – care va fi folosul? N-ar însemna oare să văduvesc tribul de un bun luptător? Şi dacă Terkoz moare, înseamnă să nu fie conştient de supremaţia mea, pe când, dacă-l las în viaţă, va fi totdeauna o pildă pentru celelalte gorile."

— Ka-goda? şuieră Tarzan la urechea lui Terkoz, ceea ce, pe limba maimuţelor, în traducere liberă înseamnă: „Te predai?"

O secundă nu se auzi nici un răspuns şi Tarzan îşi înteţi puţin apăsarea, fapt care-i smulse bestiei un înfricoşător strigăt de durere.

— Ka-goda? repetă Tarzan.

— Ka-goda! urlă Terkoz.

— Ascultă, spuse Tarzan, înmuind un pic strânsoarea, fără să-l slăbească însă din cleşte. Eu sunt Tarzan, regele maimuţelor, vânător puternic, luptător puternic. În toată jungla nu mai e altul atât de mare. Tu mi-ai spus Ka-goda. Tot tribul a auzit. Niciodată să nu te mai încaieri cu regele tău sau cu cei din neamul tău, că de vei mai face asta o singură dată, te omor. Ai înţeles?

— Huh, se învoi Terkoz.

— Eşti mulţumit?

— Huh, repetă gorila.

Tarzan îl lăsă liber şi câteva minute mai târziu, toţi se aflară din nou la treburile lor, ca şi cum nimic nu tulburase seninătatea hăituielilor prin pădurea virgină.

Dar adânc, în minţile lor, se săpase convingerea că Tarzan era un mare luptător şi o făptură ciudată. Ciudată, pentru că stătuse în puterea lui să-şi ucidă vrăjmaşul şi totuşi îl lăsase să trăiască, nevătămat.

În după-amiaza aceea, când tribul se adună, după datină, înainte de a se fi lăsat seara peste junglă, Tarzan, cu rănile spălate în apele râului, chemă în juru-i pe toţi masculii vârstnici.

— Aţi văzut azi din nou că Tarzan din neamul maimuţelor este cel mai puternic dintre voi – li se adresă el.

— Huh, răspunseră cu toţii într-un glas. Tarzan e mare.

— Tarzan, continuă el, nu e maimuţă. El nu-i la fel cu ceilalţi. Felul lui de a fi nu se aseamănă cu al lor, aşa că Tarzan se duce înapoi Ia cuibul celor de-un fel cu el, lângă apele marelui lac ce nu are al doilea ţărm. Trebuie să vă alegeţi un alt conducător, pentru că Tarzan nu o să se mai întoarcă.

Şi astfel, tânărul Lord Greystoke făcu primul pas către ţelul spre care năzuia – acela de a găsi alţi oameni albi, de felul lui.

13. CEI DE FELUL LUI.

A doua zi dimineaţa, Tarzan, şchiopătând şi îndurerat de rănile primite în lupta cu Terkoz, o porni spre apus, către coasta mării. Înainta foarte încet, petrecând noaptea în junglă şi ajunse la cabană spre sfârşitul dimineţii următoare. Câteva zile nu se prea îndepărtă de casă, decât doar ca să adune fructele şi alunele trebuincioase să-i astâmpere foamea. După zece zile era din nou teafăr şi sănătos, în afară de o cumplită cicatrice, numai pe jumătate tămăduită, care pornea de deasupra ochiului stâng,

străbătea creştetul şi sfârşea la urechea dreaptă. Era semnul lăsat de Terkoz când îi sfâşiase pielea capului.

În răstimpul convalescenţei, Tarzan încercă să-şi croiască o mantie din pielea Saborei, care zăcuse în toată această vreme în cabană. Dar constată că pielea se scorţoşise, devenind tare ca lemnul şi cum nu avea idee despre tăbăcit, fu nevoit să renunţe la dorinţa îndelung nutrită.

Apoi se hotărî să şterpelească puţinele veşminte pe care le putea găsi la vreunul din negrii lui Mbonga, căci Tarzan din neamul maimuţelor decisese să marcheze în fel şi chip evoluţia sa din ordinul animalelor inferioare şi nimic nu i se părea a fi o mai distinsă emblemă a umanităţii decât îmbrăcămintea şi podoabele.

În acest scop adună toate ornamentele pentru braţe şi picioare pe care le culesese de la războinicii negri ce picaseră în strânsoarea laţului său iute şi tăcut şi se împodobi cu ele întocmai cum îi văzuse pe alţii purtându-le.

La gât îi atârna lanţul de aur de care era prins medalionul încrustat cu diamante ce aparţinuse mamei sale, Lady Alice. La spate purta o tolbă cu săgeţi, legată pe umăr cu o curea de piele, altă pradă luată de la unul din negrii învinşi. În jurul mijlocului avea o cingătoare pe care o meşterise din fâşii subţiri de piele netăbăcită şi care-i slujea drept suport pentru teaca făcută tot de el, în care ţinea cuţitul tatălui său. Arcul lung ce aparţinuse lui Kulonga îi atârna pe umărul stâng.

Tânărul Lord Greystoke era într-adevăr o apariţie stranie şi neîmblânzită, cu coama-i de păr negru căzându-i pe umeri, iar în faţă, retezată cu cuţitul de vânătoare într-un breton oprit grosolan pe frunte, ca să nu-i intre în ochi. Trupul său drept şi perfect, musculos cum numai trupurile gladiatorilor romani trebuie să fi fost şi totuşi zvelt şi mlădiu ca al unui zeu grec. Trăda de la prima ochire miraculoasa îmbinare dintre forţa colosală, supleţe şi agilitate.

O întruchipare a omului primitiv, a vânătorului, a războinicului, iată ce era Tarzan din neamul maimuţelor.

Cu capul frumos, semeţ cumpănit pe umerii vânjoşi cu licărul vitalităţii şi al inteligenţei strălucindu-i în ochii limpezi, putea lesne personifica un semizeu al unei apuse seminţii sălbatice şi războinice din antica lui pădure.

Dar lui Tarzan nu-i sta mintea la asemenea lucruri. Era necăjit că nu avea îmbrăcămintea care să le indice tuturor locuitorilor junglei că el era om şi nu maimuţă şi adeseori îl munceau bănuieli amare că s-ar putea, până la urmă, să devină şi el maimuţă.

Nu începuse oare să-i crească păr pe faţă? Toate maimuţele aveau păr pe faţă. În timp ce negrii, cu puţine excepţii, erau complet spâni.

Adevărat, văzuse în cărţile lui poze de oameni cu smocuri mari de păr deasupra buzelor, pe obraji şi bărbie, totuşi Tarzan era speriat. Aproape în fiecare zi îşi ascuţea tăişul cuţitului şi-şi reteza barba tânără, ca să smulgă această amprentă degradantă a neamului maimuţelor.

Şi astfel învăţă să se bărbierească – grosolan şi dureros, ce-i drept, însă în orice caz cu efect.

Cum îşi redobândi pe deplin forţele după sângeroasa încăierare cu Terkoz, Tarzan o porni într-o bună dimineaţă spre satul lui Mbonga. Înainta nepăsător pe o cărăruie şerpuită din junglă, în loc să-şi croiască drum prin copaci, când, deodată, se pomeni faţă-n faţă cu un războinic negru.

Expresia de surpriză zugrăvită pe faţa sălbaticului era aproape comică şi înainte ca Tarzan să-şi fi putut desprinde arcul de pe umăr, negrul se şi răsucise pe călcâie şi o luase la goană pe potecă, strigând cât îl ţinea gura, de parcă voia să dea alarma altora aflaţi în faţa lui.

Tarzan începu să-l urmărească prin copaci şi câteva clipe mai târziu, îi apăru înaintea ochilor un grup de oameni care se dădeau de ceasul morţi să scape. Erau trei şi goneau ca nebunii, unul în spatele celuilalt, prin hăţişul vegetaţiei mărunte.

Tarzan le-o luă cu uşurinţă înainte; sălbaticii nu-l observară când trecu în tăcere peste capetele lor şi nici nu-i

zăriră silueta ghemuită, chircită pe o ramură joasă, drept deasupra cărării pe unde fugeau ei.

Tarzan îi lăsă pe primii doi să treacă, dar când al treilea îi urmă grăbit, laţul căzu lin în jurul gâtului negru. O smucitură iute îl strânse zdravăn. Strigătul de agonie al victimei îi făcu pe ceilalţi doi să se întoarcă la timp pentru a zări trupul cuprins de spasme al tovarăşului lor înălţându-se încet, ca prin magie, în frunzişul des al arborilor de deasupra. Cu ţipete înspăimântate îşi continuară drumul şi se înfundară în junglă, în strădania de a se salva.

Tarzan isprăvi cu prizonierul său, repede şi fără zgomot; îl despuie de arme şi de podoabe ca şi de – o, bucuria bucuriilor!

— O frumoasă piele de căprioară în jurul coapselor, pe care o transferă iute asupra persoanei sale. Acum era într-adevăr îmbrăcat aşa cum se cuvine să fie un om. Nimeni nu s-ar mai fi putut îndoi de obârşia lui. Ce i-ar mai fi plăcut să se întoarcă la trib şi să se împăuneze cm găteala lui în faţa privirilor invidioase ale celorlalţi.

Luând cadavrul negrului pe umăr o porni ceva maj încet prin copaci, spre micul sat înconjurat de palisade, deoarece avea iar nevoie de săgeţi. Când sa apropie de împrejmuire, văzu o gloată agitându-se în jurul celor doi negri care izbutiseră să scape şi care, tremurând de groază şi de istovire, abia de puteau să istorisească misterioasele amănunte ale aventurii lor.

Povesteau că Mirando, care se aflase la o mică depărtare înaintea lor, se înapoiase brusc, strigând şi urlând că-i urmăreşte un cumplit războinic alb şi despuiat. Toţi trei o luaseră la goană spre sat, cât de repede îi duceau picioarele. Şi din nou, ţipătul de moarte al lui Mirando îi făcu să privească îndărăt, unde li se înfăţişase ochilor cea mai îngrozitoare privelişte: trupul tovarăşului lor zburând în sus, în copaci, în timp ce braţele şi picioarele i se zbăteau în aer, iar limba îi ieşise afară de un cot. După aceea nu mai scoase nici un sunet şi nici o altă fiinţă nu se zărise în jur.

Sătenii fură cuprinşi de o frică vecină cu panica, dar bătrânul înţelept Mbonga se arătă sceptic în legătură cu povestea auzită şi atribui întreaga născocire spaimei lor în faţa unei primejdii adevărate.

— Ne înşiraţi toate scornelile astea pentru cu n-aveţi curaj să spuneţi adevărul. Nu îndrăzniţi să recunoaşteţi că, atunci când leul s-a repezit la Mirando, voi aţi luat-o la fugă şi l-aţi părăsit. Sunteţi nişte laşi.

Abia isprăvi Mbonga de rostit aceste cuvinte, când un zgomot puternic în copacul de deasupra capetelor lor îi îndemnă pe toţi să privească în sus, cu o nouă groază. Privelişte a ce li se înfăţişă îl făcu până şi pe bătrânul Mbonga să se cutremure, căci, legănându-se şi răsucindu-

se în văzduh, cobora cadavrul lui Mirando, care li se aşternu apoi la picioare, cu un zgomot menit să le ia minţile.

Ca la un semn, toţi negrii o rupseră la fugă şi nu se opriră până când ultimul dintre ei nu se topi în umbrele întunecate ale junglei din jur.

Din nou Tarzan descinse în sat şi îşi reînnoi stocul de săgeţi. Apoi se ospăta din ofranda cu care negrii se străduiau să-i înduplece mânia. Înainte de a părăsi satul, trase cadavrul lui Mirando până la gard şi-l propti de palisadă în aşa fel, încât chipul mortului părea să scruteze, peste vârful parilor, cărăruia ce ducea în junglă. Apoi Tarzan se întoarse vânând pe drum, vânând întruna, până la cabana de lângă plajă.

Pătrunşi de groază până-n măduva oaselor, negrii se apropiară şi se întoarseră înapoi de vreo douăsprezece ori până să se încumete să intre în sat, trecând pe lângă chipul hidos rânjit al consăteanului lor mort, iar când descoperiră că săgeţile şi hrana se făcuseră nevăzute, ştiură cu siguranţă ceea ce până atunci bănuiseră numai: anume că Mirando dăduse ochii cu duhul cel rău al junglei.

Aceasta li se părea explicaţia logică a faptelor. Numai cei care vedeau cumplita zeitate mureau; nu era oare adevărat că nimeni din cei rămaşi în viaţă, în sat, nu dăduse vreodată ochii cu el? Aşadar, toţi cei care muriseră de mâna lui, de bună seamă că-l văzuseră şi plătiseră cu viaţa această fărădelege. Deci atâta timp cât o să-i ofere săgeţi şi hrană, n-o să le pricinuiască nici un rău dacă or să se ferească de a-l privi; prin urmare, Mbonga porunci ca, pe lângă merinde, să se pregătească şi o ofrandă de săgeţi acelui Munanfo-Keewati şi de atunci încolo aşa făcură.

Când Tarzan se întoarse pe plaja unde se afla cabana, un spectacol straniu şi neobişnuit se oferi privirilor sale. Pe apele liniştite ale golfului încercuit de pământ plutea un vapor mare, iar pe plajă acostase o barcă mică. Dar, lucrul cel mai miraculos din toate, o mulţime de oameni albi, asemănători cu el, se mişcau de zor între plajă şi cabana lui.

Tarzan văzu că, din multe puncte de vedere, semănau cu oamenii din cărţile lui cu poze. Se strecură prin copaci mai aproape, până ajunse chiar deasupra lor. Erau zece bărbaţi, nişte indivizi oacheşi, arşi de soare, cu expresii mârşave întipărite pe faţă. Se adunaseră în jurul bărcii şi vorbeau cu glas tare şi mânios, gesticulând şi ameninţând cu pumnul. La un moment dat, unul dintre ei, un omuleţ pipernicit, cu faţa slabă şi cu o barbă neagră, iar pe chip cu o expresie care-i amintea lui Tarzan de Pamba, şobolanul, îşi puse mâna pe umărul unui uriaş de lângă el, cu care se ciorovăiseră şi se dondăniseră toţi ceilalţi. Omuleţul îi indică o direcţie spre interiorul junglei, aşa încât uriaşul fu nevoit să-şi întoarcă faţa de la ceilalţi pentru a se uita într-acolo. Când uriaşul se întoarse, pipernicitul cu faţa slabă scoase un revolver de la brâu şi-l împuşcă în spate. Omul cel voinic îşi înălţă braţele deasupra capului, genunchii i se muiară şi fără un sunet, se prăbuşi cu faţa în jos pe plajă, mort.

Pocnetul armei de foc, primul de acest fel pe care-l auzise Tarzan vreodată, îl umplu de uimire, dar nici măcar acest zgomot neobişnuit nu-i putu zgudui nervii sănătoşi, făcându-l să simtă ceea ce s-ar numi măcar un dram de spaimă.

Purtarea străinilor albi îl ului însă din cale-afară. Îşi încruntă sprâncenele într-o adâncă îngândurare. Bine a făcut, îşi spuse el, că n-a ascultat de primul impuls care-i dădea ghes să se repeadă spre oamenii albi pentru a-i saluta ca pe nişte fraţi.

Fără îndoială, nu se deosebeau cu nimic de oamenii negri, nu erau cu nimic mai civilizaţi decât maimuţele şi cu nimic mai puţin fioroşi decât Sabor.

O clipă, ceilalţi rămaseră locului privind la omuleţul cu faţa slabă şi la uriaşul care zăcea mort pe plajă. Apoi, unul dintre ei izbucni în râs şi-l bătu pe omuleţ cu palma pe spate. Se porniră vorbească şi mai vârtos, să gesticuleze, dar cearta se potoli.

După un timp lansară barca la apă, săriră cu toţii în ea şi vâsliră înspre vaporul cel mare, unde Tarzan putu desluşi alte siluete foindu-se pe punte. După ce se căţărară la bord Tarzan se lăsă în sfârşit jos, îndărătul unui copac masiv şi se strecură până la cabană, punând întruna între el şi vas stavila unui arbore.

Intrând pe uşă, văzu că totul în cabană era răsturnat cu susu-n jos. Cărţile şi creioanele lui zăceau risipite pe podea. Armele, scuturile şi celelalte comori fuseseră împrăştiate pretutindeni. Un val de mânie îl năpădi în faţa acestei isprăvi şi cicatricea proaspătă de pe frunte îi ieşi dintr-odală la iveală: o dungă purpurie, reliefată, pe pielea-i de bronz. Alergă la dulap şi căută în sertarul ultimului raft. Ah! Un suspin de uşurare îi scăpă de pe buze când scoase caseta de metal şi deschizând-o, îşi găsi neatinsă cea mai preţioasă dintre comori. Fotografia tânărului surâzător, cu faţa dârză şi misterioasa cărticică neagră se aflau acolo.

Dar asta ce mai era?

Urechea lui ageră prinsese un zgomot slab, însă nefamiliar. Alergând la fereastră, Tarzan privi în direcţia golfului şi văzu că o a doua barcă era coborâtă de pe puntea vaporului cel mare, alături de cea care se afla la apă. Curând văzu o mulţime de oameni dându-şi drumul pe marginile vasului şi coborând în bărci: se înapoiau în număr sporit.

Tarzan mai privi o clipă, timp în care o sumedenie de lăzi şi de pachete fură încărcate în bărcile care aşteptau, apoi, când le văzu îndepărtându-se de navă, omul-maimuţă rupse o foaie de hârtie şi luând un creion caligrafie câteva minute până când pe filă apărură o serie de litere puternice, bine conturate, aproape perfecte. Prinse biletul pe uşă cu o mică aşchie de lemn ascuţită, apoi, luându-şi preţioasa casetă de metal şi atâtea săgeţi şi suliţe câte putea căra el, ieşi în grabă şi dispăru în pădure.

Când cele două bărci fură trase la ţărm, pe nisipul argintiu coborî din ele o ciudată adunătură de exemplare umane. Să

fi fost cu totul douăzeci de făpturi, cincisprezece dintre ele arătând a oameni de mare, grosolani şi înrăiţi.

Restul grupului era de cu totul altă calitate.

Unul dintre aceştia era un bărbat în vârstă, cu păru alb şi ochelari cu rame groase. Trupul lui, uşor gârbovit, era îmbrăcat într-o redingotă imaculată, deşi prost croită, la care se adăuga un cilindru de mătase lucioasă ce completa discordanţa dintre acest echipament şi jungla africană. Cel de-al doilea membru al grupului era un tânăr înalt, într-un costum de doc alb; imediat în spatele acestuia se afla un alt bătrânel, cu o frunte foarte înaltă şi având un fel de a fi agitat şi gălăgios. În urma lor păşea o negresă uriaşă, îmbrăcată în culori ţipătoare, ca regele Solomon. Ochii mari, i se roteau în cap cu vădită spaimă, îndreptându-se ba spre junglă, ba spre banda de mateloţi care înjurau de zor, descărcând lăzile şi cutiile din bărci. Ultimul membru al grupului care debarcă era o fată de vreo nouăsprezece ani; tânărul în alb fu cel care o săltă peste marginea bărcii, depunând-o pe uscat fără să se ude. Fata îi dărui un drăgălaş surâs de mulţumire, dar nu schimbară o vorbă între ei.

Grupul înainta în tăcere spre cabană. Era limpede că, oricare ar fi fost intenţiile lor, totul fusese hotărât înainte de a fi coborât de pe vas; aşadar, se îndreptară direct spre uşa cabanei, mai întâi marinarii care cărau lăzile şi baloturile, iar în urma lor cei cinci care păreau atât de deosebiţi. Mateloţii lăsară jos poverile şi unul dintre ei zări biletul pe care-l prinsese Tarzan.

— Hei, băieţi! strigă el. Ce mai e şi asta? Îmi mănânc pălăria dacă foaia asta era aici acum un ceas.

Ceilalţi se strânseră în jur, cei din spate lungindu-şi gâturile peste umerii celor din faţă, dar cum numai puţini dintre ei ştiau să citească şi aceia cu mare străduanie, cel ce vorbise se adresă în cele din urmă omuleţului cu cilindru şi redingotă.

— Hei, dom' prăfesăr! strigă el. Ia fă-te-ncoa' şi ceteşte blagoslovita asta de scresoare.

Bătrânul căruia i se adresase, înainta spre locul unde erau adunaţi marinarii, urmat fiind ele ceilalţi membri ai grupului său. Potrivindu-şi ochelarii, privi o clipă afişul, apoi se întoarse cu spatele şi se îndepărtă, mormăind ca pentru sine:

— Remarcabil, extrem de remarcabil!

— Hei, focă bătrână! strigă omul care-i ceruse, mai înainte ajutor. Crezi că pentru sufletu' tău ţi-am cerut să ceteşti blagoslovita de scresoare? Fă-te înapoi şi ceteşte-o tare, gâscă bătrână cu ochelari ce eşti!

Bătrânul se opri din mers şi întoreându-se, replică:

— Oh, da, dragul meu domn, o mie de scuze! A fost o neatenţie din partea mea, da, o mare neatenţie. Remarcabil, extrem de remarcabil.

Se postă din nou în fata biletului, îl reciti şi fără îndoiala, sar fi întors iarăşi ca să mediteze asupra conţinutului, dacă marinarul nu l-ar fi înşfăcat cu brutalitate de guler şi nu i-ar fi răcnit în ureche:

— Citeşte-l tare, idiot bătrân ce eşti!

— Ah, da, într-adevăr, da, într-adevăr – replică profesorul, cu glas suav şi potrivindu-şi încă o dată ochelarii, citi cu glas tare:

ACEASTA ESTE CASA LUI TARZAN, OMORÂTORUL DE FIARE ŞI DE MULŢI NEGRI. NU ATINGEŢI LUCRURILE LUI TARZAN. TARZAN PÂNDEŞTE…

TARZAN DIN NEAMUL MAIMUŢELOR.

— Cine dracu mai e şi Tarzan? strigă marinarul care vorbise mai înainte.

— Evident, ştie englezeşte, îşi dădu cu părerea tânărul în alb.

— Dar ce să însemne „Tarzan din neamul maimuţelor”! strigă fata.

— Nu ştiu, domnişoară Porter, răspunse tânărul, decât dacă am nimerit peste vreun exemplar simianesc fugit de la

Grădina Zoologică din Londra şi care a adus civilizaţia europeană în căminul său din junglă. Ce părere aveţi, domnule profesor Porter? adăugă el, întorcându-se spre bătrân.

Profesorul Archimedes Q. Porter îşi potrivi ochelarii pe nas.

— Ah, da, într-adevăr… da, într-adevăr, remarcabil, extrem de remarcabil, observă profesorul, dar nu pot adăuga nici un element în plus faţă de cele ce am spus până acum în vederea elucidării acestui fenomen realmente impresionant.

Acestea fiind zise, profesorul porni agale în direcţia junglei.

— Dar, tăticule, n-ai spus încă nimic! strigă fata.

— Ţţţ, ţţţ, fetiţo, ţţţ, ţţţ, ţistui profesorul Porter pe un ton binevoitor şi indulgent – nu-ţi munci căpşorul tău dulce cu probleme atât de dificile şi obscure.

Şi din nou o porni agale în altă direcţie, cu ochii pironiţi în pământ şi cu mâinile încleştate la spate, sub cozile fluturânde ale redingotei.

— Io zic ca ţicnitu' ăsta de porc bătrân nu ştie mai multe ca noi – marii marinarul cu faţă de şobolan.

— Măsoară-ţi cuvintele şi vorbeşte cuviincios! strigă la el tânărul, pălind de furie la auzul vorbelor jignitoare. Aţi ucis ofiţerii de pe vas şi ne-aţj jefuit. Suntem cu desăvârşire în puterea voastră. Dar dacă n-o să-i tratezi cu respect pe profesorul Porter şi pe domnişoara Porter, îţi făgăduiesc să-ţi frâng gâtul cu mâinile mele, indiferent dacă mai am o armă sau nu!

Şi tânărul se apropie atât de ameninţător de marinarul cu chip de şobolan, încât acesta, deşi era înarmat cu două revolvere şi ţinea în mână un cuţit sinistru, se dădu îndărăt, stingherit.

— Laş afurisit ce eşti! continuă să strige tânărul. N-ai cuteza să împuşti un om decât pe la spate. Şi în mine n-ai îndrăzni să tragi nici în cazul ăsta.

Şi tânărul se întoarse înadins cu spatele la marinar, îndepărtându-se nepăsător, ca şi cum l-ar fi pus la încercare. Mâna matelotului se furişă perfid spre mânerul unuia dintre revolvere; în ochii lui ticăloşi scânteie dorinţa de răzbunare, în timp ce urmărea silueta tânărului englez care se îndepărta. Privirile celorlalţi mateloţi erau aţintite asupra lui şi totuşi omul şovăia. În străfundurile inimii sale era şi mai laş decât îl bănuia domnul William Cecil Clayton.

Din frunzişul unui arbore vecin, doi ochi ageri urmăriseră fiece mişcare a grupului. Tarzan fusese martor la surpriza pricinuită de biletul său şi cu toate că nu putea înţelege nimic din limbajul vorbit de aceşti oameni bizari, totuşi gesturile şi expresia feţelor erau foarte elocvente pentru el.

Faptul că omuleţul cu mutra de şobolan îşi ucisese unul din camarazi îi displăcuse profund lui Tarzan şi acum, când îl vedea certându-se cu tânărul acela chipeş, antipatia lui spori şi mai mult. Tarzan nu mai văzuse niciodată pină atunci urmările unei arme de foc, deşi cărţile lui îl învăţaseră câte ceva despre ele, dar când observă că omul cu mutră de şobolan îşi plimbă degetele pe mânerul revolverului, îşi aminti de scena al cărei martor fusese cu puţin timp în urmă şi fireşte, se aşteptă să-l vadă şi pe tânăr ucis asemenea marinarului uriaş, doborât cu puţin timp înainte. Aşa încât Tarzan potrivi o săgeată otrăvită în arc şi-l ochi pe marinarul cu chip dr şobolan, dar frunzişul copacului era atât de des, încât îşi dădu seama că traiectoria săgeţii avea să fie deviată de frunze sau de rămurelele măi mici, drept care, în locul săgeţii lansă din adăpostul său înalt o suliţă grea.

Clayton nu făcuse nici doisprezece paşi. Marinarul cu chip do şobolan îşi trăsese pe jumătate revolverul afară din toc; camarazii lui urmăreau cu atenţie, încordată scena. Profesorul Porter dispăruse în jungla, urmat de agitatul Samuel T. Philander, secretarul şi asistentul său. Esmeralda, negresa, era ocupată să aleagă deoparte bagajele stăpânei ei, din maldărul de baloturi şi lăzi de lângă cabană, iar

domnişoara Porter venea pe urmele lui Clayton, când ceva o făcu să întoarcă din nou capul către marinar.

Şi în clipa aceea se petrecură simultan trei lucruri. Marinarul smuci revolverul din toc şi ţinti spatele lui Clayton, domnişoara Porter scoase un strigăt de alarmă şi o suliţă lungă cu vârf de metal ţâşni ca un fulger de undeva de sus şi străpunse umărul drept al omului cu faţa de şobolan.! Revolverul se descarcă în aer fără să atingă pe nimeni, iar matelotul se chirci cu un urlet de durere şi de groază.

Clayton se întoarse şi alergă la locul unde se întâmplase scena de mai sus. Marinarii se strânseră într-un grup înspăimântat, cu armele în mână, iscodind umbrele junglei. Omul rănit se zvârcolea pe jos şi zbiera.

Fără să fie observat, Clayton ridică de jos revolverul scăpat de marinar şi-l strecură în cămaşă, apoi se apropie de ceilalţi, scrutând şi el, derutat, jungla.

— Cine să fi fost? şopti Jane Porter, iar tânărul se întoarse şi o văzu lângă el, cu ochii larg deschişi de uimire.

— Aş spune că Tarzan din neamul maimuţelor ne pândeşte într-adevăr, răspunse el pe un ton îndoielnic. Mă întreb însă cui îi era destinată suliţa asta? Dacă-i era destinată lui Snipes. Atunci amicul nostru maimuţă e un prieten adevărat. Pentru Dumnezeu, unde-o fi tatăl dumitale şi domnul Philander? În jungla asta bântuie cineva sau ceva şi orice-ar fi, e înarmat. Hei! Domnule profesor! Domnule Philander! strigă tânărul Clayton. Nici un răspuns. Ce-i de făcut, domnişoară Porter? continuă tânărul, cu faţa înnegurată de îngrijorare şi nehotărâre. Nu te pot lăsa aici singură cu tâlharii ăştia şi în nici un caz nu te poţi hazarda să pătrunzi în junglă cu mine; şi totuşi cineva trebuie să meargă în căutarea tatălui dumitale. E mai mult decât în stare să rătăcească pe unde-l duc picioarele, la întâmplare şi fără să se gândească la primejdii, iar domnul Philander e doar cu un pic mai puţin distrat decât dânsul. Iartă-mi brutalitatea, dar aici vieţile noastre sunt în permanent

pericol şi după ce-o să-l aducem înapoi pe tatăl dumitale, trebuie să găsim o metodă de a-l face să înţeleagă primejdia la care ne expune şi se expune prin neatenţia lui.

— Sunt de acord cu dumneata, răspunse fata şi nu mă simt ofensată de fel. Bietul meu tătic şi-ar sacrifica viaţa pentru mine fără a şovăi o secundă, cu condiţia ca atenţia lui să poată fi reţinută o întreagă secundă de o chestiune atât de neimportantă. Nu există decât o singură cale de a-l pune pe tata în siguranţă şi anume, să-l legăm de un copac. Dragul de el, e atât de lipsit de simţ practic!

— Am găsit! strigă Clayton deodată. Ştii să te foloseşti de un revolver, nu-i aşa?

— Da. De ce?

— Am unul. Înarmată cu revolverul dumneata şi Esmeralda o să vă aflaţi în relativă siguranţă în cabană, cât timp îl caut pe tatăl dumitale şi pe domnul Philander. Haide, cheam-o pe femeie, iar eu pornesc după ei. Nu cred că s-au putut îndepărta prea mult.

Jane procedă aşa cum o sfătuise Clayton şi după ce tânărul văzu uşa cabanei închizându-se în siguranţă în urma celor două femei, se îndreptă spre junglă.

Câţiva marinari extrăgeau suliţa din umărul camaradului rănit şi Clayton, apropiindu-se îi întrebă dacă unul din ei nu i-ar putea împrumuta un revolver pe timpul cât îl va căuta pe profesor în junglă. Mutra de şobolan, constatând că nu murise, îşi recapătă stăpânirea de sine şi cu un potop de înjurături adresate iui Clayton, refuză, în numele camarazilor săi, să încredinţeze tânărului vreo armă de foc. Omul acesta, Snipes, îşi asumase rolul de şef, după ce-1 ucisese pe conducătorul mai vechi şi trecuse atât de puţină vreme de atunci, încât niciunul dintre membrii echipajului nu apucase să-i pună autoritatea la îndoială.

Clayton răspunse doar printr-o înălţare din umeri, dar când îl părăsi, culese suliţa care-l străpunsese pe Snipes şi înarmat în acest fel primitiv, fiul actualului Lord Greystoke pătrunse în hăţişul junglei. La fiecare câteva clipe striga cu

glas puternic numele celor doi rătăciţi. Cele două femei care-l urmăreau din cabana de pe plajă auziră ecoul glasului său devenind din ce în ce mai stins, până când fu înghiţit de miriadele de zgomote ale pădurii virgine.

Când profesorul Archimedes Q. Porter şi asistentul său, Samuel T. Philander, în urma repetatelor stăruinţe ale acestuia, îşi îndreptară, în sfârşit, paşii spre tabără, se pomeniră cu desăvârşire pierduţi în sălbaticul şi încâlcitul labirint al junglei, deşi nu-şi dădeau seama de acest fapt. Doar printr-un capriciu al soartei o luară în direcţia coastei africane de vest, în loc s-o ia spre Zanzibar, adică în partea opusă a continentului negru.

Când, după scurtă vreme, ajunseră la plajă şi nu văzură nici urmă de tabără, Philander afirmă hotărât că se aflau la nord de destinaţia lor, deşi, în realitate, se aflau la două sute de iarzi depărtare spre sud.

Nici o clipă nu le trăsni prin cap acestor teoreticieni lipsiţi de simţ practic să strige cu glas tare pentru a atrage atenţia prietenilor lor. Dimpotrivă, cu acea siguranţă pe care ţi-o dă un raţionament deductiv bazat pe o premisă falsă, domnul Samuel T. Philander îl înşfacă pe profesorul Archimedes Q. Porter de braţ şi-l împinse grăbit pe bătrânul domn, care protesta fără vlagă, în direcţia Cape Town, aflat la o mie cinci sute de mile spre sud.

După ce Jane şi Esmeralda pătrunseră în interiorul cabanei, în siguranţă, primul gând al negresei, a fost să baricadeze uşa pe dinăuntru. Cu această idee în minte, se întoarse să caute mijloacele prin care să-şi pună planul în aplicare; dar cea dintâi privire pe care o aruncă în încăpere, îi smulse un ţipăt de groază şi asemenea unui copilaş înspăimântat, uriaşa femeie alergă să-şi îngroape faţa în umărul stăpânei sale.

Jane, întorcând capul la auzul strigătului, dădu cu ochii de motivul care-l determinase: zăcând întins pe jos, la picioarele lor, se afla scheletul înălbit al unui bărbat. O a doua privire le dezvălui un al doilea schelet pe pat.

— În ce lăcaş al groazei ne aflăm? murmură fata, împietrită…

Dar în teama ei nu se simţea nici urmă de panică.

În cele din urmă, desprinzându-se din îmbrăţişarea frenetică a Esmeraldei, care continua să ţipe, Jane străbătu camera pentru a se uita în micul leagăn, ştiind ce avea să vadă acolo chiar înainte' ca micuţul schelet să i se dezvăluie privirilor, în toată jalnica şi patetica sa fragilitate.

Ce cumplită tragedie trădau aceste sărmane oseminte mute? Fata se cutremură la gândul nenorocirilor care-i aşteptau poate pe ea şi pe prietenii ei în această cabană lugubră, bântuită de făpturi misterioase, probabil ostile. Dar repede, bătând nervoasă cu picioruşul în podea, se sili să-şi alunge presimţirile funeste şi întorcându-se spre Esmeralda, îi ceru să înceteze cu văicărelile:

— Gata, Esmeralda, opreşte-te chiar în clipa asta! strigă Jane. Nu faci decât să înrăutăţeşti lucrurile.

Îşi sfârşi cuvintele neconvingător, cu un tremur în glas, când se gândi la cei trei bărbaţi de a căror ocrotire depindea şi care rătăceau acum în adâncurile acestei păduri îngrozitoare.

Curând, fata descoperi că uşa era prevăzută pe dinăuntru cu o bară grea de lemn şi după câteva strădanii, puterile unite ale celor două femei izbutiră s-o facă să lunece la locul ei, pentru prima dată după douăzeci de ani. Apoi se aşezară pe o băncuţă, petrecându-şi braţul una în jurul celeilalte şi începură să aştepte.

14. ÎN PUTEREA JUNGLEI.

După ce Clayton se înfundă în junglă, marinarii răzvrătiţi de pe vasul Arrow – se apucară să discute ce aveau de făcut mai departe; asupra unui singur punct căzură cu toţii de acord şi anume, că trebuiau s-o întindă cât mai repede la vasul Arrow unde, cel puţin, se puteau adăposti de suliţele nevăzutului lor inamic. Şi astfel, în timp ce Jane Porter şi Esmeralda se baricadau în cabană, ceata laşă de nelegiuiţi o pornea grabnic spre vas, cu cele două bărci care o

adusese la ţărm. Tarzan văzuse atâtea noutăţi în ziua aceea, încât capul lui era un adevărat vârtej de uluire. Dar cel mai minunat lucru, din tot ce văzuse, era pentru el faţa frumoasei fete albe. Iată, în sfârşit, cineva din neamul lui; de asta era convins. La fel şi tânărul şi cei doi bătrâni; şi aceştia erau în bună măsură aşa cum îşi închipuise că trebuie să arate cei de-un neam cu el. Dar, fără doială şi ei erau la fel de fioroşi şi de cruzi ca şi ceilalţi oameni pe care-i văzuse. Faptul că numai ei, în tot grupul, erau neînarmaţi, s-ar fi putut să semne că nu uciseseră pe nimeni. Însă, dacă ar avea arme, ar fi posibil să se poarte cu totul altfel. Tarzan îl văzu pe tânăr luând pistolul căzut al lui Snipes cel rănit şi ascunzându-l în sân; şi-l mai văzuse strecurându-l cu grijă fetei, când aceasta intrase în cabană. Nu înţelegea nimic din raţiunile ce se ascundeau îndărătul a tot ce văzuse; dar în chip instinctiv, îi plăcea tânărul şi cei doi bătrâni, iar pentru fată simţea un soi de dor ciudat, pe care nu-l putea înţelege. Cât despre femeia cea mare, neagră şi aceasta era într-un fel legată de fată, aşa că-i plăcea şi ea.

Faţă de marinari însă şi mai cu seamă faţă de Snipes, resimţea o ură feroce. Înţelesese din gesturile lor de ameninţare şi mai ales din expresia feţelor lor rele că erau duşmanii celorlalţi din grup, aşa încât hotărî să-i pândească îndeaproape.

Tarzan se întrebă mirat de ce s-or fi dus bărbaţii în junglă, dar nici o clipă nu-i dădu prin minte că cineva s-ar fi putut pierde în hăţişul vegetaţiei mărunte, care pentru el era un drum la fel de simplu cum e pentru dumneavoastră strada principală din oraşul natal.

Când îi văzu pe marinari vâslind spre vapor şi ştiu că fata şi păzitoarea ei se găseau în siguranţă în cabană, Tarzan hotărî să-l urmărească pe tânăr în junglă, ca să afle ce căuta acolo. O porni grăbit în direcţia luată de Clayton şi după scurt timp, auzi slab, din depărtare, chemările, acum rare, pe care englezul le adresa prietenilor săi.

Curând, Tarzan îl ajunse pe omul alb, care, aproape sleit de puteri, sta rezemat de un copac, ştergându-şi transpiraţia de pe frunte. Omul-maimuţă, aşezându-se îndărătul unui paravan de frunziş, rămase locului, pândind cu atenţie acest nou specimen din rasa lui. Din când în când, Clayton striga cu glas tare şi în cele din urmă, i se năzări lui Tarzan că-l căuta pe bătrân.

Tarzan tocmai se pregătea să plece să-i caute el pe cei doi, când zări sclipirea gălbuie a unei piei lucioase înaintând prudent prin junglă către Clayton. Era Sheeta, leopardul. Tarzan auzi foşnetul moale al ierbii călcate în picioare şi se miră de ce tânărul cel alb nu se alarma. Oare nu auzise zgomotul distinct care ar fi trebuit să-l avertizeze? Niciodată până atunci n-o văzuse Tarzan pe Sheeta atât de stângace.

Nu, tânărul alb nu o auzea. Sheeta se ghemuise, gata să sară, dar chiar în clipa aceea, tăcerea junglei fu spintecată de înfiorătorul strigăt de provocare al gorilei, iar Sheeta se întoarse brusc, pierzându-se în hăţiş.

Clayton se ridică în picioare, cu o puternică tresărire. Sângele îi îngheţase în vine. Niciodată în viaţa lui urechile nu-i fuseseră izbite de un sunet atât de înspăimântător. Nu era laş, dar dacă vreodată un om a simţit degetele reci ale spaimei încleştându-i inima, acela a fost W'illiam Cecil Clayton, fiul cel mare al Lordului Greystoke din Anglia, în acea zi, în fortăreaţa junglei africane.

Zgomotul unui corp mare strivind, atât de aproape de ei vegetaţia şi urletul acela care-ţi încrâncena carnea venind de undeva de sus, puseră curajul lui Clayton la o încercare-limită; dar Clayton nu avea de unde să ştie că tocmai acestui urlet îşi datora viaţa şi nici că făptura care-l salvase era propriul său var, adevăratul Lord Greystoke.

După-amiaza era pe sfârşite şi Clayton, mâhnit şi descurajat, se găsea într-un teribil impas cu privire la ceea ce trebuia să facă; nu ştia dacă să stăruie în căutarea profesorului Porter, cu riscul aproape sigur al propriei sale

vieţi, în jungla învăluită de noapte, sau să se întoarcă la cabană, unde ar fi putut cel puţin să fie de ajutor, ocrotind-o pe Jane de primejdiile ce o înconjurau de pretutindeni. Nu voia să se întoarcă în tabără fără să-l fi găsit pe tatăl ei; totuşi îi repugna şi mai mult gândul de a o lăsa singură şi lipsită de apărare în mâinile răzvrătiţilor de pe Arrow sau expusă sutelor de pericole necunoscute ale junglei. De asemenea, era cu putinţă, se gândea el, ca profesorul şi Philander să se fi întors la tabără. Da, era mai mult decât probabil. În orice caz, avea să se ducă să vadă înainte de a continua ceea ce părea să fie o căutare zadarnică. Aşadar, o porni, împiedicându-se în vegetaţia măruntă şi încâlcită, în direcţia în care credea el că s-ar afla cabana.

Spre surpriza lui Tarzan, tânărul se îndrepta către inima junglei, în direcţia satului lui Mbonga, iar isteţul om-maimuţă fu convins că străinul se rătăcise. Pentru Tarzan lucrul era de neînţeles; judecata lui îi spunea că nici un om nu s-ar aventura spre cătunul aprigilor negri, înarmat numai cu o suliţă, care, după felul stângaci cum o ţinea, părea să nu fie o armă familială acestui alb. Şi nici nu mergea pe urma celor doi bătrâni. Aceştia trecuseră de mult şi se îndepărtaseră de acele locuri, deşi urmele lor erau proaspete şi clare pentru ochiul lui Tarzan.

Era nedumerit. Străinul acesta lipsit de apărare va deveni în scurt timp o pradă lesnicioasă pentru crâncena junglă, dacă nu va fi călăuzit iute spre plajă. Da, chiar şi acum, iată-l pe Numa, leul, strecurându-se tiptil la vreo doisprezece paşi în dreapta omului alb. Clayton auzi colosul care păşea paralel cu drumul lui şi curând, văzduhul serii fu cutremurat de răgetul tunător al fiarei. Omul se opri cu suliţa înălţată şi înfruntă desişul din care ieşise înfiorătorul urlet. Umbrele înserării se îndesau, întunericul se înstăpânea.

Dumnezeule! să mori singur, în locul acesta, sub colţii unei lighioane; să fii sfârtecat şi spintecat; să simţi pe faţă

răsuflarea fierbinte a fiarei şi laba-i uriaşă strivindu-ţi pieptul!

O clipă, totul păru încremenit. Clayton sta ţeapăn, cu suliţa ridicată. După un timp, un foşnet slab îi dădu de veste că făptura ascunsă îndărătul tufişului se furişa târâş. Se pregătea să se năpustească. În cele din urmă, tânărul văzu la mai puţin de şapte metri trupul prelung, flexibil, musculos şi capul roşiatic al unui leu uriaş, cu coamă arămie.

Lighioana se târa pe pântece, înaintând foarte încet. Când ochii ei întâlniră ochii lui Clayton se opri şi cu mare încetineală şi precauţie, îşi trase labele dindărăt sub ea. Omul o urmărea cu moartea în suflet, temându-se să-şi lanseze suliţa şi neputincios s-o ia la fugă. Deodată auzi un zgomot în copacul de deasupra lui. „Vreun nou pericol” – gândi Clayton, dar nu îndrăzni să-şi desprindă privirile de la globurile galben-verzui pironite asupră-i. Urmă un zbârnâit asemănător cu acela al unei coarde de banjo când plezneşte şi în aceeaşi clipă, o săgeată se înfipse în pielea galbenă a leului culcat.

Cu un urlet de durere şi de furie, fiara sări în sus, dar Clayton se împletici şi căzu pe o parte, iar când se întoarse din nou ca să-l înfrunte pe furiosul rege al animalelor, fu îngrozit de priveliştea ce i se înfăţişă. Aproape simultan cu încordarea leului care se pregătea să-şi reînnoiască atacul, un gigant pe jumătate gol pică din copac drept pe spatele dihaniei. Cu iuţeala fulgerului, un braţ armat în muşchi ca de oţel încercui grumazul uriaş şi colosul fu ridicat din spate, în timp ce răgea şi bătea aerul cu labele – ridicat cu aceeaşi uşurinţă cu care Clayton ar fi luat în braţe un căţel.

Scena aceasta la care a fost martor în penumbra amurgului din jungla africană se întipări pe vecie în mintea englezului. Omul din faţa lui era întruchiparea perfecţiunii fizice şi a forţei de nedescris; dar nu pe aceste atribute se întemeia el în lupta cu anjmalul uriaş, pentru că, oricât de puternici ar fi fost muşchii sai, nu însemnau nimic în

comparaţie cu ai lui Numa. Omul îşi datora supremaţia agilităţii sale, inteligenţei şi cuţitului său lung şi ascuţit. Braţul drept continua să strângă grumazul leului ca într-o menghine, în timp ce mâna stângă înfigea mereu cuţitul în porţiunea neprotejată de sub umărul stâng. Fiara întărâtată se smucea în sus şi îndărăt, până ajunse să se ţină vertical, proţăpită pe picioarele din spate, luptând neputincios în această nefirească poziţie.

Dacă lupta s-ar mai fi prelungit câteva secunde, poate că rezultatul ei ar fi fost altul, dar totul se petrecu atât de repede, încât leul abia de avu timp să-şi revină din nedumerirea surprizei, că se şi nărui, mort, la pământ. Apoi straniul personaj care-l răpusese se urcă în picioare pe stârv şi zvârlindu-şi pe spate capul sălbatic şi frumos, scoase strigătul acela înfiorător care, cu câteva minute mai înainte, îl speriase atât de cumplit pe Clayton.

Dinaintea lui se înalţa un tânăr gol, cu excepţia unei piei ce-i acoperea coapsele şi a unor podoabe barbare la braţe şi la glezne; pe piept îi atârna un medalion bătut în nestemate, care strălucea pe pielea-i netedă şi arămie. Cuţitul de vânătoarc fusese din nou vârât în teacă şi omul îşi aduna acum arcul şi tolba cu săgeţi, pe care le aruncase când sărise în spinarea leului.

Clayton se adresă străinului în englezeşte, mulţumindu-i pentru vitejia cu care-l salvase şi complimentându-l pentru forţa miraculoasă şi îndemânarea de care dăduse dovadă, dar singurul răspuns pe care-l primi fu o privire intensă şi o uşoară ridicare a umerilor puternici, ceea ce ar fi putut să însemne ori o minimalizare a serviciului adus, ori necunoaşterea limbii lui Clayton.

După ce îşi puse din nou pe umăr arcul şi săgeţile, omul sălbatic, pentru că aşa îl socotea Clayton, îşi scoase din nou cuţitul şi cu mare iscusinţă, despică vreo duzină de hălci de carne din leşul animalului.

Apoi, lăsându-se pe vine, porni să mănânce, după ce mai întâi îi făcu semn lui Clayton să poftească la ospăţ. Dinţii

albi şi puternici se înfigeau cu vădită poftă în carnea crudă din care se prelingeau picături de sânge, dar Clayton nu se putu hotărî să împartă această delicatesă cu ciudata sa gazdă; în schimb îl cercetă stăruitor şi îi trăsni prin minte că acesta o fi Tarzan din neamul maimuţelor, al cărui bilet îl găsiseră pe uşa cabanei în dimineaţa aceleiaşi zile. Dar în acest caz ar fi trebuit să vorbească englezeşte.

Clayton încercă din nou să lege o discuţie cu omul-maimuţă; însă răspunsurile, de astă dată exprimate vocal, sunară într-o limbă ciudată, care semăna cu trăncăneala maimuţelor amestecată cu mârâielile vreunei jivine.

Nu, omul acesta nu putea fi Tarzan din neamul maimuţelor pentru că, vezi bine, nu ştia o boabă de engleză.

După ce Tarzan sfârşi ospăţul, se ridică şi arătând cu degetul în direcţia opusă celei pe care o urma Clayton, o porni prin junglă într-acolo. Clayton, uimit şi descumpănit, şovăi să-l urmeze, fiind convins că-l înfundă mai adânc în labirintul pădurii, dar omul-maimuţă, văzând că n-avea chef să vină după el, se întoarse şi apucându-l de haină, îl trase până se încredinţa că tânărul înţelesese ceea ce i se cerea. Apei îl lăsă să-l urmeze de bună voie.

Englezul, ajungând în cele din urmă la concluzia că era prizonier, nu văzu altă soluţie decât să-l urmeze pe cel care-l capturase şi astfel străbătură încet jungla în timp ce zăbranicul nopţii din pădurea de nepătruns se înfăşură în jurul lor, iar paşii furişaţi ai labelor căptuşite cu perniţe se amestecau cu trosnetele rămurelelor ce se frângeau şi cu chemările vieţii sălbatice de care Clayton se simţea împresurat.

Deodată, Clayton auzi ecoul îndepărtat al unei arme de foc; o singură împuşcătură, apoi tăcere.

În cabana de pe plajă, două femei inspăimântatc se strângeau în braţe, chircindu-se pe băncuţa joasă, în întunericul din ce în ce mai adânc.

Negresa hohotea isteric, blestemând yiua nefericita când plecase din dragul ei Maryland, în timp ce fata albă, cu ochii

uscaţi şi aparent calmă, era sfâşiată de temeri şi presimţiri lăuntrice. Nu se temea atât pentru ea cât pentru cei trei bărbaţi pe care-i ştia pribegind prin hăurile de beznă ale junglei sălbatice, dinspre care răzbeau acum neîncetat urletele şi răgetele, lătrăturile şi mârâitul înspăimântătorilor şi crâncenilor ei locuitori, hăituind prada.

Şi deodată se auzi zgomotul unui corp greoi care se freca de peretele cabanei. June putea desluşi paşii vătuiţi călcând în bătătura casei. O clipă, totul fu învăluit în tăcere, până şi vacarmul pădurii păru să se fi stins într-un murmur slab; apoi auzi desluşit sforăitul fiarei în faţa uşii, la şaizeci de centimetri de locul unde se pitea ea. Instinctiv, fata fu scuturată de un fior şi se strânse mai tare lângă negresă.

— Sst! şuşoti ea. Ssst, Esmeralda!

Pentru că sughiţurile de plâns şi gemetele femeii păreau să fi atras făptura aceea care se opintea dincolo de peretele subţire.

Se auzi un râcâit uşor pe lemnul uşii. Bestia încerca să forţeze intrarea; dar după un timp, zgomotul încetă şi fata auzi din nou paşii labelor capitonate furişându-se în jurul cabanei. Iarăşi se opriră – de astă dată dedesubtul ferestrei, asupra căreia se pironiră ochii îngroziţi ai fetei.

— Dumnezeule! murmură ea, deoarece în clipa aceea, profilat pe cerul scăldat de lună, se decupa în cadrul ferestrei zăbrelite capul unei leoaice uriaşe. Ochii licăritori erau aţintiţi asupră-i cu o intensă ferocitate. Esmeralda, priveşte! şopti fata. Pentru numele lui Dumnezeu, ce trebuie să facem? Uită-te! Repede! La fereastră!

Esmeralda, cuibărindu-se şi mai strâns lângă stăpâna ei, aruncă un ochi speriat spre micul pătrat prin care pătrundea clarul de lună, taman în clipa când leoaica scoase un mârâit gros, sălbatic. Priveliştea care întâmpină privirea sărmanei femei însemnă prea mult pentru nervii ei supraîncordaţi.

— Oh, Gaberelle! strigă negresa şi lunecă pe podea, o masă uriaşă, inertă.

Un răstimp ce păru lung cât o eternitate, fiara rămase cu labele din faţă proptite pe pervaz, zgâindu-se în mica încăpere. După aceea se apucă să încerce cu ghearele trăinicia grilajului de lemn.

Fata aproape că încetase să respire când, spre uşurarea ei, capul dispăru şi auzi paşii fiarei îndepărtându-se de fereastră. Dar nu trecu mult şi se apropiară din nou de uşă şi din nou fiara începu să râcâie; de astă dată cu forţă sporită până ce namila se porni să scrijelească scândurile groase, în dorinţa-i aprigă de a-şi înhăţa victimile lipsite de apărare.

Dacă Jane ar fi cunoscut extraordinara trăinicie a uşii clădite bucată cu bucată, s-ar fi temut mai puţin de un atac al leoaicei pe această cale.

— La fel de puţin îşi închipuise John Clayton, când cioplise acea poartă rudimentară dar rezistentă, că într-o bună zi, cu douăzeci de ani mai târziu, va sluji să ocrotească o frumoasă şi tânără americanăcare nici nu era născută pe vremea lui – împotriva colţilor şi ghearelor unei lighioane mâncătoare de oameni.

Timp de douăzeci de minute bune, jivina sforăi şi scrijeli la uşă, slobozind când şi când un răcnet fioros, sălbatic, de furie zadarnică. În cele din urmă totuşi renunţă la strădania ei şi Jane o auzi reîntorcându-se la fereastră, dedesubtul căreia se opri o secundă, pentru ca apoi să se arunce cu toată greutatea în împletitura de zăbrele mâncate de vreme.

Fata auzi vergelele de lemn pârâind sub povară; totuşi vergelele rezistară şi namila se prăbuşi la pământ. Leoaica repetă, iar şi iar, aceeaşi tactică, până când, îngrozita prizonieră din cabană văzu o porţiune din zăbrele cedând şi în aceeaşi clipă, o labă enormă şi capul animalului apărură înăuntru. Încetul cu încetul, grumazul vânjos şi umerii

îndoiau şi lărgeau zăbrelele, iar trupul mlădios pătrundea tot mai mult în încăpere.

Ca în transă, fata se ridică, apăsându-şi inima cu palma şi privind cu ochii dilataţi de groază fiara ce-şi rânjea colţii la mai puţin de trei metri depărtare. La picioarele ei, zăcea negresa în nesimţire. Ah, de-ar putea s-o trezească, poate că strădaniile lor unite ar izbuti să izgonească aprigul şi sângerosul intrus. Jane se aplecă şi apucă femeia de umăr. O zgâlţâi zdravăn.

— Esmeralda! Esmeralda! îi strigă. Ajută-mă, altfel suntem pierdute!

Esmeralda deschise încet ochii. Primul lucru asupra căruia îi căzură privirile fură colţii leoaicei hămesite, de pe care se prelingeau balele. Cu un urlet de groază, biata femeie se ridică în patru labe şi în această postură, începu să alerge prin cameră, strigând cât o ţinea gura: O, Gaberelle! O, Gaberelle!

Esmeralda cântărea vreo sută patruzeci de kilograme şi graba ei extremă, dimpreună cu corpolenţa-i extremă produseră un efect uluitor mai ales când negresei îi veni cheful să circule în patru labe. O clipă, leoaica rămase încremenită, holbându-se la Esmeralda, care fugea de zor, având, pare-se, drept ţintă dulapul, în care încercă să-şi propulseze mătăhălosul trup; dar cum distanţa dintre rafturi era doar de vreo treizeci de centimetri, nu reuşi să-şi vâre decât capul; drept care, cu un răcnet final ce făcu să pălească toate zgomotele junglei, leşină din nou.

O dată cu leşinul Esmeraldei, leoaica îşi reînnoi eforturile de a-şi introduce trupul masiv printre zăbrelele şubrezite.

Fata, albă ca varul şi ţeapănă, stând rezemată de peretele din fund, îşi scormonea mintea în căutarea vreunei portiţe de scăpare. Deodată, mâna cu care-şi apăsa puternic pieptul simţi conturul rigid al revolverului lăsat de Clayton, mai înainte, în aceeaşi zi. Îl smulse iute din locul unde-l ascunsese şi ţintind din plin capul leoaicei, apăsă pe trăgaci.

Urmă o ţâşnire de foc, bubuitul descărcării şi un răget de durere şi furie ca răspuns din partea animalului.

Jane Porter văzu namila dispărând de la fereastră, apoi leşină la rândul ei, revolverul căzându-i alături.

Sabor însă nu fusese ucisă. Glonţul îi săpase doar o rană dureroasă într-unui din umerii ei uriaşi. Numai surpriza fulgerării orbitoare şi a detunăturii asurzitoare o determinară să se retragă pripit, dar vremelnic. O clipă mai târziu se repezi la zăbrele şi trase cu o furie reînnoită, însă cu ceva mai puţin efect, din cauză că nu se mai putea folosi de membrul rănit.

Îşi văzu prada – cele două femei – zăcând în nesimţire pe podea. Nu mai avea de întâmpinat deci nici o rezistenţa. Carnea din care avea să se înfrupte se găsea acolo, în faţa ei; Sabor nu trebuia decât să-şi croiască drum printre zăbrele ca s-o poată lua. Centimetru cu centimetru, îşi împingea trupul greu prin spărtură. Iată, capul răzbise în întregime, apoi laba din faţă, cu omoplat cu tot. Grijulie, îşi ridică iaba rănită pentru a o introduce uşurel pe sub barele apăsătoare. Încă o clipă şi ambii omoplaţi fiind dincolo de zăbrele, corpul mlădios, cu coapsele-i înguste, avea să lunece cu repeziciune.

Asupra acestei privelişti deschise din nou ochii Jane Porter.

15. ZEUL PĂDURII.

Când Clayton auzi detunătura armei de foc, fu cuprins de temeri şi îngrijorări chinuitoare. Ştia că era posibil ca unul dintre mateloţi să fi tras; dar faptul că-i lăsase revolverul lui Jane, adăugându-se la starea lui de surescitare nervoasă, îi dădea o convingere bolnăvicioasă că fata este ameninţată de o mare primejdie. Poate chiar în această clipă încerca să se apere împotriva cine ştie cărei sălbăticiuni, om sau animal.

Clayton nu-şi putea da scama decât foarte vag de ceea ce se petrecea în mintea straniului său capturator sau ghid; era însă lucru vădit că auzise împuşcătura şi că aceasta îl afectase într-un anumit fel, pentru că îşi iuţi atât de simţitor

mersul, încât englezul, poticnindu-se orbeşte în drumul său şi căznindu-se zadarnic să ţină pasul cu el, căzu de douăsprezece ori în tot atâtea minute; curând fu lăsat, fără speranţă, în urmă.

Temându-se ca nu cumva să se piardă din nou, fără nici o nădejde, începu să strige după omul sălbatic care i-o luase înainte şi după o clipă, avu mulţumirea să-l vadă lăsându-se jos, uşor, lângă el, din crăcile de deasupra capului.

O secundă, Tarzan îl privi atent pe tânăr, ca şi cum nu se putea hotărî cum e mai bine să procedeze; apoi, îndoindu-se în faţa lui Clayton, îi făcu semn să se prindă de gâtul lui şi luându-l pe alb cârcă, o porni prin copaci.

Niciodată în viaţa lui, tânărul englez n-avea să uite următoarele câteva minute pe care le trăi atunci. Purtat pe sus, printre ramurile care se legănau şi se încovoiau, înainta cu, ceea ce i se părea lui, o uimitoare repeziciune, în timp ce Tarzan bombănea din pricina încetinelii cu care mergea.

Din vârful unei crengi foarte înalte, iscusita făptură sări, cu Clayton în spinare, descriind un arc ameţitor, într-un copac vecin; apoi, pe un parcurs de circa o sută de iarzi, picioarele îndemânatice călcară pe o împletitură de ramuri încolăcite una în jurul alteia, balansându-se ca un acrobat pa sârmă deasupra prăpastiei de verdeaţă de dedesubt.

De la prima senzaţie de spaimă care-l îngheţase, Clayton trecu la o vie admiraţie şi invidie faţă de muşchii extraordinari şi de miraculosul simţ de orientare care-l călăuzea pe acest zeu al pădurii prin întunericul de smoală al nopţii, făcându-l să se mişte cu aceeaşi uşurinţă şi siguranţă cu care Clayton s-ar fi plimbat pe o stradă londoneză în miezul zilei.

Din când în când pătrundeau în câte un loc unde frunzişul era mai puţin compact şi razele argintii ale lunii iluminau, în faţa ochilor uluiţi ai lui Clayton, drumul straniu pe care îl străbăteau.

În asemenea momente, omul aproape că-şi pierdea răsuflarea la vederea hăului îngrozitor ce se căsca sub ei, pentru că Tarzan urma calea cea mai uşoară, ce ducea adeseori la înălţimi de peste treizeci de metri deasupra solului.

Şi totuşi, în ciuda aparentei viteze cu care înaintau, în realitate, Tarzan îşi dibuia drumul cu relativă încetineală, căutând întruna ramurile cele mai puternice, care să poată susţine dubla greutate.

La un moment dat ajunseră în luminişul dinaintea plajei. Urechile agere ale lui Tarzan desluşiră zgomotele neobişnuite ale strădaniei Saborei de a-şj croi cu forţă drum printre zăbrele, iar Clayton avu impresia că picaseră de-a dreptul pe pământ de la o înălţime de treizeci de metri, atât de ameţitoare fu coborârea lui Tarzan. Şi totuşi atinseră pământul aproape fără nici o hurducătură; când Clayton îşi desfăcu braţele din jurul gâtului omului-maâmuţă, îl văzu ţâşnind ca o veveriţă spre partea laterală a cabanei. Englezul sări iute după el, la timp ca să vadă labele din spate ale unei lighioane uriaşe, gata să dispară pe fereastră.

Când Jane deschise ochii şi ghici pericolul inevitabil care o ameninţa, renunţă în inima ei tânără şi curajoasă la orice urmă da speranţă. Dar în clipa aceea, spre marea ei surprindere, observă că animalul uriaş era tras înapoi pe fereastră, iar în clarul de lună din fundal se conturară capetele şi umerii a doi bărbaţi.

Clayton, după ce ocolise cabana şi zărise dihania dispărând înăuntru, îl văzu totodată pe omul-maimuţă că se agaţă cu amândouă mâinile de coada lungă a animalului şi proptindu-se cu ambele picioare pe peretele lateral, îşi adună toate puterile în efortul de a trage jivina afară din casă.

Clayton se grăbi să-l ajute, însă omul-maimuţă bodogăni ceva pe un ton de poruncă, iar Clayton ştiu că era un ordin, deşi nu înţelese nimic. În urma strădaniilor lor reunite,

trupul masiv începu să fie tras îndărăt pe fereastră şi în acea secundă, Clayton îşi dădu seama de bravura şi de tenacitatea faptei săvârşite de tovarăşul său.

Ca un om despuiat să îndepărteze, trăgând de coadă, o fiară devoratoare de oameni, care urla turbată şi se agăţa cu ghearele şi asta numai pentru a salva o tânără albă, străină, părea într-adevăr un eroism suprem.

În ce-l priveşte pe Clayton, lucrurile aveau cu totul alte raţiuni, căci fata nu numai că făcea parte din categoria şi din rasa lui, dar era unica femeie din lume care-i câştigase iubirea. Deşi ştia bine că leoaica ar fi isprăvit cu ei în doi timpi şi trei mişcări Tarzan trăgea din răsputeri ca s-o îndepărteze de Jane Porter. Apoi Clayton îşi aminti de lupta dintre acest om şi leul cu coama arămie, luptă la care asistase cu puţin înainte şi se simţi mai încrezător.

Tarzan continua să dea ordine pe care Clayton nu le înţelegea. Încerca să-i spună acestui om alb, nătâng, să implânte în spinarea şi în coapsele Saborei săgeţile lui otrăvite şi să-i înfigă în inimă cuţitul de vânătoare, lung şi subţire, care-i atârna la şold; dar omul nu prirepea şi Tarzan nu se încumeta să slăbească strânsoarea ca să-şi scoată singur armele, căci vedea bine că omul ăsta alb, sfrijit, n-ar fi izbutit s-o ţină singur pe Sabor nici măcar o secundă.

Încetul cu încetul, leoaica ieşea pe fereastră, în cele din urmă îi traseră afară omoplaţii. Şi-atunci Clayton văzu lucrul cel mai de necrezut. Tarzan, scormonindu-şi mintea pentru a găsi un mijloc de a stăvili cu o singură mână bestia turbată, îşi aduse deodată aminte de lupta lui cu Terkoz şi când omoplaţii uriaşi ieşiră pe fereastră, aşa încât leoaica rămăsese agăţată de pervaz numai cu labele din faţă, Tarzan îşi desfăcu brusc braţele din jurul namilei.

Cu repeziciunea şarpelui care se azvârle asupra victimei, se aruncă şi el în spatele Saborei, braţele lui tinere încercând şi izbutind figura „plin Nelson” asupra gâtului leoaicei, aşa cum învăţase în ziua aceea când repurtase

victoria în lupta corp la corp cu Terkoz. Cu un răget, leoaica se răsturnă pe spate, căzând cu toată greutatea peste duşmanul ei; dar uriaşul cu plete negre îşi spori şi mai mult încleştarea.

Plesnind şi sfâşiind cu labele pământul şi văzduhul, Sabora începu să se rostogolească şi să se arunce ba într-o parte, ba în alta, în strădania ei de a scăpa de ciudatul ei adversar; dar din ce în ce mai puternică era apăsarea barelor de oţel care-i împingeau capul tot mai jos, în pieptul roşiatic. Şi tot mai sus se deplasau antebraţele de fier ale omului-maimuţă pe ceafa Saborei, iar zbaterile leoaicei erau tot mai lipsite de vlagă.

În cele din urmă, Clayton văzu, în clarul de lună argintat muşchii imenşi ai omoplaţilor lui Tarzan şi bicepşii săi proiectându-se în afară ca nişte corzi puternic înnodate. Urmă un ultim şi susţinut efort din partea omului-maimuţă şi vertebrele gâtului Saborei trosniră cu un pârâit puternic.

Într-o clipă, Tarzan sări în picioare şi pentru a treia oară în aceeaşi zi, Clayton auzi sălbaticul răgnet de victorie al gorilei-mascul. Apoi auzi vocea îngrozită a tinerei Jane:

— Cecil… domnule Clayton! Ce înseamnă asta? Ce este?

Alergând iute la uşa cabanei, Clayton îi strigă că toate sunt în regulă şi-i ceru să deschidă. Jane ridică, pe cât de repede putu, bara mare de lemn şi-l trase pe Clayton înăuntru.

— Ce-a fost răcnetul ăsta înfiorător? şopti Jane, strângându-se cât mai aproape de Clayton.

— A fost strigătul de izbândă al omului care ţi-a salvat viaţa, domnişoară Porter. Aşteaptă, ţi-1 aduc îndată ca să-i poţi mulţumi.

Fata, înspăimântată, nu voia să rămână singură, aşa încât îl însoţi pe Clayton acolo unde zăcea leşul leoaicei.

Tarzan din neamul maimuţelor se făcuse nevăzut. Clayton îl strigă de câteva ori, dar nu primi nici un răspuns şi în cele din urmă, cei doi se întoarseră în adăpostul sigur, oferit de interiorul cabanei.

— Ce strigăt înfiorător! exclamă Jane. Tremur toată numai cât îmi amintesc de el. Nu-mi spune că un gâtlej omenesc a putut scoate asemenea răcnet hidos şi înfiorător.

— Ba da, domnişoară Porter – răspunse Clayton – sau dacă nu era gâtlejul unui om, atunci era al unui zeu al pădurii.

După aceea îi istorisi aventurile trăite de el alături de acea stranie făptură şi felul în care omul sălbatic îi salvase de două ori viaţa; îi descrise apoi miraculoasa forţă, agilitate şi vitejie ale acestei fiinţe cu piele arămie şi chip frumos.

— Nu înţeleg nimic – încheie Clayton. La început am crezut că s-ar putea să fie Tarzan din neamul maimuţelor, dar nici nu vorbeşte, nici nu Înţelege englezeşte, aşa că teoria nu ţine.

Mă rog, oricine ar fi, îi datorăm vieţile noastre, încât mă rog Domnului să-l binecuvânteze şi să-l ocrotească în această aprigă şi sălbatică junglă.

— Amin! adăugă Clayton cu căldură.

— Pentru numele lui Dumnezeu, n-am murit? Cei doi se întoarseră spre a o vedea pe Esmeralda ridicându-se pe podea în capul oaselor şi rostogolindu-şi ochii mari în toate direcţiile, ca şi cum nu se putea încrede în mărturiile lor asupra tărâmului pe care se află.

Şi abia acum se dezlănţui reacţia tinerei Jane Porter, care se trânti pe băncuţă, cutremurată de hohote de râs nervos.

16.„EXTREM DE REMARCABIL”

La câteva mile depărtare spre sud de cabană, pe un petic de plajă nisipos, stăteau doi bătrânei, discutând în contradictoriu. Dinaintea lor se aşternea nemărginitul Atlantic; în spatele lor, Continentul Negru. De jur împrejur îi împresurau tenebrele de nepătruns ale junglei.

Lighioane sălbatice răgeau şi urlau; zgomote cumplite şi lugubre le asaltau urechile. Rătăciseră mile întregi în căutarea taberei, pornind însă mereu în direcţie greşită. Erau pierduţi, la fel de iremediabil pierduţi de parcă ar fi fost duşi pe altă lume.

În asemenea clipe, de bună seamă, fiece fibră a creierelor lor ar fi trebuit să fie concentrată asupra chestiunii vitale a minutului respectiv: problema, pentru ei de viaţă şi de moarte, cum să facă să regăsească tabăra.

Samuel T. Philander vorbea:

— Dar, dragă domnule profesor, eu îmi menţin punctul de vedere că, dacă Ferdinand şi Isabella nu i-ar fi cucerit pe mauri în secolul al XV-lea, omenirea ar fi fost astăzi cu o mie de ani mai avansată faţă de nivelul de civilizaţie la care ne găsim. Maurii erau un neam funciarmente îngăduitor, receptiv, liberal, un popor de agricultori, meşteşugari şi neguţători, adică exact tipul de oameni care au făcut posibile civilizaţiile pe care le întâlnim azi în America şi în Europa, în timp ce spaniolii…

— Ţţţ, ţţţ, domnule Philander, îi curmă vorba profesorul Porter, religia lor însemna un obstacol categoric în calea posibilităţilor pe care le sugerezi dumneata. Mahomedanismul a fost, este şi va fi întotdeauna un mijloc de subminare a progresului ştiinţific, care a marcat…

— Vai de mine, domnule profesor! exclamă domnul Philander, care-şi întorsese privirea spre junglă. Am impresia că se apropie ceva de noi.

Profesorul Archimedes Q. Porter se întoarse în direcţia indicată de domnul Philander cel miop.

— Ţţţţ, ţţţţ, domnule Philander, îl dojeni el, de câte ori trebuie să-ţi atrag atenţia că numai o concentrare absolută a facultăţilor spirituale îţi poate permite să atingi înaltul nivel intelectual necesar soluţionării importantelor problema care se ivesc în câmpul de gândire al minţilor luminate? Şi acum te fac vinovat de o flagrantă încălcare a politeţei, întrerupându-mă din argumentarea mea erudită doar pentru a-mi atrage atenţia asupra unui patruped de genul Felis.

— Dumnezeule, domnule profesor, un leu?! strigă domnul Philander, aţintindu-şi ochii miopi în direcţia formei confuze ce se profila pe fundalul întunecat al vegetaţiei tropicale.

— Da, da, domnule Philander, dacă ţii să foloseşti terminologia vulgară. Dar, după cum îţi spuneam…

— Dumnezeule mare, domnule profesor! îl întrerupse din nou domnul Philander. Îngăduiţi-mi să vă spun că, fără îndoială, maurii, care au fost robiţi în secolul al XV-lea, vor continua, cel puţin pentru moment, să se afle în aceeaşi regretabilă condiţic, chiar dacă noi am amâna discuţia asupra acestei calamităţi mondiale până am reuşi să obţinem încântătoarea imagine a îndepărtării acelui felis carnivora, care e cunoscut a fi cu atât mai generos cu cât e mai departe.

Între timp, leul se apropiase, cu o calmă demnitate, până la vreo zece paşi de cei doi oameni, unde se opri, urmărindu-i plin de curiozitate.

Clarul de lună inunda plaja şi ciudatul grup se zugrăvea desluşit pe nisipul gălbui.

— Condamnabil, extrem de condamnabil! exclamă profesorul Porter, cu o urmă de iritare în glas. Niciodată, domnule Philander, niciodată în viaţa mea n-am pomenit să i se permită unui asemenea animal s-o ia razna afară din cuşcă. Voi raporta negreşit această scandaloasă încălcare de etică, directorilor grădinii zoologice celei mai apropiate.

— Foarte just, domnule profesor, încuviinţă domnul Philander şi cu cât o veţi face mai curând, cu atât mai bine. Haideţi s-o facem acum!

Luându-l pe profesor de braţ, domnul Philander porni în direcţia care părea să mărească depărtarea dintre ei şi leu. Parcurseseră doar o scurtă distanţă, când, întorcând capul, domnul Philander constată cu groază că leul venea după ei. Încleşta mai puternic braţul profesorului, care protestă şi-l sili să mărească viteza.

— După cum îţi spuneam, domnule Philander, reluă profesorul Porter…

Domnul Philander mai furişă o privire în spate. Leul îşi iuţise la rândul său pasul şi menţinea cu îndărătnicie aceeaşi distanţă între el şi ei.

— Ne urmăreşte! icni domnul Philander, luând-o fugă.

— Ţţţ, ţţţ, domnule Philander, îl mustră profesorul, fuga aceasta ruşinoasă nu cadrează cu nişte oameni de litere. Ce-ar gândi despre noi prietenii care s-ar întâmpla să fie pe stradă şi să asiste la isprăvile noastre atât de poznaşe? Te rog, haide să procedăm cu mai multă distincţie.

Domnul Philander mai aruncă o privire îndărăt. Leul înainta în salturi elastice şi se afla la cinci paşi în urma lor.

Domnul Philander îşi retrase mâna de pe braţul profesorului şi o rupse la fugă într-o viteză care ar fi făcut cinste oricărei echipe universitare de cros.

— După cum îţi spuneam, domnule Philander strigă profesorul Porter în timp ce, metaforic vorbind, îşi luă şi el picioarele la spinare.

Avusese aceeaşi fugară viziune, peste umăr, a unor ochi galbeni şi feroci, precum şi a unui bot întredeschis la o uimitoare apropiere de persoana sa.

Profesorul Archimedes Q. Porter, cu cozile redingotei fluturând şi cu cilindru-i de mătase lucioasă, fugea prin noaptea scăldată de lună, ţinându-se strict pe urmele domnului Samuel T. Philander.

În faţa lor, un ieşind al junglei se sfârşea într-un promontoriu îngust şi înspre refugiul copacilor pe care-i vedea acolo îşi îndreptă domnul Samuei T. Philander prodigioasele salturi şi ţopăieli, în timp ce din tenebrele aceluiaşi loc, doi ochi ageri urmăreau cursa cu mare interes şi preţuire.

Tarzan din neamul maimuţelor privea, hlizindu-se, acest joc de-A. Hoţii şi vardiştii!

Ştia bine că cei doi oameni erau în siguranţă în ce priveşte un eventual atac din partea leului. Simplul fapt că Numa nu se repezise imediat la o pradă atât de lesnicioasă era de ajuns pentru Tarzan, înzestrat cu desăvârşita cunoaştere a pădurii, ca să-l încredinţeze că leul mâncase pe săturate.

S-ar fi putut ca lighioana să-i hăituiască până i s-ar fi făcut din nou foame; dar, după toate probabilităţile, dacă nu-l

întărâtau, leul avea să se plictisească curând de sport şi să se mistuie în junglă.

Într-adevăr, singurul pericol ar fi fost ca unul dintre oameni să se împiedice şi să cadă; în acest caz, diavolul galben s-ar fi năpustit într-o clipită asupră-i, iar bucuria de a ucide ar fi fost o ispită prea mare ca să-i poată rezista.

Aşa încât Tarzan lunecă repede pe o cracă mai joasă, în dreptul fugarilor care se apropiau şi când domnul Samuei T. Philander, gâfâind şi suflând din greu, ajunse dedesubtul lui, prea sleit de puteri ca să se mai poată căţăra pe o creangă, Tarzan se aplecă şi apucându-l de gulerul hainei, îl săltă pe ram, alături de el.

O clipă mai târziu se ivi şi profesorul în zona prietenoasei înşfăcări şi la rândul său, fu tras în sus, în adăpost, exact în secunda când dezamăgitul Numa, cu un răget, făcu un salt pentru a-şi dobândi prada ce+i scăpa.

Un scurt răstimp, cei doi bărbaţi se cramponară, gâfâind, de ramura puternică, în timp ce Tarzan, cu spaţele lipit de trunchiul copacului, îi urmărea cu un amestec de curiozitate şi amuzament.

Profesorul rupse primul tăcerea.

— Sunt profund întristat, domnule Philander, că ai dat dovadă de o asemenea lipsă de bărbăţie în prezenţa unui specimen din ordinele inferioare şi că, prin crasa dumitale laşitate, m-ai obligat să mă extenuez în asemenea mod neobişnuit pentru a-mi putea continua expunerea. Aşa cum îţi spuneam, domnule Philander, înainte de a mă fi întrerupt, maurii…

— Domnule profesor Archimedes Q. Porter – i-o reteză domnul Philander – a sosit vremea când răbdarea devine o crimă, iar josnicia se împodobeşte cu mantia virtuţii. M-aţi acuzat de laşitate. Aţi insinuat că dumneavoastră aţi luat-o la fugă doar ca să mă ajungeţi pe mine din urmă şi nu ca să scăpaţi din ghearele leului. Luaţi seama, domnule profesor Archimedes Q. Porter! Sunt un om disperat! Îmboldit de-o

suferinţă îndelung îndurată şi viermele ajunge să se răscoale.

— Ţţţ, ţţţ, domnule Philander, ţţţ, ţţţ, îl dojeni profesorul, ai uitat ce-i buna-cuviinţă!

— N-am uitat nimic, domnule profesor Archimedes Q. Porter, dar credeţi-mă, nu mai am mult până să uit de înalta dumneavoastră poziţie în lumea ştiinţei şi de tâmplele dumneavoastră cărunte…

Profesorul rămase tăcut câteva minute şi întunericul îi ascunse zâmbetul îndârjit ce-i schimonosi faţa zbârcită.

— Uite ce-i, Philander Sfrijitu, rosti în cele din urmă pe-un ton oţărât, dacă ţi s-a făcut de o chelfăneală, scoate-ţi haina şi vino jos pe pământ şi-o să-ţi dau o lecţie aşa cum ţi-am mai dat în urmă cu şaizeci de ani pe aleea din spatele şopronului lui Evans Purcelul.

— Ark! exclamă uimit domnul Philander. Dumnezeule, ce frumos sună asta! Ark, când eşti uman te iubesc; dar s-ar zice că de douăzeci de ani încoace ai uitat să fii uman!

Profesorul ridică o mână bătrână, osoasă, tremurătoare şi dibui pe întuneric, până găsi umărul vechiului său prieten.

— Iartă-mă, Sfrijitule! rosti el cu duioşie. Nu chiar de douăzeci de ani şi Dumnezeu mi-e martor că am încercat să fiu uman de dragul lui Jane şi de dragul tău, de-atunci de când tot el mi-a luat-o pe cealaltă Jane.

O altă mână bătrână se ridică dinspre partea domnului Philander pentru a strânge mâna care se rezema pe umărul său şi nici un alt mesaj nu ar fi putut stabili o comunicare mai directă între o inimă şi cealaltă.

Câteva minute nu-şi spuseră nimic. Sub ei, leul păşea iritat în sus şi-n jos. Cel de-al treilea om din copac stătea ascuns în umbrele dese ce învăluiau tulpina. Şi el era tăcut – nemişcat ca o imagine gravată.

— M-ai ridicat sus în copac la momentul oportun, spuse în cele din urmă profesorul. Vreau să-ţi mulţumesc. Mi-ai salvat viaţa.

— Dar nu te-am ridicat eu, profesore! replică domnul Philander. Cerule! Emoţia momentului m-a făcut să uit că şi eu am fost tras în copac de un factor exterior; presupun că mai e cineva sau ceva în acest copac împreună cu noi.

— Cum? făcu profesorul Porter. Eşti sigur, domnule Philander?

— Mai mult ca sigur, domnule profesor, replică domnul Philander, apoi adăugă: Cred că trebuie să mulţumim respectivului factor. S-ar putea să se afle chiar alături de dumneavoastră, domnule profesor.

— Cum? Ce tot spui? Ţţţ, ţţţ, domnule Philander, ţţţ, ţţţ! Făcu profesorul Porter, trăgându-se mai aproape de domnul Philander.

În clipa aceea i se năzări lui Tarzan din neamul maimuţelor că Numa se fâţâise destul pe sub copac, astfel încât îşi înălţă capul tânăr spre ceruri şi în urechile mortificate ale celor doi bătrâni, răsună aprigul strigăt de provocare al antropoidelor.

Cei doi prieteni, cuibăriţi în echilibru instabil pe creanga copacului, îl văzură pe măreţul leu oprindu-se din neastâmpărata-i naveta de îndată ce răcnetul cumplit îi izbi urechile, apoi strecurându-se în junglă, unde se făcu nevăzut.

— Până şi leul tremură de frică, şopti domnul Philander…

— Remarcabil, extrem de remarcabil… murmură profesorul Porter, agăţându-se cu disperare de domnul Philander pentru a-şi redobândi echilibrul, pe care spaima subită i-l periclitase.

Dar din nefericire pentru amândoi, în chiar acel moment, centrul de greutate al domnului Philander atârna în gol, aşa încât n-a fost nevoie decât de slabul impuls oferit de greutatea adiţională a profesorului Porter pentru a-l răsturna pe devotatul său secretar de pe cracă.

O clipă, amândoi se clătinară, apoi, cu ţipete unite şi cât se poate de necărturăreşti, căzură din copac, înlănţuiţi într-o frenetică îmbrăţişare.

Trebuiră să treacă mai multe minute până când unul din ei să cuteze a se clinti, amândoi fiind convinşi că o asemenea încercare se va solda cu atâtea rupturi şi fracturi, încât nu va mai exista nici o posibilitate să-şi continue drumul.

În cele din urmă, profesorul Porter încercă să-şi mişte un picior. Spre surprinderea lui, piciorul răspunse comenzilor ca şi în trecut. Atunci făcu aceeaşi încercare cu piciorul pereche şi-l întinse în faţă.

— Remarcabil, extrem de remarcabil! murmură el.

— Slavă Domnului, profesore, şopti domnul Philander cu fervoare. Deci n-ai murit?

— Ţţţ. Ţţţ. Domnule Philander, ţţţ, ţţţ, îl preveni profesorul Porter, încă nu ştiu cu certitudine.

Cu infinită grijă, profesorul Porter îşi flutură braţul drept. Fericire! Era intact. Ţinându-şi răsuflarea, îşi flutură şi braţul stâng pe deasupra corpului trântit la pământ – şi acesta se mişca!

— Remarcabil, extrem de remarcabil! rosti el.

— Cui semnalizaţi, domnule profesor? întrebă domnul Philander pe un ton aţâţat de curiozitate.

Profesorul Porter nu catadicsi să răspundă acestei întrebări puerile. Dar îşi ridică uşurel capul de pe pământ, mişcându-l de vreo şase ori în faţă şi în spate.

— Extrem de remarcabil! şopti el. Rămâne intact.

Domnul Philander nu se urnise de pe locul unde căzuse; nu îndrăznise să încerce vreo mişcare. Cum să te mişti, când braţele, picioarele şi spinarea ţi-s fărâmate? Un ochi îi era îngropat în lutul moale celălalt, privind lateral, era fixat asupra mişcărilor giratorii ale profesorului Porter.

— Ce dureros! exclamă domnul Philander aproape cu glas tare. Traumatism al creierului, corelat cu totală aberaţie mintală. Cât de dureros, într-adevăr! Şi la o persoană încă în floarea vârstei!

Profesorul Porter se rostogoli cu faţa în jos; cu mare gingăşie îşi arcui spatele până ajunse să semene cu un uriaş cotoi zbârlit în imediata vecinătate a unui dulău gălăgios.

După care, se aşează în capul oaselor şi începu să-şi pipăie diverse porţiuni ale propriei anatomii.

— Toate sunt la locul lor! exclamă el în cele din urmă. Extrem de remarcabil! Cu aceste cuvinte se ridică şi aruncând o privire nimicitoare siluetei culcate încă a domnului Samuei T. Philander, rosti: Ţţţ, ţţ, domnule Philander; nu-i timpul să-ţi acorzi un răgaz de trândăvie. Trebuie să ne ridicăm şi să acţionăm.

Domnul Philander îşi înălţă şi al doilea ochi din noroi şi privi cu o furie fără cuvinte la profesorul Porter. Apoi făcu un efort să se ridice; n-ar fi putut exista om mai surprins decât el, când strădania îi fu pe dată încununată de un marcat succes. Totuşi clocotea încă de mânie în faţa cruntei nedreptăţi a insinuării făcute de profesorul Porter şi era pe punctul de a-i trânti o replică usturătoare, când ochii îi căzură asupra unei ciudate figuri aflată doar la câţiva paşi şi care-i privea cu deosebit interes.

Profesorul Porter îşi culesese de pe jos cilindrul de mătase lucioasă, pe care-l frecase cu grijă de mâneca redingotei şi-l plasase din nou pe cap. Când îl văzu pe domnul Philander arătându-i cu degetul ceva în spatele lui, se întoarse şi dădu cu ochii de un uriaş gol, cu excepţia unei legături în jurul şalelor şi a câtorva podoabe de metal, care se înălţa nemişcat în faţa lor.

— Bună seara, domnule! i se adresă profesorul, scoţându-şi pălăria.

Drept răspuns, uriaşul le făcu semn să-l urmeze şi o porni pe plajă în direcţia dinspre care ei tocmai veniseră.

— Cred că cel mai înţelept lucru ar fi să-l urmăm – spuse domnul Philander.

— Ţţţ, ţţ, domnule Philander, ripostă profesorul. Cu foarte puţin înainte mi-ai expus o argumentare foarte logică în sprijinul teoriei dumitale că tabăra se află drept la sud de noi. Eu m-am arătat sceptic, însă până la urmă m-ai convins, aşa încât acum afirm categoric că trebuie s-o luăm spre sud

pentru a ne regăsi prietenii. Deci eu îmi voi continua drumul spre sud.

— Dar, domnule profesor Porter, omul acesta s-ar putea să ştie mai mult decât fiecare dintre noi. Pare un băştinaş al acestui colţ de lume. Să-l urmăm măcar pe o mică distanţă.

— Ţţţ, ţţţ, domnule Philander, repetă profesorul. Eu mă las greu convins, dar, odată ce-mi formez o convingere, decizia mea e inalterabilă. Voi continua drumul în direcţia justă, chiar dacă ar trebui să fac pe jos înconjurul întregului continent african spre a-mi atinge ţinta.

Discuţiile ulterioare fură întrerupte de Tarzan, care, văzând că aceşti oameni bizari nu-l urmează, se înapoie lângă ei. Le făcu din nou semn, însă ei continuau discuţia în contradictoriu. La un moment dat, omul-maimuţă îşi pierdu răbdarea în faţa ignoranţei lor stupide. Îl înşfacă pe speriatul domn Philander de umăr şi înainte ca acest stimabil domn să-şi fi dat seama dacă îl ucide sau îl schilodeşte pe viaţă, Tarzan îl şi legă de gât cu un capăt al funiei lui.

— Ţţţ, ţţţ, domnule Philander, protestă profesorul Porter, e ruşinos din partea dumitale să accepţi asemenea umilinţe.

Dar abia apucase să rostească aceste cuvinte, că şi el, la rându-i, fu înşfăcat şi legat de gât cu aceeaşi funie. Apoi Tarzan o porni spre nord, trăgându-i după el pe înspăimântatul profesor şi pe secretarul său.

Un răstimp, care celor doi bătrâni istoviţi şi disperaţi li se păru că însumase ceasuri întregi, înaintară într-o tăcere mormântală, însă după ce urcară o mică ridicătură de pământ, fură mai mult decât fericiţi să zărească în faţa lor cabana, la o distanţă mai mică de o sută de iarzi. Aici, Tarzan îi dezlegă şi arătându-le cu degetul clădirea mică, se mistui în jungla de lângă ei.

— Remarcabil, extrem de remarcabil! făcu profesorul. Dar ai văzut, domnule Philander, că tot eu am avut dreptate, ca de obicei; dacă n-ar fi fost încăpăţânarea dumitale, am fi fost scutiţi de o serie de incidente cât se poate de

umilitoare, ca să nu spun periculoase. Te rog ca pe viitor, ori de câte ori e nevoie de o părere avizată, lasă-te ghidat de o minte mai matură şi mai practică decât a dumitale.

Domnul Samuei T. Philander era prea bucures de deznodământul fericit al aventurii lor pentru a încerca vreun resentiment în faţa înţepăturii aruncate de profesor. Ba chiar îl apucă pe prietenul său de braţ şi-l sili să grăbească pasul în direcţia cabanei.

Un grup de exilaţi bucuroşi se găsi reunit în acea noapte. Zorile îi aflară povestindu-şi încă diversele aventuri şi făcând speculaţii asupra identităţii straniului păzitor şi protector pe care-l găsiseră pe această coastă sălbatică.

Esmeralda susţinea categoric că era, nici mai mult nici mai puţin, un înger al Domnului, trimis special ca să vegheze asupra lor.

— Dacă l-ai fi văzut cum devora carnea crudă a leului, l-ai fi socotit un înger foarte terestru, Esmeralda, râse Clayton.

— Şi n-avea nimic ceresc în glas, adăugă Jane Porter, scuturată de un mic fior la amintirea răcnetului cumplit care urmase după uciderea leoaicei.

Şi nici nu s-a comportat cu ceea ce aş numi ideea mea apriorică despre demnitatea mesagerilor diviniremarcă profesoral Porter, atunci când… hm… acest domn a înjugat de gât doi cărturari respectabili şi eruditi şi i-a tras ducă el prin junglă, de parc-ar fi fost două vaci.

17. FUNERALII.

Cum se lumină de ziuă, dat fiind că nimeni din grup nu pusese nimic în gură şi nu închisese un ochi din dimineaţa zilei anterioare, începură să se agite ca să prepare ceva de mâncare. Răzvrătiţii de pe Arrow debarcaseră o cantitate de conserve de carne, supe şi legume, biscuiţi uscaţi, făină, ceai şi cafea pentru cei cinci abandonaţi şi toate acestea fură iute folosite spre a le satisface pofta de mâncare îndelung neastâmpărată.

Următoarea sarcină era aceea de a face cabana locuibilă şi în acest scop, hotărâră să îndepărteze de urgenţă relicvele

lugubre ale tragediei ce se consumase acolo, cândva, în trecut.

Profesorul Porter şi domnul Philander se arătară foarte interesaţi să studieze scheletele. Cele două mai mari, susţineau ei, aparţinuseră unui bărbat şi unei femei. Scheletului mic nu-i dădură decât o atenţie trecătoare, din pricina localizării sale în leagăn, care nu lăsa nici o îndoială asupra faptului că era pruncul acelei perechi nefericite.

Când pregătiră scheletul masculin pentru îngropăciune, Clayton descoperi un inel masiv, care, evident, se aflase pe degetul omului în momentul morţii, pentru că o falangă subţire a mâinii mai era încă vârâtă în cercul de aur. Ridicându-l ca să-l examineze, Clayton scoase un strigăt de uimire, căci inelul purta blazonul Casei Greystoke.

În acelaşi timp, Jane descoperi cărţile din dulap şi deschizând coperta uneia, citi pe pagina de gardă numele John Clayton – Londra. Într-o a doua carte pe care o cercetă în grabă găsi un singur nume: Greystoke.

— Domnule Clayton, strigă ea, ce înseamnă asta? Am găsit în cărţile de aici numele familiei dumitale.

— Şi dincoace, replică el cu gravitate, este marele inel al Casei Greystoke, dispărut odată cu unchiul meu John Clayton, fostul Lord Greystoke, care a pierit, presupus fiind că s-a înecat în mare.

— Dar cum îţi explici existenţa acestor lucruri aici, în sălbatica junglă africană? exclamă fata.

— Nu există decât o singură explicaţie, domnişoară Porter, răspunse Clayton. Răposatul Lord Greystoke nu a pierit înecat. A murit aici, în această cabană şi sărmanul schelet de pe jos este tot ce a mai rămas din el.

— Atunci aceasta trebuie să fi fost Lady Greystoke, spuse Jane, înfiorată de respect, indicând mormanul de oase de pe pat.

— Frumoasa Lady Alice, răspunse Clayton, despre ale cărei virtuţi şi farmec personal i-am auzit discutând de

atâtea ori pe tatăl şi pe mama mea. Biata femeie! murmură el cu tristeţe.

Cu adâncă reverenţă şi solemnitate, scheletele răposaţilor Lord şi Lady Greystoke fură îngropate lângă mica lor cabană africană şi între ei fu aşezat scheletul minuscul al puiului Kalei, maimuţa.

Când domnul Philander înveli oscioarele fragile ale puiului într-o fâşie de pânză de catarg, examina craniul cu atenţie, apoi îl chemă lângă el pe profesorul Porter şi cei doi dezbătură chestiunea câteva minute, pe un ton scăzut.

— Remarcabil, extrem de remarcabil! observă profesorul Porter.

— Doamne sfinte! exclamă domnul Philander. Trebuie să facem imediat cunoscută domnului Clayton descoperirea noastră.

Ţţţ, ţţţ, domnule Philander, ţţţ, ţţţ! îl dojeni profesorul Archimedes Q. Porter. Să lăsăm morţii cu morţii!

Şi astfel, bătrânul cu păr alb rosti asupra acestui mormânt bizar rugăciunea de îngropăciune, în timp ce ceilalţi patru tovarăşi ai săi asistau cu capetele descoperite şi înclinate.

Tarzan din neamul maimuţelor urmărea din copac ceremonia solemnă; dar privirile îi întârziau cel mai mult pe faţa dulce şi silueta graţioasă a Janei Porter.

În inima lui sălbatică, neştiutoare, se stârniseră emoţii noi. Nu le putea descifra. Se întreba de ce-o fi simţind atâta interes pentru aceşti oameni, de ce se canonise atâta ca să-i salveze pe cei trei bărbaţi? Dar nici un moment nu se întreba de ce-o smulsese pe Sabor de pe carnea fragedă a fetei ciudate. Fără îndoială, bărbaţii erau proşti, ridicoli şi laşi. Până şi Manu, maimuţica, era mai deşteaptă decât ei. Dacă aşa erau făpturile de-un neam cu el, atunci se îndoia că mândria lui din trecut fusese întemeiată.

Dar fata, ah, aici era cu totul altceva. Când era vorba de fată, nu mai raţiona. Ştia că fusese creată ca să fie ocrotită şi că el fusese creat ca s-o ocrotească.

Acum se mira ce le-o fi venit să sape o gaură mare în pământ, numai ca să îngroape nişte oase uscate. Era, fireşte, un lucru lipsit de noimă; doar nimeni n-avea să fure nişte oase uscate. Dacă ar fi avut carne pe ele, ar fi înţeles, pentru că numai în felul ăsta îţi puteai feri hrana de Dango, hiena, sau de alţi prădători din junglă.

După ce groapa fu astupată cu pământ, micul grup se întoarse în cabană, iar Esmeralda, continuând să plângă în hohote pentru cei doi despre care nici nu auzise măcar până în acea zi şi care muriseră în urmă cu douăzeci de ani, privi din în-tâmplare spre golf. Pe dată, lacrimile îi secară.

— Ia uitaţi-vă la spurcaţii ăia albi de-acolo! ţipă ea, arătând cu degetul spre Arrow. Ne abundunează aici, pe insula asta pervertită.

Şi, într-adevăr, Arrow îşi croia drum spre larg, ieşind încet pe gura golfului.

— Au promis să ne lase arme şi muniţii! striga Clayton. Bestii fără inimă!

— Asta-i isprava individului ăluia, Snipes, sunt sigură, adăugă Jane. King era o lichea dar, de bine, de rău, mai avea un pic de omenie în el. Dacă nu l-ar fi omorât, sunt sigură că el ar fi avut grijă să ne aprovizioneze cu tot ce ne trebuie înainte de a ne lăsa în voia soartei.

— Regret că nu ne-au vizitat înainte de a ridica ancora – spuse profesorul Porter. Mi-am propus să le cer să ne lase comoara, căci, dacă se pierde, sunt un om ruinat.

Jane îşi privi tatăl cu tristeţe.

— Nu te mai gândi la asta, dragule. Nu ne-ar fi folosit la nimic, doar ştii bine că din cauza acestei comori şi-au ucis ofiţerii şi ne-au debarcat pe ţărmul ăsta îngrozitor.

— Ţţţ, ţţţ, copila mea, ţţţ, ţţţ, replică profesorul Porter. Eşti o fată bună, dar n-ai pic de experienţă în ceea ce priveşte chestiunile practice.

Profesorul Porter întoarse spatele şi o porni agale spre junglă, cu mâinile împreunate la spate, sub cozile redingotei şi cu ochii pironiţi în pământ. Fiică-sa îl urmări

cu un zâmbet patetic pe buze, apoi, întorcându-se spre Philander, îi şopti:

— Vă rog, nu-l mai lăsaţi să hoinărească aşa ca ieri. Ştiţi, contăm pe dumneavoastră să-l ţineţi din scurt.

— Devine pe zi ce trece tot mai puţin maleabil, răspunse domnul Philander, cu un suspin şi o clătinare a capului. Bănuiesc că acum se duce să raporteze directorilor Grădinii Zoologice că unul dintre lei s-a plimbat aseară în libertate. Ah, domnişoară Jane, nu-ţi poţi imagina cât am de furcă cu el!

— Ba îmi imaginez, domnule Philander, dar din moment ce noi cu toţii îl iubim, dumneavoastră sunteţi cel mai indicat să-l supravegheaţi, pentru că indiferent de ceea ce vă spune, are o mare consideraţie pentru erudiţia dumneavoastră şi în consecinţă, are o încredere neţărmurită în judecata dumneavoastră. Bietul de el, nu izbuteşte să facă distincţie între erudiţie şi înţelepciune.

Domnul Philander, cu o expresie vag derutată zugrăvită pe chip, se întoarse ca să-l urmeze pe profesorul Porter, rumegând în minte întrebarea dacă trebuie să se simtă măgulit sau ofensat de complimentul cam întortocheat al domnişoarei Porter.

Tarzan văzuse consternarea de pe feţele celor din micul grup când priviseră plecarea vasului Arrow; şi cum vaporul era în plus o minunată noutate pentru el, hotărî să se deplaseze rapid spre limba de pământ din nordul gurii golfului, ca să vadă mai bine nava şi totodată să afle, dacă ar fi fost cu putinţă, direcţia în care se îndrepta.

Circulând cu mare viteză din creangă în creangă, ajunse la punctul de observaţie la un minut după ieşirea vasului din golf, aşa încât obţinu o excelentă imagine a minunăţiilor de pe această curioasă casă plutitoare.

Vreo douăzeci de oameni alergau încoace şi încolo pe punte, trăgând şi târând după ei odgoane.

Sufla o briză uşoară dinspre uscat şi vaporul fusese scos din golf cu o viteză redusă, dar acum când ieşise în larg,

toate pânzele fuseseră amplu desfăşurate pentru a putea ţine piept, cu cât mai mare uşurinţă, mării.

Tarzan urmări în extaz graţioasele unduiri ale navei şi tânji să se afle la bordul ei. După un timp, ochii lui ageri desluşiră o dâră foarte vagă de fum la orizont şi se minună ce anume o fi putut stârni fum pe apă.

Cam în acelaşi timp, marinarul de cart de pe Arrow văzu la rândul său fumul şi timp de câteva minute, Tarzan urmări felul cum pânzele navei erau întoarse şi scurtate. Vaporul îşi schimbă direcţia şi Tarzan înţelese că se întorcea la ţărm. Un om aflat la prora cufunda întruna în mare o funie la capătul căreia era legat un mic obiect. Tarzan se întreba ce rost or fi având toate astea.

În cele din urmă, vaporul luă vântul în faţă, ancora fu coborâtă, pânzele de asemenea. Pe punte era zarvă mare.

O barcă fu lăsată la apă şi în ea depozitară un sipet masiv; apoi o duzină de marinari puseră mâna pe vâsle şi înaintară rapid spre locul unde Tarzan se cuibărise printre ramurile unui copac. Când barca se apropie, Tarzan îl recunoscu la pupa pe omul cu mutră de şobolan.

Câteva minute mai târziu, barca atinse ţărmul. Oamenii săriră pe uscat şi depuseră cufărul cel mare pe nisip. Se aflau pe limba de pământ dinspre nord, astfel încât prezenţa lor nu putea fi văzută de cei din cabană. Câteva clipe, marinarii se ciorovăiră furioşi. Apoi mutra de şobolan, împreună cu alţi câţiva, urcară dâmbul pe care se afla arborele unde sta pitit Tarzan. Câteva minute scrutară împrejurimile.

— Aicea-i un loc bun, spuse marinarul cu mutră de şobolan, indicând un petic de pământ sub arborele lui Tarzan.

— La fel de bun ca oricare altul, răspunse unul din ceilalţi. Oricum, dacă ne prinde cu comoara la bord, ne-o confiscă pe dată. O putem îngropa aici în speranţa că unul din noi o să scape de ştreang şi o să vină mai târziu înapoi, să se bucure de ea.

Mutra de şobolan strigă ceva oamenilor care rămăseseră lângă barcă şi aceştia urcară încet faleza înaltă, aducând cu ei sape şi târnăcoapc.

— Hei, mişcaţi mai iute! le strigă Snipes.

— Ia mai slăbeşte-ne! i-o întoarse unul dintre marinari pe un ton posac. Ce, te-i fi crezând amiral, nemernic pricăjit ce eşti!

— Nerozilor, am să vă fac să-nţelegeţi că eu sunt căpitan aici! strigă Snipes, însoţindu-şi cuvintele cu o salvă de înjurături.

— Astâmpăraţi-vă, băieţi! interveni unul dintre oameni, care până atunci nu vorbise. Dacă începem să ne mâncăm între noi, asta n-o să ne ducă la nimic bun.

— Chiar că, răspunse marinarul care se revoltase la auzul tonului autocratic al lui Snipes, dar nici dacă-ncepem să ne dăm aere, n-o să ne ducă la nimic.

— Voi săpaţi aici! porunci Snipes, indicând un loc sub copac. Şi-n timpul ăsta Peter poa', să disineze o 'artă a locului ca să-l mai putem găsi. Tu, Tom şi tu, Bill, mai luaţi încă doi de colo şi aduceţi cufăru'!

— Şi tu ce dracu faci? întrebă din nou cel care protestase înainte. Te mulţumeşti să dai porunci?

— Vezi-ţi acolo de treabă! mârâi Snipes. Doar nu ţi-oi fi închipuind că un căpitan o să s-apuce să sape?

Oamenii îl priviră mâniaţi. Niciunul nu-l avea la stomac pe Snipes şi toată această neplăcută autoritate ostentativă pe care şi-o aroga de când îl omorâse pe King, adevăratul cap şi conducător al răzvrătiţilor, nu făcea decât să toarne gaz peste focul urii lor.

— Vrei să spui că n-ai de gând să iei o sapă şi să dai o mână de ajutor la treaba asta? Doar umărul nu ţi-o fi aşa de vătămat – spuse Tarrant, cel care vorbise mai înainte.

— Nici prin cap nu-mi trece, replică Snipes, plimbându-şi nervos degetele pe mânerul revolverului.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, răspunse Tarrant, dacă nu vrei să iei o sapă, ia un topor!

Rostind cuvintele de mai sus, îşi ridică toporul deasupra capului şi cu o lovitură puternică, îi înfipse tăişul în creierii lui Snipes.

O clipă, oamenii statură locului, în tăcere, privind la rezultatul sinistrei toane a camaradului lor. Apoi unul dintre ei vorbi:

— Asta-i trebuia dihorului de Snipes! zise.

Un altul începu să izbească cu târnăcopul în pământ. Solul era moale, aşa încât zvârli târnăcopul şi luă o lopată; ceilalţi îi urmară pilda. Nimeni nu rosti o vorbă în legătură cu omorul, dar oamenii lucrau într-o stare de spirit mult mai bună decât avuseseră vreodată de când Snipes preluase comanda.

Când săpară un şanţ destul de mare ca să poată îngropa sipetul, Tarrant le dădu ideea să-l lărgească şi să înmormânteze şi cadavrul lui Snipes pe capacul lăzii.

— Ca să-l înşele pe-ăl care s-o întâmpla să sape vreodată pe aici, explică dânsul.

Ceilalţi pricepură şiretlicul acestei sugestii, aşa încât şanţul fu lungit după dimensiunile cadavrului, iar în centru săpară o groapă mai adâncă pentru cufăr, pe care-l înveliră mai întâi în pânză de catarg, apoi îl coborâră în pământ, la vreo treizeci de centimetri sub şanţul principal. Zvârliră pământ peste ladă şi 1 bătătoriră cu picioarele până când fundul şanţului păru neted şi uniform. Apoi doi dintre oameni rostogoliră în groapă, fără nici un pic de ceremonie, cadavrul mutrei de şobolan, despuindu-l mai întâi de arme şi de alte diverse articole după care râvneau câţiva membri din grup. După aceea astupară groapa cu pământ şi-l bătătoriră cu picioarele cât mai bine. Restul pământului desţelenit fu împrăştiat pe toată suprafaţa şi un maldăr de vegetaţie uscată fu risipit, în chip cât mai firesc, deasupra mormântului proaspăt pentru a înlătura orice urmă care ar fi putut trăda faptul că ţărâna fusese răscolită în acel loc. După ce-şi isprăviră treaba, marinarii se întoarseră la barcă şi vâsliră iute spre vasul Arrow.

Vântul se înteţise considerabil şi cum trâmba de fum de la orizont se vedea acum foarte clar şi într-o cantitate mai mare, răzvrătiţii nu statură la gânduri şi o porniră cu toate pânzele sus în direcţia sud-vest.

Tarzan, spectator plin de interes al tuturor celor întâmplate, stătea deoparte, meditând la ciudatele acţiuni ale acestor bizare personaje. Într-adevăr, oamenii erau mai proşti şi mai cruzi decât sălbăticiunile junglei! Cât de fericit era el că trăia în tihna şi siguranţa marii păduri!

Tarzan se întrebă ce-o fi conţinând lada pe care o îngropaseră. Dacă n-o voiau, de ce oare n-au aruncat-o pur şi simplu în apă? Ar fi fost mult mai uşor. „Ah – îşi spuse Tarzan – dar pesemne c-o voiau!” O ascunseseră în acel loc pentru că aveau de gând să se întoarcă mai târziu s-o ia.

Se lăsă jos din copac şi începu să examineze pământul din jurul gropii. Urmărea să vadă dacă fiinţele acelea nu scăpaseră vreun obiect pe care i-ar fi plăcut să şi-l însuşească. Curând descoperi o sapă ascunsă de un tufăriş pe care-l deplasaseră, aşezându-l peste groapă.

O luă şi încercă s-o folosească aşa cum îi văzuse pe marinari slujindu-se de ea. Era o treabă anevoioasă şi-i rănea tălpile, dar stărui până când dezgropa parţial cadavrul. Îl trase apoi afară din groapă şi-l zvârli deoparte. Continuă apoi să sape până când dezgropa şi cufărul. Îl trase şi pe acesta, aşezându-l lângă cadavru. După care, astupă cu pământ gaura de sub mormânt, aşeză din nou cadavrul, puse pământ deasupra şi în jurul lui, îl acoperi cu tufăriş şi se reîntoarse la cufăr.

Patru mateloţi asudaseră din greu cărându-l. Tarzan din neamul maimuţelor îl ridică însă de parc-ar fi fost o ladă de ambalaj goală şi legând sapa cu o frângnie pe care şi-o petrecu peste umăr, transportă cufărul în partea compactă a junglei. Încărcat cu această povară apăsătoare, nu putea circula prin copaci, dar ţinu potecile, aşa încât înainta destul de repede.

Călători câteva ore spre nord-est până ajunse la un impenetrabil zid de vrejuri împletite şi încâlcite. De aici se caţără pe crengile mai joase şi cincisprezece minute mai târziu, descinse în amfiteatrul maimuţelor, locul unde se întruneau la sfat sau pentru a celebra ritualul Dum-Dum-ului.

În centrul acestui luminiş, nu departe de tobă sau altar, Tarzan începu să sape. De astă dată munca era mai trudnică decât atunci când Îndepărtase ţărâna afinată de pe mormânt, dar Tarzan din neamul maimuţelor persevera şi nu se lăsă până când nu săpă o groapă destul de adâncă pentru a depozita lada şi a o ascunde de alţi ochi.

De ce-şi dăduse atâta osteneală fără a cunoaşte valoarea sau conţinutul lăzii? Tarzan din neamul maimuţelor avea o înfăţişare şi o minte de om, dar prin deprinderi şi mediul în care trăise era maimuţă. Mintea lui îi spunea că lada conţinea ceva de preţ, altfel oamenii n-ar fi ascuns-o. Deprinderea îl învăţase să imite tot ce vedea nou şi neobişnuit, acum însă, curiozitatea firească, comună atât oamenilor cât şi maimuţelor, îi dădu ghes să deschidă cufărul şi să-i examineze conţinutul. Dar lacătul greu şi barele masive de fier care-l ferecau îi dejucară isteţimea şi uriaşa putere, aşa încât fu nevoit să îngroape lada fără a-şi fi satisfăcut curiozitatea.

Când Tarzan îşi croi din nou drum în vecinătatea cabanei, hrănindu-se din mers, se întunecase de-a binelea.

În micuţa clădire ardea o lumină, pentru că Clayton descoperise un bidon nedeschis cu gaz, rămas intact timp de douăzeci de ani şi care făcuse parte din proviziile cu care Michael cel Negru îi înzestrase pe cei doi Clayton. Lămpile putuseră fi încă folosite, astfel încât interiorul cabanei apăru strălucitor ca ziua în ochii uimiţi ai lui Tarzan.

Se minunase adeseori de rostul pe care lor fi având lămpile. Lecturile lui şi pozele îi arătaseră ce anume erau, dar n-avea habar cum puteau fi făcute să producă acea

minunată strălucire de soare pe care o revărsau asupra obiectelor din jur, în poze.

Când se apropie de fereastra de lângă uşă, văzu că interiorul cabanei fusese împărţit în două încăperi printr-o cortină rudimentară, alcătuită din crengi şi pânze de catarg.

În încăperea din faţă se aflau cei trei bărbaţi; cei doi mai vârstnici erau prinşi într-o discuţie înflăcărată, în timp ce tânărul, aşezat pe un scăunaş improvizat şi rezemându-se cu spatele de perete, era adâncit în lectura uneia dintre cărţile lui Tarzan.

Tarzan nu manifesta un deosebit interes faţă de bărbaţi, aşa încât se duse la a doua fereastră. Acolo o văzu pe fată. Ce trăsături frumoase avea! Ce gingaşă şi lăptoasă îi era pielea! Scria la măsuţa lui Tarzan, de sub fereastră. Pe un morman de ierburi, la capătul celălalt al încăperii, dormea negresa.

Timp de un ceas, Tarzan îşi desfată ochii cu frumuseţea fetei, care scria. Cum mai jinduia să-i vorbească, dar nu îndrăznea să încerce, convins că, asemenea tânărului, nu-l va înţelege; pe de altă parte, se temea că ar putea s-o sperie.

În cele din urmă, fata se ridică, lăsându-şi scrisoarea pe masă. Se duse la patul pe care fuseseră împrăştiate câteva straturi de ierburi moi. Le orân-dui în alt chip, apoi îşi lăsă pe umeri valurile de păr auriu, care-i încununau creştetul. Ca o cascadă scânteietoare, prefăcută în aur lichid de un asfinţit învăpăiat, îi lunecară pletele în jurul chipului oval, apoi se revărsară, unduioase, până mai jos de mijloc.

Tarzan era vrăjit. După aceea, fata stinse lampa şi cabana fu învăluită într-o beznă cimeriană1

Totuşi Tarzan continuă să vegheze. Ghemuindu-se sub fereastră, pândi, cu urechile ciulite, încă o jumătate de oră. În cele din urmă fu răsplătit, auzind respiraţia calmă care însemna somn. Cu grijă, îşi strecură mâna prin ochiurile

grilajului până când îşi vârî tot braţul înăuntru. Dibui precaut pe măsuţă. În cele din urmă dădu peste filele scrise de Jane Porter şi-şi retrase la fel de precaut mâna, cu preţioasa comoară cu tot. Tarzan împături fileleşi le îndesă în tolba cu săgeţi. Apoi se mistui în junglă, uşor şi tăcut ca o umbră.

18. DANGĂTUL JUNGLEI.

Tarzan se deşteptă devreme a doua zi dimineaţa şi primul gând al zilei noi, ca şi ultimul gând al zilei ce trecuse, se îndreptă spre manuscrisul ascuns în tolba cu săgeţi. Îl scoase grăbit, sperând din toată inima să poată descifra ceea ce scrisese frumoasa fată cu o seară înainte. La prima vedere, încercă o dezamăgire amară; niciodată până atunci nu dorise ceva cu atâta ardoare cum dorea acum să poată tălmăci mesajul zeităţii cu părul de aur, care se ivise atât de brusc şi atât de neaşteptat în viaţa lui.

Ce importanţă avea că mesajul nu-i era adresat lui? Constituia o expresie a gândurilor ei şi aceasta era de ajuns pentru Tarzan din neamul maimuţelor. Şi iată că totul era zădărnicit din pricina literelor, ciudate, dezordonate, cum nu mai văzuse altele până acum. Ba chiar mergeau până acolo, încât se înclinau în direcţia opusă, în comparaţie cu tot ce examinase el în cărţile tipărite sau în caligrafia celor câteva scrisori pe care le găsise. Până şi gândăceii din cărticica lui neagră îi erau familiari, cu toate că felul în care erau rânduiţi nu-i spunea nimic; dar gângăniile astea de acum i se păreau noi şi nemaivăzute.

Timp de douăzeci de minute se zgâi la ele, când deodată, începură să prindă forme familiare, doşi denaturate. Ah, erau vechii lui prieteni, însă rău schilodiţi. Apoi începu să descifreze ici colo câte un cuvânt. Inima îi sălta în piept de bucurie. Până la urmă va putea să-l citească şi-l va citi. O jumătate de oră mai târziu, progresa rapid şi, cu excepţia câte unui cuvânt, totul i se părea simplu.

Iată ce citi:

Coasta de vest a Africii la vreo 10° latitudine sudică

(Aşa zice domnul Clayton,
3 (?) februarie 1909

Scumpa mea Hazel, S-ar părea că-i o nebunie să-ţi scriu o epistolă pe care s-ar putea să n-o primeşti niciodată, dar pur şi simplu trebuie să povestesc cuiva peripeţiile îngrozitoare prin care am trecut de când am plecat din Europa pe bordul blestematei nave Arrow.

Dacă nu ne vom reîntoarce niciodată în sânul civilizaţiei, ceea ce e foarte probabil să se întâmple, scrisul meu va constitui o succintă înregistrare a întâmplărilor care ne-au împins spre soarta noastră finală, oricare va fi ea.

După cum ştii, noi am întreprins o aşa-zisă, expediţie în Congo. Se părea că tata avea o faimoasă teorie asupra unei civilizaţii neînchipuit de vechi, ale cărei rămăşiţe zăceau îngropate undeva pe valea fluviului Congo. Dar, după ce-am pornit în larg, adevărul a ieşit la iveală.

De fapt, un bătrân şoarece de bibliotecă, proprietar al unui anticariat şi al unei dughene de vechituri din Baltimore, a descoperit între filele unui antic manuscris spaniol o misivă scrisă în 1550, unde se descriau în amănunt păţaniile unui echipaj de răzvrătiţi de pe o corabie spaniolă care plecase din Spania în America de Sud, purtând la bord o imensă comoară de „dubloni” şi de „piese de aur”, aşa presupun cel puţin, pentru că sună mai misterios şi pirateresc.

Autorul misivei făcuse parte din echipaj, iar scrisoarea îi era adresată fiului său, care, la vremea respectivă, era comandantul unui vas comercial.

Se scurseseră mulţi ani de când se petrecuseră întâmplările zugrăvite în scrisoare şi între timp bătrânul devenise un cetăţean onorabil al unui obscur orăşel spaniol, dar setea lui de aur era atât de puternică, încât şi-a asumat riscul de a aduce la cunoştinţa fiului său mijloacele de a pune mâna pe o avere fabuloasă numai pentru ei doi.

Îi povestea fiului cum, la o săptămână după ce părăsiseră coasta Spaniei, echipajul se răsculase şi omorâse pe toţi

ofiţerii şi pe toţi cei ce li se împotriviseră; dar prin acest fapt îşi zădărniciseră propriul lor plan, deoarece nu mai rămăsese nimeni priceput să conducă vasul pe mare.

Două luni de zile au navigat în voia vântului până când, roşi de boală, de scorbut, de foame şi de sete, au naufragiat pe o insuliţă. Corabia s-a izbit de faleză şi s-a făcut ţăndări, dar asta nu s-a întâmplat mai înainte ca supravieţuitorii, zece suflete cu totul, să fi salvat unul din cuferele mari ale comorii. Pe acesta îl îngropară mai în interiorul insulei şi zăcură acolo vreme de trei ani cu speranţa că vor fi salvaţi. Unul câte unul se îmbolnăviră şi muriră, până când nu mai rămase în viaţă decât un singur om, autorul scrisorii.

Din rămăşiţele corăbiei, oamenii construiseră o barcă, dar neavând habar unde anume era situată insula, nu îndrăzniseră să se avânte pe mare. Totuşi, pe unicul supravieţuitor, autorul scrisorii, singurătatea îl apăsa atât de rău, încât nu mai putu răbda şi preferă să înfrunte moartea în largul mării decât nebunia pe insula pustie, aşa încât, după aproape un an de solitudine, porni pe mare în bărcuţă.

Din fericire naviga înspre nord şi o săptămână niai târziu, se află în calea vaselor comerciale spaniole care făceau naveta între Indiile de Vest şi Spania şi fu cules de una dintre aceste nave ce se îndrepta spre patrie. Omul le îndrugă o poveste despre un naufragiu în care pieriseră cu toţii în afară de câţiva, iar restul supravieţuitorilor, cu excepţia lui, muriseră după ce ajunseseră pe insulă. Nu pomeni un cuvânt despre răzvrătire sau despre lada cu comoara îngropată.

Comandantul vasului comercial îl asigură că, socotind după poziţia unde se aflase barca în momentul când îl culeseseră şi ţinând seama de direcţia vânturilor care precumpăniseră în ultima săptămână insula din care plecase făcea negreşit parte din Arhipeleagul Capului Verde, care se găseşte pe coasta de vest a Africii, la circa 16 sau 17 grade latitudine nordică.

Scrisoarea descria insula în amănunţime, precum şi locul comorii şi era însoţită de cea mai grosolană şi mai caraghioasă hartă veche pe care ai văzut-o vreodată: cu copaci şi stânci, toate marcate cu un X mâzgălit ca să arate locul exact unde fusese îngropată comoara.

Când tata ne-a mărturisit adevăratul scop al expediţiei, eu am fost foarte deprimată, pentru că ştiam cât de idealist şi nepractic a fost întotdeauna, bietul de el şi eram convinsă că s-a lăsat din nou înşelat; mai ales când mi-a mărturisit că a plătit o mie de dolari pe scrisoare şi pe hartă. Şi ca mâhnirea mea să fie şi mai mare, am aflat că împrumutase zece mii de dolari de la Robert Canler, angajându-şi semnătura pentru această sumă.

Domnul Canler nu a cerut nici o garanţie şi dacă tata nu va putea onora această datorie, îţi dai seama, drăguţa mea, ce va însemna acest lucru pentru mine. Ah, cât îl detest pe acel om!

Am încercat cu toţii să privim lucrurile cu optimism, dar atât domnul Philander, cât şi domnul Clayton, care ni s-a alăturat la Londra doar de dragul aventurii, erau le fel de sceptici ca şi mine.

Ei bine, ca să scurtez povestea, am găsit şi insula şi comoara: un cufăr din lemn de stejar legat în chingi de fier, înfăşurat într-o sumedenie de pânze gudronate şi la fel de trainic şi masiv ca atunci când a fost îngropat, cu aproape patru sute de ani în urmă.

Cufărul era pur şi simplu ticsit cu monede de aur şi atât de greu, încât patru oameni abia l-au putut căra în spinare. Dar acest obiect înfiorător pare că aduce numai moarte şi nenorocire celor care au de-a face cu el, pentru că numai la trei zile după ce-am plecat din Arhipelagul Capului Verde, propriul nostru echipaj s-a răsculat şi a ucis toţi ofiţerii.

Oh, a fost cea mai înspăimântătoare experienţă care se poate imagina! Nici nu pot măcar scrie despre acest lucru.

Era cât pe-aci să ne ucidă şi pe noi, dar unul dintre ei, capul răscoalei, pe nume King, nu le-a dat voie, aşa că au

cârmit spre sud, de-a lungul coastei, până într-un loc pustiu unde au găsit un golf bun şi aici ne-au abandonat.

Azi au ridicat pânzele şi au plecat cu comoară cu tot, dar domnul Clayton spune că îi aşteaptă o soartă asemănătoare cu cea a răsculaţilor de pe vechea corabie, pentru că King, singurul om de pe bord care avea cunoştinţe despre navigaţie, a fost omorlt pe plajă de unul din echipaj chiar în ziua când am debarcat.

Aş vrea să-l poţi cunoaşte pe domnul Clayton; e cel mai drăguţ om care se poate închipui şi dacă nu cumva mă înşel, e grozav de îndrăgostit de mine. Este unicul fiu al Lordului Greystoke şi într-o bună zi va moşteni titlul şi domeniile. În plus, e foarte bogat, dar faptul că va deveni cândva un lord englez mă întristează: tu cunoşti sentimentele mele dintotdeauna cu privire la tinerele americane care se mărită cu străini posesori de titluri nobiliare. Ah, de-ar fi doar un simplu gentleman american!

Dar nu-i vina lui, săracul de el şi în orice altă privinţă, cu excepţia originii sale, ar face cinste ţării mele şi ăsta-i cel mai mare compliment pe care l-am făcut vreodată unui bărbat.

De când am fost debarcaţi aici, am trecut prin cele mai bizare întâmplări. Tata şi domnul Philander rătăciţi în junglă şi hăituiţi de un leu adevărat. Domnul Clayton rătăcit şi atacat de două fiare sălbatice. Eu şi Esmeralda prizoniere într-o veche cabană şi ameninţate de o înfiorătoare leoaică devoratoare de oameni. Ah, a fost pur şi simplu terolizant, cum ar spune Esmeralda.

Dar cea mai ciudată parte a aventurilor noastre este minunata făptură care ne-a salvat. Eu nu l-am văzut, dar domnul Clayton, tata şi domnul Philander l-au întâlnit şi spun că e un om alb, frumos ca un zeu, având o culoare bronz-arămie, o putere de elefant sălbatic, o agilitate de maimuţă şi un curaj de leu. Nu vorbeşte englezeşte şi dispare atât de misterios de îndată ce a înfăptuit vreo ispravă vitejească, de parc-ar fi un duh rătăcitor.

Mai avem şi un alt vecin ciudat care ne-a lăsat un frumos bilet scris cu litere de tipar în englezeşte prins pe uşa cabanei sale pe care noi am invadat-o avertizându-ne să nu distrugem niciunul din bunurile ce-i aparţin şi semnându-se „Tarzan din neamul maimuţelor”.

Nu l-am văzut niciodată, deşi avem motive să credem că se află prin preajmă, căci unul dintre marinari, care se afla pe punctul de a-l împuşca pe domnul Clayton pe la spate, s-a pomenit străpuns în umăr de o suliţă, trimisă de o nevăzută mână din junglă.

Marinarii ne-au lăsat foarte puţine provizii de hrană şi cum nu posedăm decât un singur pistol cu trei cartuşe în el, nu ştim cum ne vom procura carne, deşi domnul Philander ne asigură că putem supravieţui la infinit hrănindu-ne numai cu alunele ce se găsesc din belşug în junglă.

Sunt foarte obosită acum, aşa că am să mă culc pe patul meu nostim, aşternut cu ierburi pe care mi le-a cules domnul Clayton, dar, am să completez această scrisoare de la o zi la alta, pe măsură ce intervin lucruri noi.

Cu dragoste, Jane Porter.

Către Hazel Strong, Baltimore, Maryland.

Mult timp după ce isprăvi de citit scrisoarea, Tarzan rămase adâncit în gânduri. Cuprindea atâtea lucruri noi şi minunate, încât i se învârtejea mintea când încerca să le rumege.

Aşadar, nu ştiau că el e Tarzan din neamul maimuţelor. O să le spună. Îşi construise în arborele lui un adăpost primitiv, din ramuri şi frunze, unde, apărate de ploaie, se găseau comorile pe care le luase cu el din cabană. Printre acestea erau şi câteva creioane. Luă unul şi dedesubtul iscăliturii lui Jane Porter, scrise:

EU SUNT TARZAN DIN NEAMUL MAIMUŢELOR.

Gândi că atâta era suficient. Mai târziu avea să ducă scrisoarea înapoi la cabană.

În ceea ce priveşte hrana, îşi spuse Tarzan, nu era nevoie să fie îngrijoraţi: o să le-o procure el şi aşa şi făcu.

A doua zi, Jane găsi paginile scrisorii dispărute exact în locul unde le lăsase cu o noapte înainte. Era derutată, dar când văzu cuvintele scrise cu litere de tipar sub iscălitura ei, simţi un fior rece şi neplăcut prin şira spinării. Îi arătă lui Clayton ultima filă găsită cu iscălitura.

— Şi când te gândeşti că prezenţa asta supranaturală m-o fi pândit tot timpul cât am scris… Uuh! Mă cutremur numai când mă gândesc!

— Dar probabil că ne e favorabil, o linişti Clayton, pentru că ţi-a restituit scrisoarea şi nu ţi-a făcut nici un rău şi dacă nu mă înşel, ne-a lăsat azi-noapte, în faţa uşii cabanei, o foarte substanţială dovadă a prieteniei lui, întrucât am găsit leşul unui mistreţ sălbatic.

De atunci, aproape că nu a trecut zi fără un dar, fie vânat sau o altă hrană. Uneori era o căprioară fragedă, alteori o ciudată hrană gătită, turte de manioca şterpelite din satul lui Mbonga sau câte un mistreţ, un leopard şi odată un leu.

Cea mai mare plăcere a lui Tarzan era să vâneze pentru aceşti străini. I se părea că nici o bucurie de pe lume nu se poate compara cu aceea de a trudi pentru bunăstarea şi ocrotirea frumoasei fete albe.

Odată o să se aventureze în tabără, în plină zi şi o să stea de vorbă cu oamenii ăştia prin mijlocirea gângăniilor care le erau familiare şi lor şi lui Tarzan. Dar îi venea greu să treacă peste sfiala lui de sălbăticiune de pădure şi astfel se scurgea zi după zi fără să-şi ducă la îndeplinire bunele intenţii.

Cei din tabără, căpătând curaj pe măsură ce se familiarizau, începură să hoinărească prin junglă din ce în ce mai departe, în căutare de alune şi de fructe.

Nu trecea o zi fără ca profesorul Porter să nu vagabondeze, cu indiferenţa sa absorbită, spre fălcile morţii. Domnul Samuel T. Philander, care nu fusese niciodată ceea ce s-ar putea numi robust, ajunsese acum umbra unei umbre, din pricina îngrijorării continue şi a

încordării mintale rezultate din eforturile lui herculeane de a-l păzi pe profesor.

Trecu astfel o lună. Tarzan luase, în sfârşit, hotărârea de a vizita tabăra în plină zi.

Era într-o după-masă, devreme. Clayton se plimba pe limba de pământ de la gura golfului pentru a zări vapoare în trecere. Îngrămădise aici o stivă înaltă de lemne, gata să fie aprinse, în chip de semnal, de îndată ce s-ar fi ivit un vapor sau o pânză de catarg la orizont.

Profesorul Porter hoinărea de-a lungul plajei, la sud de tabără, cu domnul Philander în coastă, care-l îndemna să-şi întoarcă paşii înainte ca amândoi să devină din nou jucăria vreunei fiare sălbatice.

Bărbaţii fiind plecaţi, Jane şi Esmeralda o porniră prin junglă să culeagă fructe şi tot căutându-le, se îndepărtară din ce în ce mai mult de cabană.

Tarzan stătea în tăcere la uşa cabanei, aşteptându-i să se întoarcă. Se gândea la frumoasa fată albă. De un timp încoace, se gândea mereu la ea. Se întreba dacă nu cumva o să se sperie de el şi gândul acesta îl făcea să abdice de la planul lui.

Era din ce în ce mai nerăbdător s-o vadă întorcându-se, ca să-şi desfete ochii cu imaginea ei, să fie lângă dânsa şi poate chiar s-o atingă. Omul-maimuţă nu ştia ce însemna Dumnezeu, dar era pe punctul de a o diviniza, atât cât poate diviniza un muritor.

În aşteptarea ei, îşi petrecea timpul scriindu-i un mesaj; n-ar fi putut spune dacă avea să i-l înmâneze el singur sau nu, dar îi făcea nespusă plăcere să-şi vadă gândurile exprimate în scris – ceea ce, la urma urmei, nu e un sentiment chiar atât de necivilizat.

Scrise:

EU SUNT TARZAN DIN NEAMUL MAIMUŢELOR. TE VREAU. EU SUNT AL TAU. TU EŞTI A MEA. LOCUIM AICI ÎMPREUNA PENTRU TOTDEAUNA ÎN CASA MEA. AM SĂ-ŢI ADUC CELE MAI BUNE FRUCTE, CEA MAI FRAGEDA

CĂPRIOARĂ, CEA MAI GUSTOASA CARNE DINTRE CÂTE CUTREIERA JUNGLA. AM SA VÂNEZ PENTRU TINE. SUNT CEL MAI MARE DINTRE VÂNĂTORII DIN JUNGLA. AM SA LUPT PENTRU TINE. SUNT CEL MAI TARE DINTRE LUPTĂTORII DIN JUNGLA. TU EŞTI JANE PORTER, AM VĂZUT ÎN SCRISOARE. CÂND AI SA VEZI ASTA, AI SA ŞTII CA E PENTRU TINE ŞI CA TARZAN DIN NEAMUL MAIMUŢELOR TE IUBEŞTE.

În timp ce stătea lângă uşă, drept, ca un tânăr indian, aşteptând după ce terminase de scris mesajul, auzul lui fin desluşi un sunet familiar. Zgomotul unei gorile mari, în crengile de jos ale pădurii. O clipă, rămase în ascultare, apoi dinspre junglă răsună ţipătul torturat al unei femei, iar Tarzan din neamul maimuţelor, scăpând pe jos prima lui scrisoare de iubire, o zbughi în pădure, ca o panteră.

Clayton auzi şi el strigătul, ca şi profesorul Porter şi domnul Philander şi câteva minute mai târziu, alergau cu toţii, gâfâind, spre cabană, strâgându-şi unul altuia un torent de întrebări agitate, pe măsură ce se apropiau. O privire aruncată cabanei le confirmă temerile cele mai rele.

Jane şi Esmeralda nu se aflau acolo.

Pe dată, Clayton, urmat de cei doi bătrâni, se înfundă în junglă, strigând-o cu glas tare pe fată. Timp de o jumătate de oră se tot împleticiră pe-acolo, până când Clayton, printr-o simplă întâmplare, dădu peste trupul, căzut la pământ, al Esmeraldei. Se opri lângă ea, pipăindu-i pulsul şi ascul-tându-i apoi bătăile inimii. Trăia. O zgâlţâi.

— Esmeralda! îi răcni în urechi. Esmeralda, pentru numele lui Dumnezeu, unde e domnişoara Porter? Ce s-a întâmplat? Esmeralda!

Încet, Esmeralda deschise ochii. Îl văzu pe Clayton. Văzu jungla în jur.

— Oh, Gaberelle! ţipă şi leşină din nou.

În momentul acela se apropie şi profesorul Porter cu domnul Philander.

— Ce să facem, domnule Clayton? întrebă neliniştit bătrânul profesor. Unde să căutăm? Dumnezeu nu poate fi atât de crud, încât s-o ia acum pe fetiţa mea de lângă mine!

— În primul rând trebuie s-o trezim pe Esmeralda, răspunse Clayton. Ea ne poate spune ce s-a întâmplat. Esmeralda! strigă el din nou, zgâlţâind-o pe negresă de umăr.

— O, Gaberelle, vreau să mor! se văita biata femeie, ţinându-şi însă ochii închişi, cu pleoapele strâns lipite. Doamne Dumnezeule, fă-mă să mor, nu mă lăsa să mai văd vreodată faţa aceea îngrozitoare!

— Haide, haide, Esmeralda! strigă Clayton. Hai, deschide ochii!

Esmeralda se execută.

— O, Gaberelle! Slavă Domnului! ţipă ea.

— Unde-i domnişoara Porter? Ce s-a întâmplat? întrebă Clayton.

— Cum, domnişoara Jane nu-i aici? strigă Esmeralda, ridicându-se cu o miraculoasă iuţeală pentru o persoană de volumul ei. Oh, Doamne, acuma îmi amintesc! Pesemne că a luat-o cu el! Şi negresa începu să hohotească şi să se jeluiască.

— Cine a luat-o? strigă profesorul Porter.

— Un uriaş mare şi lung, acoperit tot cu păr.

— O gorilă, Esmeralda? întrebă domnul Philander, iar cei trei bărbaţi abia de mai îndrăzneau să răsufle când îngrozitoarea întrebare fu rostită.

— Eu ziceam c-o fi necuratul, da' cred c-o fi fost un gorilefant din ăia. Of, mititica mea, of, inimioara mea! Şi din nou Esmeralda izbucni într-un nestăpânit acces de sughiţuri.

Clayton începu pe dată să caute urme, dar nu reuşi să descopere nimic altceva decât o încâlcitură de ierburi strivite în jurul lor; simţul lui de orientare în pădure era însă prea slab pentru ca să poată interpreta ceea ce vedea.

Petrecură tot restul zilei căutând prin junglă, dar când se lăsă noaptea, fură nevoiţi să renunţe, cu durere şi deznădejde, pentru că nu ştiau în ce direcţie o purtase acea făptură pe Jane.

Ajunseră la cabana mult după ce se lăsase întunericul şi se adunară în casă, un mic grup foarte abătut.

În cele din urmă, profesorul Porter rupse tăcerea. Tonul lui nu mai era acela al pedantului erudit care teoretizează abstractul şi incognoscibilul; era tonul unui om de acţiune, hotărât, dar străbătut de o indescriptibilă notă de disperare şi suferinţă, care-i săgeta inima lui Clayton cu un junghi la fel de dureros.

— Am să mă culc acum şi am să încerc să dorm.

Mâine dimineaţă în zori, îndată ce se luminează de zi o să iau cu mine câte merinde o să pot duce şi o să-mi continui căutarea până am s-o găsesc pe Jane. Fără ea, nu mă întorc.

Prietenii lui nu-i răspunseră imediat. Fiecare era cufundat în propriile-i gânduri amare şi fiecare înţelese, ca şi bătrânul profesor, ce semnificaţie aveau ultimele lui cuvinte – profesorul Porter n-o să se mai întoarcă niciodată din junglă.

În cele din urmă, Clayton se ridică şi-şi lăsă o mână pe umărul bătrân şi gârbovit al profesorului Porter.

— Bineînţeles că voi veni cu dumneavoastră, spuse el.

— Ştiam, domnule Clayton, că te vei oferi, că vei dori să vii. Dar Jane este acum dincolo de orice ajutor omenesc. Or cea care a fost fetiţa mea dragă, n-o să zacă singură şi fără prieteni în jungla înfiorătoare. Aceleaşi liane şi frunze or să se aştearnă asupră-ne, aceleaşi ploi or să ne biciuiască; şi când duhul mamei ei va rătăci pe pământ, ne va afla împreună în moarte, după cum ne-a găsit totdeauna împreună în viaţă. Nu; singur trebuie să mă duc pentru că a fost fiica mea: era tot ce iubeam pe lumea asta.

— Voi veni cu dumneavoastră, răspunse Clayton, cu simplitate.

Bătrânul îşi ridică ochii, privind cu atenţie faţa dârză şi frumoasă a lui William Cecil Clayton. Şi poate că a citit acolo iubirea care-i umplea inima – iubirea pentru fiica lui.

Până atunci fusese prea preocupat de gândurile sale cărturăreşti pentru a lua în seamă micile incidente, cuvintele întâmplătoare, care unui om mai practic i-ar fi indicat pe dată că cei doi tineri se simţeau din ce în ce mai atraşi unul faţă de celălalt. Dar acum îi reveneau toate în minte, unul câte unul.

— Cum doreşti! spuse el într-un târziu.

— Vă puteţi bizui pe mine, interveni domnul Philander.

— Ba nu, bătrânul meu prieten, ripostă profesorul Porter. Nu trebuie să plecăm cu toţii. Ar fi o cruzime s-o lăsăm singură aici pe biata Esmeralda şi-apoi trei n-ar avea mai mult succes decât unul singur. Şi aşa sunt destule făpturi ucise în pădure. Haideţi, să încercăm să dormim puţin!

19. CHEMAREA PRIMITIVISMULUI.

De când fusese părăsit de Tarzan, tribul de antropoizi în mijlocul cărora crescuse era măcinat de nesfârşite certuri şi neînţelegeri. Terkoz se dovedise un rege crud şi năzuros, aşa încât un număr mare dintre maimuţele mai vârstnice şi mai puţin viguroase, asupra cărora Terkoz îşi vărsa cu predilecţie toanele, îşi luaseră familiile şi porniseră, una câte una, să-şi caute liniştea şi siguranţa în inima pădurii. Dar până la urmă şi cei care rămăseseră fură aduşi la disperare de necurmata agresivitate a lui Terkoz; aşa se face că unul dintre ei îşi aduse aminte de povaţa pe care le-o dăduse Tarzan la despărţire: „Dacă aveţi un conducător crud, nu vă luaţi după celelalte maimuţe, adică nu încercaţi să-i ţineţi piept unul singur dintre voi, încercaţi să vă uniţi doi, trei sau patru şi atacaţi-l laolaltă. În cazul ăsta, nici un conducător nu va cuteza să se poarte altfel decât se cuvine, căci patru dintre voi, laolaltă, pot sa vină de hac oricărui şef.”

Gorila care-şi aduce aminte de aceste cuvinte înţelepte le repetă la mai mulţi dintre ai săi, aşa încât Terkoz, când se

întoarse în ziua aceea la tribul său, dădu peste o primire foarte fierbinte. Nu se pierdu timp cu formalităţile. Când Terkoz ajunse la trib, cinci giganţi miţoşi săriră pe el.

În inima lui, Terkoz era de fapt un laş desăvârşit, aşa cum se întâmplă de obicei cu maimuţele despotice – ca şi cu oamenii, de altfel; drept care nu rămase locului să lupte până la moarte, ci se smulse din ghearele atacanţilor cât de repede putu şi o tuli la adăpostul desişurilor pădurii. Mai făcu două sau trei încercări de a se reîntoarce la trib, însă de fiecare dată fu primit cu ostilitate şi izgonit. În cele din urmă renunţă şi spumegând de mânie şi ură, luă calea junglei.

Hoinări mai multe zile fără nici o ţintă, rumegându-şi obida şi căutând vietăţi mai pricăjite pe care să-şi poată revărsa furia zăgăzuită. În această stare de spirit, hâda bestie cu înfăţişare omenească, mergând din copac în copac, nimeri deodată peste două femei, singure în junglă. Când le descoperi, se afla chiar deasupra capetelor lor.

Jane Porter nu-şi dădu seama de prezenţa lui decât în clipa când namila păroasă sări pe pământ lângă ea; în secunda aceea văzu, la o palmă depărtare de ea, chipul înfiorător, cu botul rânjit şi hidos. Un strigăt sfâşietor îi scăpă de pe buze şi în acelaşi timp, laba brutei o înşfacă de braţ. Apoi fu trasă către colţii cumpliţi, care se căscau spre beregata ei. Dar numai cât îi atinse carnea albă şi gorila îşi schimbă gândul. Tribul îi reţinuse femelele. Trebuia deci să le înlocuiască cu altele. Maimuţa asta albă şi fără păr va fi prima din haremul lui; aşadar, o ridică brutal pe umerii largi şi păroşi şi sări din nou în copaci, răpind-o pe Jane.

Urletul de groază al Esmeraldei se contopi cu cel al Janei, după care, aşa cum obişnuia Esmeralda ori de câte ori o situaţie disperată cerea o deosebită prezenţă de spirit, leşină.

Jane însă nu-şi pierdu nici o secundă cunoştinţa. E adevărat că faţa aceea oribilă, atât de aproape de a ei şi duhoarea respiraţiei scârnave, care-i izbea nările, o

paralizau de spaimă; dar mintea îi era limpede şi înţelese tot ce avea bestia de gând.

Fiara o purta prin pădure cu ceea ce i se păru Janei o rapiditate miraculoasă, însă ea continuă să nu strige şi să nu se zbată. Apariţia bruscă a gorilei o năucise în asemenea măsură, încât avea impresia că o poartă în direcţia plajei. Din această pricină îşi rezerva energia şi glasul până când avea să observe că se apropiaseră îndeajuns de tabără pentru a putea atrage spre ea tot ajutorul după care îi plângea inima. Jane nu ştia că, de fapt, era transportată tot mai adânc în jungla de nepătruns.

Ţipătul care-i făcuse pe Clayton şi pe cei doi bătrâni să se împleticească prin hăţiş îl călăuzise pe Tarzan din neamul maimuţelor drept la locul unde zăcea Esmeralda, dar nu spre aceasta gravita interesul lui, deşi se opri o secundă asupra-i şi se încredinţă că era nevătămată. O clipă, scrută pământul dedesubt şi arborii de deasupra creştetului, până când maimuţa înnăscută în el, în virtutea deprinderilor şi a mediului, asociată cu inteligenţa la care-l îndreptăţea obârşia, dădură de veste intuiţiei sale întreaga poveste, la fel de limpede de parcă ar fi văzut cu propriii ochi tot ce se petrecuse. Şi atunci se lansă din nou în arborii unduitori, ţinând urma lăsată acolo, în înalturi, urmă pe care nici un ochi omenesc nu ar fi putut-o desluşi şi cu atât mai puţin tălmăci.

La capătul crengilor, acolo unde antropoidul sare dintr-un copac în altul, apar multe semne care marchează urma, dar prea puţine care să indice direcţia luată, căci în aceste locuri ramurile sunt întotdeauna apăsate în jos, către capătul mai subţire, fie că maimuţa părăseşte un copac sau intră în frunzişul lui. Spre centrul copacului însă, unde semnele trecerii sunt mai slab întipărite, direcţia este mai clar indicată.

Iată aci, pe ramura asta, de pildă, talpa uriaşă a fugarului a strivit o omidă, iar Tarzan ştia instinctiv pe ce ramură se va fi aşezat talpa aceluiaşi picior pentru a face următorul

pas. Aci se uită pentru a descoperi o particulă infinitezimală de larvă stâlcită, care, de cele mai multe ori, se prezintă doar ca o minusculă pată umedă. Iată dincolo, o fărâmă microscopică de coajă de copac a fost scrijelită de laba râcâitoare, iar direcţia rupturii indică direcţia trecerii. Sau o creangă groasă ori chiar trunchiul copacului s-au frecat de trupul păros şi un mic smoc de păr îi poate confirma, prin direcţia în care-i agăţat în scoarţă, că se află pe urma bună.

Şi nici măcar n-a avut nevoie să-şi încetinească viteza pentru a sesiza aceste indicii, aparent slabe, ale drumului urmat de fugar.

Pentru Tarzan, acestea ieşiră la iveală ca lumina zilei printre miriadele de scrijelituri, zgârieturi şi semne aflate pe calea-i frunzoasă. Dar cel mai puternic semn dintre toate era mirosul, pentru că Tarzan urma direcţia vântului şi nările lui experimentate erau la fel de sensibile ca acelea ale unui ogar.

Unii cred ca ordinele animaliere sunt înzestrate în mod special de natură cu nervi olfactivi mai perfecţionaţi decât ai omului, dar de fapt, totul nu-i decât o chestiune de antrenament.

Posibilităţile de supravieţuire ale omului nu depind în atât de mare măsură de perfecţiunea simţurilor sale. Puterea de a raţiona a absolvit simţurile de multe dintre îndatoririle lor, ceea ce le-a făcut să se atrofieze în oarecare măsură, aşa cum s-a întâmplat, de pildă, cu muşchii care mişcă urechile şi pielea capului, atrofiaţi la om prin nefolosire. Muşchii se află la locul lor, deasupra urechilor şi la baza pielii ce acoperă ţeasta, după cum se află şi nervii care transmit senzaţiile spre creier, dar sunt subdezvoltaţi pentru că nu sunt necesari.

Dar nu aşa stăteau lucrurile cu Tarzan din neamul maimuţelor. Din frageda-i copilărie, posibilităţile lui de supravieţuire au atârnat de ascuţimea văzului, a auzului, a

mirosului, a pipăitului şi a gustului, în mult mai mare măsură decât de mai lent dezvoltatul organ al raţiunii.

Cel mai puţin dezvoltat dintre simţurile lui Tarzan era gustul, pentru că savura cu aceeaşi plăcere fructe delicioase sau carne crudă, demult îngropată; însă, în această privinţă, nu se deosebea prea mult, de epicurienii civilizaţi.

Omul-maimuţă se grăbea în tăcere pe urmele lui Terkoz şi ale prăzii sale, însă zgomotul apropierii lui ajunse la urechile fugarului, care îşi înteţi goana.

Terkoz se afla doar cu trei mile înaintea lui Tarzan, aşa că, văzând că orice fugă era inutilă, se lasă la pământ, într-o poieniţă, ca să aibă libertate de mişcare şi să poată lupta pentru prada sa, ori, la nevoie, să poată fugi nestingherit, dacă urmăritorul se va dovedi mai puternic decât el.

O mai ţinea încă pe Jane cu un braţ când Tarzan sări ca un leopard în arena pe care natura o pregătise parcă anume pentru această bătălie primitivă.

Când Terkoz îşi dădu seama că Tarzan era cel care-l urmărea, trase concluzia că prada sa era femeia lui Tarzan, din moment ce amândoi păreau să fie de acelaşi fel – albi şi fără păr pe trup – aşa că se bucură de prilejul acestei duble răzbunări asupra vrăjmaşului său mult urât.

Pentru Jane, strania apariţie a omului cu chip de zeu a fost ca vinul pentru nervii toropiţi. Din descrierea pe care i-o făcuseră Clayton, tatăl ei şi domnul Philander, înţelese că acesta trebuie să fi fost minunata făptură care-i salvase, aşa încât văzu în el un proteguitor şi un prieten.

Dar când Terkoz o îmbrânci cu brutalitate ca sa primească asaltul lui Tarzan, şi când Jane văzu dimensiunile gorilei, muşchii nemaipomeniţi şi colţii aprigi, îşi simţi inima cât un purice. Cum ar putea cineva să biruie un asemenea adversar?

Ca doi rivali întărâtaţi se ciocniră şi ca doi lupi, îşi căutară unul altuia beregata. Caninilor lungi ai gorilei li se împotrivi lama subţire a cuţitului omului.

Jane – cu silueta ei zveltă, tânără, lipită de trunchiul unui arbore uriaş, cu mâinile apăsate pe pieptul ce se înălţa şi cobora convulsiv, cu ochii dilataţi de groaza îmbinată cu fascinaţie, cu frică şi admiraţie – privea lupta dintre maimuţa primară şi omul primitiv pentru posesiunea unei femei, pentru ea.

Pe măsură ce muşchii robuşti ai omoplaţilor şi spatelui omului se reliefau sub încordarea efortului, iar bicepşii uriaşi şi antebraţele ţineau la distanţă colţii cumpliţi, vălul secolelor de civilizaţie şi cultură era smuls de pe viziunea înceţoşată a fetei din Baltimore.

Când cuţitul lung se înfundă adânc, de douăsprezece ori, în sângele inimii lui Terkoz, iar hoitul masiv se rostogoli la pământ, neînsufleţit, o femeie primitivă sări cu braţele larg deschise spre bărbatul primitiv care luptase pentru ea şi o câştigase.

Iar Tarzan?

Făcu ceea ce orice bărbat în vinele căruia curge sânge adevărat poate face fără să fi învăţat. Îşi luă femeia în braţe şi înăbuşi în sărutări buzele înălţate spre el, tremurânde.

O clipă, Jane rămase locului, cu ochii pe jumătate închişi. O clipă – cea dintâi din tânăra ei viaţă – înţelese ce înseamnă iubirea. Dar, la fel de subit cum fusese smuls, vălul coborî iarăşi şi o conştiinţă ultragiată îi învălui obrajii în mantia-i purpurie, în timp ce o femeie scandalizată îl împinse în lături pe Tarzan din neamul maimuţelor şi-şi îngropa faţa în mâini.

Tarzan fusese surprins când fata pe care se învăţase s-o iubească într-un chip vag şi abstract se constituise prizonieră de bună voie în braţele lui. Acum însă era surprins că-l respingea. Se apropie din nou de Jane şi o apucă de braţ, însă fata se răsuci spre el ca o tigroaică şi-i lovi pieptul imens cu mâinile ei micuţe.

Tarzan nu putea înţelege.

Cu o clipă în urmă, intenţia lui fusese să o ducă pe Jane cit mai curând la ai ei, dar acum, clipa aceea se pierduse în

trecutul împăienjenit şi îndepărtat al lucrurilor care au fost, dar care nu mai pot fi şi o dată cu ea, intenţia cea bună se alătură suitei imposibilităţilor.

Pentru că, între timp, Tarzan din neamul maimuţelor simţise un trup cald şi mlădios lipit de al său. Respiraţia dulce, fierbinte care-i dezmierdase obrazul şi gura aţâţase în pieptul său o nouă flacără de viaţă, iar buzele desăvârşite ce se uniseră cu ale lui în sărutări arzătoare îi fripseră ca un fier roşu sufletul, lăsându-i stigmatul care-l marca acum pe noul Tarzan.

Îi puse din nou mâna pe braţ. Jane îl respinse şi atunci, Tarzan din neamul maimuţelor făcu întocmai ce-ar fi făcut cel dintâi străbun al său: îşi luă femeia în braţe şi o purtă în junglă.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, cei patru din cabana de pe plajă fură deşteptaţi de un bubuit de tun. Clayton sări primul şi iată, dincolo de gura golfului, două nave ancorate.

Una dintre ele era Arrow, iar cealaltă, un mic crucişător francez. Punţile laterale ale acestuia din urmă erau înţesate de oameni care scrutau ţărmul iar pentru Clayton, ca şi pentru cei doi care i se alăturară, era evident că lovitura fusese trasă pentru a le atrage atenţia, dacă se mai aflau cumva în cabană.

Ambele vase erau ancorate la o distanţă considerabilă de ţărm şi locuitorii cabanei se îndoiau că ocheanele celor de pe punţi vor putea distinge fluturările pălăriilor micului grup, aflat departe, în interior, între capetele promontoriilor.

Esmeralda îşi desfăcuse şorţul roşu şi-l fâlfăia frenetic deasupra capului, dar Clayton, temându-se că nici acesta nu va fi văzut, alergă spre punctul dinspre nord, unde rugul înălţat de el îşi aştepta chibritul. I se păru, de altfel ca şi celorlalţi care aşteptau cu respiraţia tăiată, că se scursese un secol până să ajungă la vraful de crengi uscate şi de tufăriş. Când ieşi din pădurea deasă şi zări din nou vasele,

constată consternat că Arrow îşi ridicase pânzele, iar crucişătorul o şi pornise.

Aprinzând iute rugul într-o duzină de locuri, se grăbi spre extremitatea promotoriului, unde-şi smulse cămaşa de pe el şi legând-o de o ramură căzută, începu s-o fluture deasupra capului, înainte şi înapoi.

Dar vasele continuau să se îndepărteze. Clayton pierduse orice speranţă, când coloana mare de fum înălţându-se ca o săgeată verticală deasupra pădurii atrase atenţia unui marinar de pe crucişător şi instantaneu, o duzină de ocheane fură îndreptate spre plajă.

Clayton văzu deodată cele două vase schimbându-şi din nou direcţia; şi în timp ce Arrow staţiona liniştit în largul oceanului, crucişătorul se îndreptă încet spre ţărm. Se opri la oarecare distanţă, şi o barcă fu lăsată la apă şi expediată în direcţia promontoriului. Când acostă, din ea coborî un tânăr ofiţer.

— Monsieur Clayton, dacă nu mă înşel? întrebă el.

— Slavă Domnului că aţi venit, răspunse Clayton. Să sperăm că încă nu-i prea târziu.

— Ce vreţi să spuneţi, Monsieur?

Clayton îi povesti despre răpirea Janei Porter şi vorbi de necesitatea unor oameni înarmaţi care să pornească în căutarea ei.

— Mon Dieu! exclamă ofiţerul, cu amărăciune.

Ieri dacă soseam şi încă n-ar fi fost prea târziu. Pe când azi, poate că e preferabil ca sărmana domnişoară să nu mai fie găsită deloc. E oribil, Monsieur! E odios!

Şi alte bărci fuseseră coborâte acum din crucişător, iar Clayton, după ce-i indică ofiţerului punctul de intrare în golf, se urcă împreună cu el în barca a cărei proră fu dirijată către micul bazin încercuit de pământ, unde îi urmă şi restul echipajului.

Curând debarcară cu toţii în punctul unde se aflau profesorul Porter, domnul Philander şi Esmeralda, scăldată în lacrimi.

Printre ofiţerii din ultimele bărci se afla şi comandantul vasului; şi când află istoria Janei Porter, solicită cu generozitate voluntari care să-i însoţească pe profesorul Porter şi pe Clayton în cercetările lor.

Şi toţii aceşti bravi şi simpatici francezi, fără nici o excepţie, cerură pe dată îngăduinţa de a lua parce la expediţie.

Comandantul alese douăzeci de marinari şi doi ofiţeri: Lieutenant D'Arnot şi Lieutenant Charpentier. Una dintre bărci fu trimisă înapoi la crucişător pentru a aduce merinde, muniţii şi carabine; oamenii aveau asupra lor revolvere.

Apoi, la cererea lui Clayton de a afla cum de ancoraseră în preajma acestui ţărm şi trăseseră o salvă de semnalizare, comandantul, căpitanul Dufranne, îl lămuri că, în urmă cu o lună, descoperiseră nava Arrow, care se îndrepta în mare viteză spre sud-vest, dar când îi semnalizaseră să se apropie, aceasta nu făcu decât să-şi sporească viteza. O urmăriseră îndeaproape până spre asfinţit, trăgând de câteva ori, dar a doua zi în zori nava se făcuse nevăzută.

Timp de câteva săptămâni continuaseră să măture coasta în sus şi-n jos şi aproape că uitaseră de urmărire când, într-o bună dimineaţă, cu câteva zile în urmă, observatorul le semnală o navă ce se zbătea din greu şi evident scăpată de sub control, pradă furiei unei mări puternic răscolite.

Când se apropiară de epavă, constatară cu surprindere că era nava care, cu câteva săptămâni în urmă, fugise de ei. După poziţia velei-strai şi a randei arborelui artimon se vedea că oamenii se străduiseră din răsputeri să ţină piept vântului, dar scotele se desfăcuseră şi velele fuseseră sfâşiate şi zdrenţuite de vitejia vântului.

Atât timp cât marea era zbuciumată, ar fi fost greu şi periculos să se încerce o abordare; şi cum pe punte nu se observa nici un semn de viaţă, hotărâră să aştepte până când vântul şi furia valurilor se vor potoli; dar chiar în acel

minut zăriră o siluetă ce se agăţa de balustradă, făcându-le nişte vlăguite şi mute semnale deznădăjduite.

Pe dată se dădură dispoziţii de coborâre a unei bărci cu echipaj şi efectuară o încercare izbutită de abordare a navei Arrow. Când francezii se căţărară pe vas, priveliştea care li se oferi ochilor îi înfiora. O sumedenie de morţi şi muribunzi se rostogoleau încoace şi-ncolo pe punte, cei vii amestecându-se cu decedaţii. Două dintre cadavre erau parţial devorate, parcă de lupi.

Echipajul de abordare reuşi să repună vasul în condiţii de navigare, iar cei rămaşi în viaţă din nefericitul grup fură transportaţi în hamacurile lor. Morţii fură înfăşuraţi în prelate şi legaţi pe punte pentru a fi identificaţi de camarazii lor înainte de a fi încredinţaţi adâncurilor mării.

Când francezii se urcară pe puntea navei Arrow, toţi cei rămaşi în viaţă erau în stare de inconştienţă. Până şi bietul nenorocit, care le trimisese unicul semnal S. O. S. Căzuse într-o stare de prostaţie înainte de a şti dacă semnalele lui avuseseră efect sau nu.

Ofiţerului francez nu-i trebui mult ca să înţeleagă ce anume pricinuise grozăvia de la bord; pentru că atunci când căutară apă şi rachiu ca să-i întremeze cât de cât pe oameni, descoperiră că nu se afla nici un strop de băutura şi nici o fărâmă de hrană. Semnalizã imediat crucişătorului să trimită rezerve de apă, medicamente şi provizii de hrană şi o altă barcă fu lansată pe ruta periculoasă până la nava Arrow.

După ce li se aplicară măsurile de înviorare, câţiva dintre oameni îşi veniră în simţiri şi atunci îşi depănară întreaga poveste. Din care noi cunoaştem o bună parte, până Ia plecarea vasului, după uciderea lui Snipes şi îngroparea cadavrului său deasupra cufărului ce conţinea comoara.

Se pare că faptul de a fi avut crucişătorul pe urme îi terorizase atât de cumplit pe răzvrătiţi, încât continuaseră să străbată în neştire Atlanticul chiar şi la câteva zile după ce pierduseră crucişătorul din vedere; dar, dându-şi seama

de cantitatea redusă a proviziilor de apă şi de hrană, se întorseseră iar spre est. Neavând la bord pe nimeni priceput în ale navigaţiei, se iscară discuţii cu privire la direcţie; şi cum după trei zile de navigare spre est nu se ivise nici urmă de uscat, cârmiră spre nord, temându-se ca nu cumva vânturile puternice dinspre nord, care suflaseră cu precădere în ultima vreme, să fi deviat vaporul spre sud de extremitatea sudică a Africii.

Timp de două zile o ţinură spre nord-nord-est, când intrară într-o perioadă de acalmie care dură aproape o săptămână. Apa li se terminase, iar merinde mai aveau doar pentru o zi. Foarte repede, condiţiile începură să se înrăutăţească. Un om îşi pierdu minţile şi sări peste bord. Curând, un altul îşi tăie venele. Când muri, îl azvârliră peste bord, deşi se ridicaseră câteva voci cerând să se păstreze cadavrul pe punte. Foamea îi prefăcea din fiare umane în fiare sălbatice.

Cu două zile înainte de a fi zăriţi de crucişător, erau prea sleiţi de puteri pentru a mai putea mânui vasul şi în acea zi muriră trei oameni. A doua zi dimineaţa ieşi la iveală că unul dintre cadavre fusese parţial mâncat.

Întreaga zi, oamenii se zgâiră unul la celalalt ca nişte fiare de prada şi în cea de a treia dimineaţă, două dintre cadavre fuseseră aproape în întregime curăţite de carne. Dar acest ospăţ necrofag nu-i întremase prea mult pe fugari, căci lipsa de apă era mult mai chinuitoare decât lipsa hranei. Şi atunci apăruse crucişătorul.

Când cei care mai erau în stare să-şi revină îşi reveniră, întreaga istorie fu înfăţişată comandantului francez, dar marinarii erau prea ignoranţi ca să-i poată indica în ce punct anume al coastei îi abandonaseră pe profesor şi grupul lui, aşa încât crucişătorul porni să plutească încet, fără a pierde nici o clipă ţărmul din vedere, trăgând din timp în timp câte o salvă de semnalizare şi scrutând cu ocheanele fiecare petec de plajă.

Noaptea lăsau ancora, ca nu cumva să le scape vreo porţiune de ţărm şi întâmplător, cu o noapte înainte ajunseră chiar la plaja unde se afla mica tabără pe care o căutau. Loviturile de semnal trase în timpul după-amiezii nu fuseseră auzite de cei de pe ţărm, care se aflaseră, probabil, în inima junglei, în căutarea Janei Porter şi zgomotul trosniturilor pricinuite de paşii lor în hăţiş acoperise bubuitul îndepărtat al semnalului.

În răstimpul cât cele două grupuri îşi istorisiră respectivele aventuri, barca se şi întoarse de la crucişător cu proviziile şi armele necesare expediţiei. Câteva minute mai târziu, micul grup de marinari, însoţiţi de cei doi ofiţeri francezi şi conduşi de profesorul Porter şi de Clayton, porni în disperata şi nefasta investigare a labirintului junglei.

20. EREDITATE.

Jane, dându-şi seama că era captiva acelei stranii făpturi pădurene care o salvase din ghearele gorilei, se luptă din răsputeri ca să se elibereze, dar braţele viguroase ce-o purtau cu atâta uşurinţă,de parc-ar fi fost un prunc de o zi, nu făcură decât s-o strângă şi mai tare. Aşa încât renunţă la efortul ei zadarnic şi rămase liniştită, privind pe sub pleoapele pe jumătate închise la faţa omului care înainta atât de sprinten cu ea prin vegetaţia încâlcită.

Faţa care se înclina asupră-i era de o extraordinară frumuseţe. Tipul desăvârşit al masculului viguros, necorupt de desfrâu sau de pasiuni brutale şi înjositoare. Căci, deşi Tarzan din neamul maimuţelor era un omorâtor de oameni şi de fiare, el ucidea aşa cum ucide vânătorul, fără patimă, cu excepţia rarelor prilejuri când ucidea din ură, dar chiar şi atunci nu era acea ură mocnită, malefică, ura care brăzdează hidos trăsăturile celui ce-o nutreşte. Când Tarzan ucidea, mai adeseori o făcea cu un surâs decât cu o încruntare şi surâsul este temelia frumuseţii.

Fata remarcase o anumită particularitate când îl văzuse pe Tarzan năpustindu-se asupra lui Terkoz – dunga de un roşu aprins care-i străbătea fruntea pornind de deasupra

ochiului stâng până la pielea capului, dar acum, scrutându-i trăsăturile, observă că dispăruse şi doar o cicatrice îngustă, albă marca locul unde se ivise pata colorată.

Se lăsă mai în voie în braţele lui şi strânsoarea lui Tarzan slăbi. Odată îşi coborî privirea în ochii ei şi el îi zâmbi, iar fata trebui să-şi strângă puternic pleoapele pentru a alunga priveliştea acelui chip frumos, cuceritor.

După un timp, Tarzan o porni pe calea copacilor, iar Jane, minunându-se că nu încerca nici o teamă, îşi dădu seama că niciodată în viaţa ei nu se simţise mai în siguranţă decât acum, când zăcea în braţele acestei făpturi puternice, sălbatice, care o purta, Dumnezeu ştie către ce soartă, mai adânc, tot mai adânc, în fortăreaţa neînblânzitei păduri.

Când, cu ochii închişi, încercă să se gândească la viitor şi închipuirea ei vie îi stârni temeri cumplite, nu avu decât să deschidă ochii şi să privească acel chip nobil, atât de apropiat de faţa ei, pentru ca să i se spulbere şi ultima rămăşiţă de îngrijorare.

Nu, niciodată fiinţa aceasta nu i-ar fi putut face vreun rău; se simţi încredinţată de lucrul ăsta când înţelese cavalerismul pe care-l trădau trăsăturile lui fine şl ochii sinceri, curajoşi.

Înaintară tot mai mult prin ceea ce Jenei i se părea o masă compactă de verdeaţă în care se deschidea, ca prin farmec, o cărare dinaintea acestui zeu al pădurii, pentru ca apoi să se închidă iar în urma lor. Nu simţi nici măcar zgârietura unei crenguţe şi totuşi deasupră-i şi dedesubt, în faţă şi în spate, ochii ei nu puteau desluşi altceva decât un zid trainic de ramuri şi de plante agăţătoare, încâlcite într-o împletitură de nedestrămat.

În timp ce Tarzan înainta cu pas sigur, mintea lui era preocupată de numeroase gânduri, noi şi ciudate. Avea înainte-i o problemă cum nu mai întâlnise nicicând şi simţea, mai curând decât gândea, că trebuie să-i facă faţă ca un om şi nu ca o maimuţă.

Mişcarea-i liberă prin terasele de mijloc ale copacilor, drum pe care îl urma de obicei, contribui să-i mai răcorească ardoarea primei iubiri proaspăt descoperite. Se pomeni meditând la soarta care ar fi aşteptat-o pe fată dacă n-ar fi salvat-o de Terkoz. Ştia fcarte bine de ce n-o ucisese gorila şi Tarzan începu să-şi compare intenţiile cu cele ale lui Terkoz.

Adevărat, legea junglei cerea ca masculul să-şi cucerească perechea prin forţă, dar se putea oare lăsa Tarzan călăuzit de legile fiarelor? Doar Tarzan era Om! Dar oamenii cum or fi procedând? Era nedumerit; nu ştia. Ar fi dorit s-o întrebe pe fată, dar pe urmă îi veni ideea că fata îi şi răspunsese prin strădania ei zadarnică ele a se elibera şi de a-l respinge. Dar acum sosiseră la destinaţie şi Tarzan din neamul maimuţelor, purtând-o pe Jane în braţele-i musculoase, se lăsă domol pe iarba arenei unde marii antropoizi îşi ţineau sfatul şi dănţuiau orgia sălbatică a dum-dum-ului.

Deşi veneau de la mile şi mile depărtare, ziua ajunsese abia pe la jumătatea după-amiezei şi amfiteatrul era scăldat în lumina difuză ce se cernea prin urzeala frunzişului din jur. Iarba verde părea moale, răcoroasă şi îmbietoare. Miriadele de zgomote ale junglei răzbăteau înăbuşit, ca de la mare distanţă, topite parcă în ecoul unor sunete învălmăşite care urcau şi coborau, asemenea talazurilor pe un ţărm îndepărtat.

Când se înfundă în iarba în care o depusese Tarzan, Jane se simţi contopită de un simţământ de tihnă visătoare, iar când îşi înălţă ochii la silueta care o domina, o năpădi şi o stranie senzaţie de siguranţă desăvârşită.

În timp ce Jane îl urmărea cu priviri filtrate pe sub pleoapele pe jumătate coborâte, Tarzan străbătu poiana circulară, îndreptându-se spre copacii din cealaltă parte. Jane îi observă graţia maiestuoasă a ţinutei, simetria perfectă dintre trupul magnific şi felul în care-şi ţinea capul frumos modelat pe umerii largi.

Ce făptură desăvârşită! Sub această înfăţişare de zeu nu se putea ascunde nici un dram de cruzime sau josnicie. „Nicicând – îşi spuse Jane – pământul nu a mai fost călcat de un asemenea om, din clipa când Dumnezeu l-a plăsmuit pe cel dintâi, după chipul şi asemănarea sa!”

Cu un salt, Tarzan se avântă în copaci şi pieri din văz. Jane se întreba unde s-o fi dus. O părăsise oare în voia soartei, acolo în jungla singuratică? Privi în jur cu nervozitate. Fiecare vrej, fiecare tufiş părea vizuina tainică a vreunei fiare uriaşe şi îngrozitoare, ce pândea să-şi înfigă colţii scânteietori în carnea ei mătăsoasă. Fiecare sunet era amplificat de închipuirea ei, în zgomotul unui trup şerpuitor şi malefic ce se târa pe furiş.

Cât de schimbate păreau toate acum când o părăsise!

Câteva minute, care fetei speriate i se părură lungi cât ceasurile, stătu cu nervii încordaţi, aşteptând saltul fiarei pitite ce urma să pună capăt nefericirii şi îngrijorării. Aproape că se ruga să apară o dată dinţii cruzi ce aveau s-o facă să-şi piardă cunoştinţa, curmându-i astfel agonia spaimei.

Auzi un zgomot brusc şi uşor în spatele ei. Cu un strigăt, sări în picioare şi se întoarse pentru a-şi înfrunta sfârşitul. Dar nu-l văzu decât pe Tarzan, cu braţele încărcate de fructe coapte şi mustoase. Jane fu cuprinsă de o ameţeală şi s-ar fi prăbuşit dacă Tarzan, lăsând să-i scape povara, n-ar fi prins-o în braţe. Fata nu-şi pierdu cunoştinţa, dar se agăţă cu putere de el, tremurând şi clănţănind ca o căprioară speriată.

Tarzan din neamul maimuţelor îi mângâie părul moale şi încercă s-o îmbărbăteze şi s-o liniştească, întocmai cum făcea Kala cu el pe când era o maimuţă mică şi se speria de Sabor, leoaica, sau de Histah, şarpele. O singură dată îşi lipi uşor buzele de fruntea ei şi Jane nu se clinti, ci închise ochii şi scoase un suspin.

Nu-şi putea analiza sentimentele şi nici nu dorea să încerce. Era mulţumită că simţea siguranţa pe care i-o

dădeau braţele lui puternice şi în rest, îşi lăsa viitorul în voia soartei; căci ultimele câteva ore o învăţaseră să se încreadă în strania şi sălbatica făptură a pădurii, cum nu s-ar fi încrezut decât în foarte puţini dintre bărbaţii pe care-i cunoştea.

Chibzuind la întreaga ciudăţenie a acestui fapt, întrezări adevărul că, poate, descoperise ceva ce nu mai cunoscuse niciodată: iubirea. Se minună, apoi zâmbi.

Continuând să zâmbească, îl împinse uşurel pe Tarzan îndărăt şi privindu-l cu o expresie pe jumătate zâmbitoare, pe jumătate batjocoritoare, care dădea chipului ei un farmec nespus, arătă cu degetul spre fructele împrăştiate pe jos şi se aşeză pe marginea tobei de pământ a antropoidelor, căci foamea începuse să se facă simţită.

Tarzan adună iute fructele şi le puse la picioarele ei; după aceea se cocoţă lângă ea pe tobă şi începu să despice cu cuţitul şi să pregătească diferitele fructe pentru cina frumoasei Jane.

Mâncară împreună, în tăcere, furişând din când în când câte o privire unul spre celălalt, până ce Jane, în cele din urmă, izbucni într-un hohot de râs vesel, la care Tarzan se alătură.

— Aş fi dorit să vorbeşti englezeşte, spuse fata.

Tarzan clătină din cap şi o expresie îngândurată trădând o dorinţă patetică îi înnegură ochii surâzători.

Apoi Jane încercă să-i vorbească franţuzeşte, iar după aceea nemţeşte; dar fu nevoită să râdă singură de încercarea-i bâlbâită de a se exprima în această din urmă limbă.

— Oricum, îi spuse ea în englezeşte, înţelegi germana mea la fel de bine cum o înţelegeau şi cei din Berlin.

Tarzan luase de mai multă vreme hotărârea cum să procedeze mai departe. Avusese timp să-şi aducă aminte tot ce citise în cărţile lui din cabană despre felul cum se poartă bărbaţii cu femeile. Se va comporta aşa cum îşi închipuia el că s-ar fi purtat bărbaţii din cărţi, dacă ar fi fost în locul lui.

Din nou se ridică şi o porni prin copaci, dar mai înainte încercă să-i explice prin semne Janei că se va întoarce imediat şi o făcu atât de bine, încât fata pricepu şi nu se mai temu cât lipsi el.

O năpădi doar o senzaţie de singurătate în timp ce-l aştepta, privind, cu ochi languroşi, punctul pe unde dispăruse. Ca şi prima dată, fu înştiinţată de prezenţa lui printr-un zgomot uşor venind din spate şi se întoarse pentru a-l vedea înaintând prin iarbă, cu braţele încărcate de crengi. Apoi dispăru din nou în junglă şi după câteva minute, reapăru cu o încărcătură de ierburi moi şi de ferigă. Îi mai trebuiră două drumuri până să aibă la îndemână tot vraful de materiale.

În cele din urmă împrăştie ferigile şi ierburile pe jos, aşternându-i un culcuş moale, pe deasupra căruia propti crengile, rezemate una de alta, astfel încât se întâlneau la o înălţime de vreo doi metri peste centru. Deasupra crengilor aşternu frunze uriaşe de palmier şi cu ajutorul altor crengi şi altor frunze, închise un capăt al micului adăpost pe care-l construise. După care se aşezară din nou pe marginea tobei şi încercară să-şi vorbească prin semne.

Minunatul medalion încrustat cu diamante care atârna la gâtul lui Tarzan era o pricină de mare mirare pentru Jane. Arătă spre el şi Tarzan îl scoase şi-i întinse frumosul giuvaer. Jane îşi dădu seama că era lucrat de mâinile unui meşter iscusit şi că diamantele aveau mare strălucire şi erau superb montate, dar felul cum fuseseră tăiate denota că bijuteria era veche. Mai observă că medalionul se deschidea şi apăsând butonul ascuns, văzu cele două jumătăţi separându-se pentru a da la iveală, în fiecare dintre ele, câte o miniatură în fildeş. Una dintre miniaturi înfăţişa o femeie frumoasă, iar cealaltă ar fi putut fi un portret al bărbatului de lângă ea, dacă n-ar fi existat o subtilă, abia definită, diferenţă de expresie.

Se uită la Tarzan şi-l văzu aplecat spre dânsa, privind cu vădită uimire miniaturile. Întinse mina şi luă medalionul,

examinând portretele, cu semne de certă surpriză şi interes. Purtarea lui vădea limpede că nu le mai privise niciodată până atunci şi nici nu-şi închipuise că medalionul se deschidea. Faptul acesta o determină pe Jane să se lase furată de noi speculaţii şi să încerce a-şi imagina cum ajunsese frumosul ornament în posesia unei făpturi sălbatice din jungla neexplorată a Africii.

Mai uimitor era faptul că medalionul conţinea portretul cuiva care ar fi putut să fie fratele sau mai curând tatăl acestui semizeu pădurean, care nu ştiuse nici măcar că giuvaerul se deschide.

Tarzan continua să privească fix cele două chipuri. După un timp îşi scoase tolba de pe umăr şi răsturnând săgeţile pe jos, scotoci în fundul pungii şi scoase afară un obiect plat, înfăşurat în numeroase frunze moi şi legat cu fire lungi de iarbă. Îl desfăcu cu grijă, îndepărtând frunză după frunză, până când, în cele din urmă, rămase în mână cu o fotografie. Arătând spre miniatura din medalion, îi întinse Janei fotografia, ţinându-i în faţă şi medalionul deschis.

Fotografia nu făcu decât să o nedumerească pe fată şi mai mult, pentru că înfăţişa, fără îndoială, chipul aceluiaşi bărbat al cărui portret se afla prins în medalion lângă cel al frumoasei femei tinere.

Tarzan se uita la ea cu o expresie de uimire în ochi şi Jane îl privi la rândul ei. Se părea că buzele lui se căzneau să formuleze o întrebare. Fata arătă spre fotografie, apoi spre miniatură şi în urmă spre el, ca şi cum ar fi vrut să spună că portretele erau ale lui, dar Tarzan clătină din cap, apoi, ridicând din umerii uriaşi, luă fotografâa din mâna ei şi după ce o înfăşură din nou cu grijă, o aşează iar în fundul tolbei.

Câteva momente rămaseră amândoi tăcuţi, Tarzan cu ochii pironiţi în pământ în timp ce Jane ţinea micul medalion în mână, sucindu-l şi răsucindu-l în strădania de a găsi un indiciu care să-i poată revela identitatea proprietarului.

În cele din urmă, explicaţia simplă îi veni în minte. Medalionul aparţinuse Lordului Greystocke, iar portretele îl înfăţişau pe el şi pe Lady Alice. Făptura sălbatică îl găsise pur şi simplu în cabana de pe plajă. Ce stupid din partea ei că nu întrezărise mai înainte această soluţie a enigmei!

Dar a găsi o explicaţie pentru ciudata asemănare dintre Lordul Greystocke şi acest zeu al pădurii era un lucru care o depăşea şi nu-i de mirare că nu-şi putea închipui un singur moment că sălbaticul gol din faţa ei era un nobil englez.

Într-un târziu, Tarzan îşi înălţă privirile pentru a o urmări pe fată, care cerceta medalionul. El nu putea pătrunde tâlcui chipurilor dinăuntru, dar putea citi interesul şi fascinaţia de pe chipul fiinţei vii şi tinere de lângă el.

Jane observă că o urmăreşte din priviri şi gândind că-şi doreşte podoaba înapoi, i-o întinse. Tarzan o luă şi desfăcând lanţul cu ambele mâini, i-l trecu fetei pe gât, zâmbind în faţa surprizei pe care i-o pricinuise acest neaşteptat dar. Jane scutură vehement din cap şi voi să-şi scoată lănţişorul de aur de la gât, dar Tarzan nu-i îngădui cu nici un chip. Când o văzu că stăruie, îi luă mâinile în mâinile lui şi i le ţinu strâns, ca s-o împiedice să-şi scoată lanţul. În cele din urmă, Jane renunţă şi râzând uşurel, ridică medalionul la buze.

Tarzan nu-şi dădu seama exact ce semnificaţie avea acest gest, dar ghici că era felul ei de a accepta darul, aşa încât se ridică în picioare şi luând medalionul în mână, se înclină solemn, ca un cavaler din vechime şi-şi lipi buzele pe locul atins de buzele ei.

Un mic omagiu distins şi galant, îndeplinit cu graţia şi demnitatea unei totale degajări.

Se lăsa întunericul, aşa că începură din nou să mănânce fructele care le ţineau şi de foame şi de sete, apoi Tarzan se ridică în picioare şi conducând-o pe Jane la micul umbrar pe care-l construise, îi făcu semn să intre.

Pentru prima dată în ultimele ore, Jane fu săgetată de teamă şi Tarzan o simţi îndepărtându-se, ca şi cum se ferea de el. Jumătatea de zi petrecută cu această fată făcuse din Tarzan un cu totul alt om decât cel asupra căruia răsărise soarele acelei dimineţi. Acum, în fiecare fibră a fiinţei sale, ereditatea se făcea mai simţită decât deprinderile. Nu putem spune că se prefăcuse subit dintr-un sălbatic om-maimuţă într-un gentleman politicos, dar, oricum, înclinaţiile acestuia din urmă precumpăneau şi mai presus de toate, dorinţa de a fi pe placul femeii iubite şi de a-i face o impresie bună.

Aşa încât Tarzan din neamul maimuţelor făcu unicul lucru pe care-l ştia menit să asigure liniştea Janei: îşi scoase cuţitul de vânătoare din teacă şi întinzându-i-l cu mânerul înainte, o pofti din nou, printr-un semn, să intre în adăpost. Fata înţelese şi luând cuţitul lung, intră şi se culcă pe ierburile moi, în timp ce Tarzan din neamul maimuţelor se întinse pe pământ, de-a curmezişul intrării.

Şi aşa-i află soarele când răsări în zori. În prima clipă când se deşteptă, Jane nu-şi aminti de straniile întâmplări ale zilei precedente şi se minună de ciudatul loc unde se găsea – micul umbrar de frunze, ierburile moi ale culcuşului, priveliştea neobişnuită ce se ivea prin deschizătura adăpostului.

Treptat, împrejurările datorită cărora ajunseseră aici îi reveniră în minte una câte una. Şi atunci în inima ei se stârni o aprigă uimire – un val de mulţumire şi de recunoştinţă pentru faptul că, deşi se aflase într-o primejdie atât de cumplită, era teafără şi neatinsă. Se apropie de intrarea adăpostului pentru a-l căuta pe Tarzan. Dispăruse, dar de astă dată nu se simţi cuprinsă de temeri pentru că ştia că se va întoarce.

Văzu în iarba din faţa deschiderii umbrarului amprenta trupului său, acolo unde zăcuse toată noaptea pentru a o apăra. Ştia că numai datorită faptului că el se aflase acolo putuse să doarmă într-o tihnită siguranţă. Cu el în preajmă,

cum ar fi putut să se mai teamă? Se întrebă dacă o mai fi existând pe lume vreun bărbat alături de care o fată să se poată simţi atât de sigură în inima junglei africane. Nici leii şi nici panterele n-o mai speriau acum.

Ridică privirile şi văzu silueta lui zveltă picând uşor dintr-un copac vecin. Când ochii li se întâlniră,faţa lui Tarzan fu luminată de zâmbetul acela deschis şi strălucitor, care, în urmă cu o zi, îi câştigase Janei încrederea. Şi când se apropie de ea, inima Janei porni să bată mai iute şi ochii i se luminară, aşa cum nu se mai întâmplase niciodată la apropierea vreunui bărbat.

Fusese din nou după fructe, pe care le depuse la intrarea umbrarului. Şi iarăşi se aşezară împreună să mănânce.

Jane începu să se întrebe ce planuri o fi având cu ea. Voia s-o ducă înapoi pe plajă sau avea de gând s-o ţină aici? Brusc avu revelaţia că răspunsul la această întrebare n-o preocupa în prea mare măsură. Era cu putinţă, oare, să-i fie indiferent? Începu totodată să-şi dea seama că se simţea pe deplin mulţumită să şadă aici, alături de acest uriaş surâzător, ospătându-se cu fructe delicioase în edenul pădurii, departe, în adâncurile unei jungle africane – da, era mulţumită şi nespus de fericită. Nu putea înţelege. Raţiunea îi spunea că ar trebui să fie măcinată de o îngrijorare nebună, apăsată de temeri groaznice, doborâtă de presimţiri funeste şi în schimb, inima îi cânta, iar ea zâmbea zâmbetului de pe faţa omului de alături.

După ce isprăviră micul dejun, Tarzan se duse în umbrarul ei şi-şi luă înapoi cuţitul. Fata uitase cu totul de el. Îşi dădu din nou seama că uitase cu totul de cuţit pentru că uitase de teama care-o făcuse să-l accepte. Făcându-i semn să-l urmeze, Tarzan se îndreptă spre copacii de la marginea arenei şi ridicând-o cu un singur braţ viguros, se avântă pe ramurile de deasupra capului.

Fata ştiu că o duce înapoi la ai ei şi nu putu să-şi explice sentimentul brusc de singurătate şi de tristeţe care o năpădi.

Ore întregi se balansară încet, din copac în copac.

Tarzan din neamul maimuţelor nu se grăbea. Încerca să guste pe îndelete şi să prelungească plăcerea acestei călătorii în timpul căreia simţea braţele dragi înconjurându-i gâtul, aşa încât ocoli mult spre sud drumul direct care ducea la plajă.

De câteva ori se opriră, pentru scurte răgazuri de odihnă, de care Tarzan de fapt nu avea nevoie, iar la prânz poposiră timp de un ceas pe malul unui pârâiaş, unde-şi potoliră setea şi foamea. Aşa încât se apropia de asfinţit când ajunseseră la luminiş iar Tarzan, lăsându-se pe pământ lângă un arbore mare despărţi ierburile înalte ale junglei şi-i arătă cabana.

Jane îl luă de mână, vrând să-l conducă în tabără ca să-i poată spune tatălui ei că omul acesta o salvase de la moarte sau de la o soartă mai rea decât moartea şi că veghease asupră-i cu o grijă de mamă. Dar din nou puse stăpânire pe Tarzan din neamul maimuţelor sfiala sălbăticiunii în faţa aşezărilor omeneşti. Se trase îndărăt, scuturând din cap. Fata se apropie de el, privindu-l cu ochi rugători. Într-un fel, nu putea îndura gândul de a-l şti că se întoarce singur în teribila junglă. Dar el continuă să clatine din cap şi în cele din urmă o trase la piept foarte uşor şi se aplecă s-o sărute, dar mai întâi o privi în ochi, aşteptând să vadă dacă era mulţumită sau îl respingea. O secundă, fata şovăi, dar pe urmă îşi dădu seama care era adevărul şi încolăcindu-i gâtul cu braţele, îi trase faţa spre ea şi-l sărută fără nici o ruşine.

— Te iubesc, te iubesc, îi murmură.

De la mare depărtare răzbi trosnetul înăbuşit al mai multor arme. Tarzan şi Jane îşi înălţară capetele.

Dinspre cabană veneau domnul Philander şi Esmeralda. De acolo unde se aflau, Tarzan şi Jane nu puteau vedea vasele ancorate în golf. Tarzan arătă cu degetul în direcţia de unde se auziseră împuşcăturile, apoi îşi atinse pieptul, după care arătă din nou într-acolo. Jane înţelese. Pleca, dar

ceva îi spunea fetei că o făcea deoarece gândea că ai ei sunt în pericol.

O sărută din nou.

— Întoarce-te la mine, îi murmură Jane. Am să te-aştept… de-a pururi.

Tarzan plecă, iar Jane se întoarse, ca să străbată luminişul spre cabană.

Domnul Philander o zări primul. Se înserase şi domnul Philander era foarte miop.

— Repede, Esmeralda! strigă el. Repede înăuntru, la adăpost… se apropie o leoaică! Dumnezeule mare…!

Esmeralda nu se osteni să verifice viziunea domului Philander. Tonul lui alarmat îi era suficient. O zbughi în cabană şi până să apuce el să-i rostească întreg numele, trânti şi zăvorî uşa. „Dumnezeule mare! exclamase domnul Philander, descoperind că Esmeralda, în exuberanţa grabei, îl zăvorâse de aceeaşi parte a uşii de care se apropia leoaica.

Izbi cu furie în lemnul solid.

— Esmeralda! Esmeralda! ţipă. Dă-mi drumul înăuntru! Leul e pe cale să mă mănânce!

Esmeralda gândi însă că bătăile în uşă provin de la leoaica ce încerca s-o urmărească, aşa încât, după bunul ei obicei, leşină.

Domnul Philander aruncă o privire înspăimântată în spate. Grozăvie! Iat-o, era chiar lângă el. Încercă să se caţere pe zidul lateral al cabanei şi reuşi să se agate, instabil, de acoperişul de stuf. O clipă rămase astfel, suspendat, cramponându-se cu picioarele, ca o pisică, de o frânghie de rufe, dar, la un moment dat, mănunchiul de stuf cedă şi domnul Philander fu proiectat pe spate.

În clipa când se prăbuşi, îi trăsni prin minte o remarcabilă prevedere a ştiinţelor naturii: dacă te prefaci mort, se presupune că leii şi leoaicele te ignoră, cel puţin aşa pretindea memoria cam defectuoasă a domnului Philander. Drept care, domnul Philander rămase în poziţia în care

căzuse, încremenit într-un simulacru de moarte. Cum se prăbuşise pe spate, cu braţele şi picioarele întinse ţeapăn, atitudinea de mort era de-a dreptul impresionantă.

Jane îi observase caraghioasa performanţă, cu o mirare înduioşată. Când se apropie, râse: un mic hohot de râs sugrumat; dar fu de ajuns. Domnul Philander se răsuci pe o coastă şi se holbă la ea. În cele din urmă o recunoscu.

— Jane! strigă el. Jane Porter! Dumnezeule mare! Se opinti ca să se ridice în picioare şi alergă la fată. Nu-i venea să creadă că este ea, că este vie. Dumnezeule mare! De unde vii? Unde, ai fost pentru Dumnezeu? Cum…

— Fie-ţi milă de mine, domnule Philander, îl întrerupse fata. Nu pot ţine minte atâtea întrebări dintr-o dată.

— Bine, bine… făcu domnul Philander. Dumnezeule! Când te văd teafără şi sănătoasă, sunt atât de uimit şi de încântat, încât, zău, nu mai ştiu ee vorbesc. Dar vino, povesteşte-mi tot ce ţi s-a întâmplat.

21. SATUL TORTURII.

În timp ce mica expediţie de marinari trudea prin desişul junglei căutând urmele Janei Porter, zădărnicia încercării lor apărea din ce în ce mai evidentă şi numai durerea bătrânului şi ochii deznădăjduiţi ai tânărului englez îl împiedicară pe generosul D'Arnot să se întoarcă.

Îşi spunea că ar exista doar posibilitatea de a găsi cadavrul fetei sau rămăşiţele cadavrului, pentru că era convins că Jane fusese devorată de o fiară de pradă. Oamenii fuseseră rânduiţi în linie de bătaie, începând din punctul unde o găsiseră pe Esmeralda şi în această formaţie desfăşurată, îşi croiau drum, năduşind şi gâfâind prin încâlceala lianelor şi plantelor agăţătoare. Înaintarea era foarte anevoioasă. Amiaza îi află doar cu câteva mile mai spre interior. Făcură un scurt popas şi după ce mai străbătură o mică distanţă, unul dintre oameni descoperi o potecă bine demarcată.

Era vechiul drum bătătorit de elefanţi şi D'Arnot, consultându-se cu profesorul Porter şi cu Clayton, hotărî să-

l urmeze. Poteca şerpuia prin junglă, în direcţia nordică şi coloana porni în şir indian de-a lungul ei.

Locotenentul D'Arnot se afla în frunte şi înainta cu pas destul de rapid, întrucât cărarea era, relativ deschisă. Imediat în spate urma profesorul Porter, dar cum bătrânul nu putea ţine pasul cu tânărul, locotenentul D'Arnot se găsea la o depărtare de vreo sută de iarzi când, deodată, se pomeni înconjurat de şase războinici negri. Când negrii îl împresurară, D'Arnot îşi avertiză coloana printr-un strigăt, dar mai înainte de a-şi fi putut scoate revolverul, fu legat de mâini şi târât în junglă.

Strigătul său îi alarmase pe marinari şi vreo doisprezece săriră, trecând pe lângă profesorul Porter şi depăşindu-l pentru a veni în ajutorul ofiţerului lor. Nu ştiau ce anume pricinuise strigătul de alarmă, dar îşi închipuiau că se ivise o primejdie. Trecură în fugă de locul unde fusese capturat D'Arnot, când o suliţă lansată din junglă străpunse pe unul dintre oameni; îi urmă imediat o ploaie de săgeţi. Ridicându-şi puştile la ochi, marinarii traseră în tufişuri în direcţia de unde fuseseră lansate proiectilele.

Între timp se apropiase şi restul grupului şi una după alta, salve de împuşcături fură îndreptate spre duşmanul nevăzut. Acestea erau trosnetele pe care le auziseră Tarzan şi Jane Porter.

Locotenentul Charpentier, care conducea ariergarda coloanei, sosi în fugă la locul cu pricina şi aflând amănuntele ambuscadei, porunci oamenilor săi să-l urmeze şi se înfundă în hăţiş. O secundă mai târziu, erau prinşi într-o luptă deschisă cu vreo cincizeci de războinici negri din satul Mbonga. Săgeţile şi gloanţele zburau din belşug şi cu mare viteză. Ciudatele pumnale africane şi paturile puştilor franţuzeşti se întâlniră un moment în dueluri sălbatice şi sângeroase, dar în scurt timp sălbaticii o zbughiră înapoi în junglă, lăsându-i pe francezi să-şi numere pierderile.

Din cei douăzeci de oameni, patru muriseră, vreo doisprezece erau răniţi, iar locotenentul D'Arnot dispărut.

Întunericul se apropia cu paşi repezi şi situaţia lor deveni de două ori mai rea când nu mai putură regăsi nici poteca de elefanţi pe care o urmaseră la venire. Un singur lucru se putea face şi anume să amenajeze o tabără chiar pe locul unde se aflau şi să înnopteze acolo. Locotenentul Charpentier dădu dispoziţii să se ridice în jurul taberei o îngrăditură circulară din trunchiuri de arbuşti şi vegetaţie măruntă. Treaba asta fu isprăvită mult timp după lăsarea întunericului, iar în centrul luminişului, oamenii aprinseră un foc uriaş, menit să le dea lumina necesară pentru terminarea lucrului.

Când se asigură, atât cât era cu putinţă, împotriva atacurilor animalelor şi ale oamenilor sălbatici, locotenentul Charpentier aşeză santinele în jurul taberei iar restul oamenilor, istoviţi şi flămânzi, se întinseră pe jos să doarmă.

Gemetele răniţilor, amestecate cu mugetele şi mârâielile lighioanelor atrase de zgomot şi de lumina focului, alungară somnul de pe pleoapele ostenite, cu excepţia unor scurte şi agitate intermitenţe. O ceată de oameni amărâţi şi înfometaţi petrecu acolo o lungă noapte, rugându-se pentru ivirea zorilor.

Negrii care-l capturaseră pe D'Arnot nu mai aşteptară să ia parte la lupta ce urmase, ci se grăbiseră să-şi târască prizonierul prin junglă, apoi o luaseră mai departe pe aceeaşi potecă unde se desfăşura lupta în care se angajaseră tovarăşii lor. Grăbiră pasul, iar zgomotele bătăliei deveniră din ce în ce mai stinse, pe măsură ce se îndepărtau de combatanţi, până când în faţa ochilor lui D'Arnot se deschise priveliştea unei poieni largi la capătul căreia se îngrămădea un sat de colibe acoperite cu stuf şi îngrădite de palisade.

Se înserase de-a binelea, clar străjile de la poartă zăriră pe cei trei care se apropiau şi desluşiră că unul dintre ei era un prizonier. Un strigăt se înălţă în cuprinsul palisadeâor. Un puhoi de femei şi copii alergă în întâmpinarea grupului.

Şi atunci începu pentru ofiţerul francez cea mai îngrozitoare experienţă de care poate avea parte un om pe acest pământ – primirea care i se făcu unui prizonier alb într-un sat de canibali africani.

Bestialitatea cruzimii lor era sporită de amintirea usturătoare a barbariilor şi mai crude săvârşite asupra lor şi a familiilor lor de către ofiţerii acelui neîntrecut ipocrit, Leopold al II-lea al Belgiei, atrocităţi din pricina cărora fugiseră din statul liber Congo – o jalnică rămăşiţă a ceea ce fusese odinioară un trib puternic.

Tăbărâră cu înverşunare asupra lui D'Arnot, lovindu-l cu ciomege şi cu bolovani şi trăgând de el cu mâini apucătoare ca ghearele răpitoarelor. Îi smulseră şi ultimul petic de îmbrăcăminte, iar loviturile cădeau nemilos pe trupul despuiat şi tremurător. Dar francezul nu lăsă să-i scape un strigăt de durere. Rostea în gând o rugăciune ca să-i fie hărăzită cât mai repede izbăvirea de tortură.

Moartea pentru care se ruga nu avea să-i vină însă atât de curând. După puţin timp, războinicii alungară femeile din preajma prizonierului: trebuia cruţat în vederea unor plăceri mai mari şi odată potolit primul val de ură, se mulţumiră să-l împroaşte cu cuvinte de ocară, cu insulte şi să-l scuipe. Aici D'Arnot fu legat zdravăn de parul înalt de pe care niciodată nu fusese dezlegat un om viu.

Câteva femei se risipiră spre colibe ca să aducă ceaune şi apă, în timp ce altele aprinseră un şirag de focuri pe care urmau să fiarbă anumite porţiuni din delicatesă, restul de carne urmând a fi pusă la uscat, în felii, pentru a fi consumată mai târziu; făceau toate aceste preparative întrucât nădăjduiau ca războinicii să se înapoieze cu numeroşi alţi prizonieri.

Festivitatea fusese întârziată căci aşteptau întoarcerea războinicilor care se încăieraseră cu albii, aşa încât se înnoptase de-a binelea până se strânseră cu toţii în sat, iar dansul morţii porni să-l încercuiască pe ofiţerul osândit.

Pe jumătate leşinat de durere şi epuizare, D'Arnot privea pe sub pleoapele pe jumătate coborâte ceea ce-i părea a fi fantasmagoriile unui delir sau un coşmar înfiorător din care avea să se trezească în curând.

Feţele bestiale erau mânjite cu vopsea, gurile monstruoase cu buze răsfrânte şi fleşcăite, dinţii galbeni, piliţi şi terminaţi în vârfuri ascuţite, ochii se roteau diabolic, trupurile sclipeau despuiate şi strălucitoare, suliţele se mişcau crud. Nu, fără îndoială, asemenea fiinţe nu puteau exista pe pământ – se vede că, într-adevăr, visa.

Vârtejul de trupuri sălbatice îl încercui mai aproape. O suliţă zbârnâi şi-i atinse braţul. Durerea ascuţită şi senzaţia sângelui cald care se prelingea il încredinţară de îngrozitoarea realitate a situaţiei sale deznădăjduite. O altă lance, apoi alta îl înţepară. Închisese ochii şi-şi încleştă maxilarele – nu, n-o să strige! Era un ostaş al Franţei, o să ofere acestor bestii o lecţie de cum ştie să moară un ofiţer şi un gentleman.

Tarzan din neamul maimuţelor nu avea nevoie de un interpret care să-i tălmăcească semnificaţia acelor împuşcături îndepărtate. Cu gustul sărutărilor Janei Porter încă proaspăt pe buze, se avântă cu incredibilă rapiditate din copac în copac, drept spre satul lui Mbonga. Nu-l interesa locul exact al încăierării, gândind că aceasta, oricum, se va sfârşi curând. Pe cei morţi tot nu-i mai putea ajuta, iar cei care fugiseră nu aveau nevoie de sprijinul lui. Către cei care nici nu fuseseră ucişi şi nici nu izbutiseră să fugă se grăbea el acum. Şi ştia că-i va găsi legaţi de parul cel mare din centrul cătunului lui Mbonga.

De multe ori văzuse Tarzan patrulele de vânătoare ale lui Mbonba întorcându-se dinspre nord cu prizonieri şi întotdeauna aceleaşi scene se desfăşuraseră în jurul sinistrului stâlp, în lumina scânteietoare a numeroaselor focuri. Mai ştia, de asemenea, că rareori pierdeau prea mult timp până să-şi împlinească diabolicul scop al capturii.

Tarzan se îndoia că va ajunge la timp pentru a realiza altceva decât o răzbunare.

Zori cât putu. Căzuse noaptea şi călătorea pe terasele de sus ale arborilor, unde luxurianta lună tropicală îmbăia în lumină cărarea ameţitoare a ramurilor unduioase din vârful copacilor. La un moment dat, zări reflexul unei străluciri îndepărtate. Venea din dreapta cărării lui. Tarzan îşi spuse că era probabil lumina focului de tabără pe care-l aprinseseră cei doi oameni înainte de a fi atacaţi – nu avea idee de prezenţa marinarilor.

Era atât de sigur că înţelege tot ce se petrecea în junglă, încât nu se abătu din drum, ci trecu pe lângă lumină la o distanţă de jumătate de milă. Era focul de tabără al francezilor. Câteva minute mai târziu, Tarzan sări în copacii care dominau satul lui Mbonga. Ah, nu venise prea târziu! Sau da?

Nu putea spune. Omul legat de stâlp era inert, totuşi deocamdată războinicii nu făceau decât să-l înţepe.

Tarzan le cunoştea obiceiurile. Lovitura de moarte nu fusese încă dată. Putea ghici până la secundă la ce stadiu al dansului ajunseseră. O clipă mai târziu, cuţitul lui Mbonga avea să reteze una din urechile victimei – şi aceasta va fi începutul sfârşitu-lui, căci, în scurt timp, prizonierul se va preface într-o masă convulsionată de carne măcelărită. Va mai pâlpâi un rest de viaţă în el, dar în acele clipe moartea va fi unicul semn de graţie după care va mai tânji.

Parul se afla la o distanţă de treisprezece metri de copacul cel mai apropiat. Tarzan îşi răsuci o funie. Dar în clipa aceea, peste ţipetele drăceşti ale demonilor dănţuitori răsună brusc răcnetul de provocare al gorilei-mascul. Dansatorii încremeniră ca prefăcuţi în stane de piatră. Laţul se repezi vâjâind, sus peste capetele negrilor. În lumina scânteietoare a focurilor era aproape invizibil.

D'Arnot deschise ochii. Un negru uriaş, proţăpit drept în faţa lui, se lungi pe spate, ca doborât de o mână nevăzută. Trupul lui, zbătându-se în urlete şi zvârcolindu-se dintr-o

parte în alta, se îndepărta rapid spre umbra de sub copaci. Negrii, cu ochii cât cepele, se uitau ca vrăjiţi. Odată ajuns sub copaci, trupul se ridică drept în văzduh şi apoi pieri în frunziş; negrii, îngroziţi, zbierând de spaimă, o tuliră într-o goană nebună spre poarta satului.

D'Arnot fu lăsat în părăsire. Era un bărbat curajos, dar când urletul acela lugubru spintecase aerul, simţise cum i se zbârleşte părul în cap. În timp ce trupul cuprins de spasme al negrului plutea în văzduh, D'Arnot simţi un fior de gheaţă străbătându-i şira spinării, de parcă moartea s-ar fi înălţat dintr-o groapă întunecoasă şi i-ar fi atins carnea cu un deget vâscos. El se uită la punctul pe unde pătrunsese negrul în copac şi deodată auzi zgomotul unei mişcări venind dintr-acolo. Ramurile copacului se îndoiră ca apăsate de un trup omenesc: urmă un trosnet şi negrul se aşternu din nou la pământ, rămânând neînsufleţit în locul unde căzuse. Imediat după el urmă un trup alb, dar acesta căzu în poziţie verticală.

D'Arnot văzu un tânăr gigant, cu picioarele zvelte, răsărind din umbră şi venind în lumina focului apoi îndreptându-se repede spre el.

Ce putea să mai însemne şi asta? Cine putea fi? Fără îndoială, o nouă făptură a torturii şi a distrugerii.

D'Arnot aşteptă. Ochii nu i se dezlipeau de pe faţa omului care înainta spre el. Iar ochii celuilalt sinceri şi limpezi, nu avură o clipă de şovăire sub pironirea privirii lui D'Arnot. Ofiţerul se simţi mai liniştit, dar nu spera mare lucru, deşi simţea că faţa aceea nu putea ascunde o inimă haină.

Fără o vorbă, Tarzan din neamul maimuţelor tăie legăturile care-l ţintuiau pe francez. Slăbit de suferinţă şi din pricina pierderii de sânge, D'Arnot s-ar fi prăbuşit dacă două braţe puternice nu l-ar fi susţinut. Se simţi ridicat în aer. Avu senzaţia că zboară, apoi îşi pierdu cunoştinţa.

22. EXPEDIŢIA.

Zorii care se iviră deasupra micii tabere organizate de francezi în inima junglei îşi revărsară lumina asupra unui

grup trist şi descurajat.

Îndată ce fu destulă lumină ca să poată desluşi împrejurimile, locotenentul Charpentier îşi împărţi oamenii în grupuri de câte trei pe care le împrăştie în diverse direcţii cu scopul de a redescoperi cărarea; zece minute mai târziu o găsiră şi grupul expediţionar o porni în grabă înapoi spre plajă.

Era o treabă grea, deoarece purtau trupurile a şase morţi – peste noapte decedaseră încă doi – iar câţiva dintre răniţi trebuiau să fie susţinuţi, chiar şi aşa înaintând foarte încet.

Charpentier hotărâse să se întoarcă pe plajă pentru a lua întăriri cu care să încerce apoi să-i urmărească pe băştinaşi pentru a-l salva pe D'Arnot.

Se făcuse târziu după-amiază când oamenii, vlăguiţi, ajunseră în rariştea de lângă plajă şi cu excepţia a doi din grup, reîntoarcerea însemna atâta fericire pentru ei, încât uitară pe dată de toate suferinţele şi amărăciunile prin care trecuseră.

Când micul grup ieşi din desişul junglei, prima persoană pe care profesorul Porter şi Cecil Clayton o zăriră fu Jane, în picioare, lângă uşa cabanei.

Cu un mic strigăt de bucurie şi uşurare, fata alergă să-i întâmpine, aruncându-şi braţele în jurul gâtului tatălui ei şi izbucnind în lacrimi pentru prima dată de când fuseseră părăsiţi pe acest tărâm hidos şi zbuciumat.

Profesorul Porter se lupta bărbăteşte să-şi învingă propriile emoţii, dar efortul era prea mare pentru nervii şi pentru vitalitatea sa istovită şi în cele din urmă, îngropându-şi faţa bătrână în umărul fetei, plânse încetişor, ca un copil ostenit.

Jane îl conduse spre cabană, iar francezul se întoarse spre plajă, de unde le ieşiră în întâmpinare câţiva tovarăşi.

Clayton, dorind să-i lase singur pe tată şi pe fiică, se alătură marinarilor şi rămase să discute cu ofiţerii, până când aceştia se urcară într-o barcă, îndreptându-se spre crucişător, unde locotenentul Charpentier trebuia să

raporteze nefericitul deznodământ al aventurii lor. Apoi Clayton se întoarse agale spre cabană. Îşi simţea inima fremătând de fericire. Femeia pe care o iubea era teafără. Se întrebă prin ce miracol fusese cruţată. Faptul c-o găsise în viaţă i se părea aproape de necrezut.

Când ajunse în preajma cabanei, o văzu pe Jane ieşind. Zărindu-l, fata se îndreptă spre el.

— Jane, striga tânărul, Dumnezeu a fost într-adevăr îndurător cu noi. Povesteşte-mi cum ai scăpat, ce formă a luat pronia cerească spre a te salva… pentru binele nostru?

Niciodată până atunci nu i se mai adresase rostindu-i numele de botez. Cu patruzeci şi opt de ore în urmă, Jane ar fi fost cuprinsă de un dulce val de bucurie auzindu-şi numele pe buzele lui Clayton, acum însă se sperie.

— Domnule Clayton, răspunse calmă, întinzându-i mâna, în primul rând, dă-mi voie să-ţi mulţumesc pentru cavalereasca lealitate pe care ai avut-o faţă de tatăl meu. Mi-a povestit cât de nobil şi de generos, până la jertfa de sine, ai fost. Cum vom putea vreodată să te răsplătim?

Clayton observă că nu răspunsese familiarităţii lui, dar nu-şi făcu nici un gând din această pricină. Fata trecuse prin atâtea! Îşi dădu seama pe dată că nu era momentul să-i impună dragostea lui.

— Sunt întru totul răsplătit, replică el, doar văzându-vă pe amândoi sănătoşi şi din nou împreună, dumneata şi domnul profesor Porter. Cred că n-aş mai fi putut îndura multă vreme patosul suferinţei sale mute. Domnişoară Porter, a fost cea mai tristă experienţă din viaţa mea; şi apoi, s-a adăugat şi propria mea durere: cea mai mare din câte am încercat vreodată. Dar suferinţa lui era atât de disperată, atât de copleşitoare… M-a învăţat că nici o iubire, nici măcar a soţului faţă de soţie, nu poate fi atât de adâncă, de imensă şi de plină de abnegaţie ca iubirea pentru fiica sa.

Fata îşi înclină capul. Ar fi vrut să pună o întrebare, dar i se părea aproape un sacrilegiu s-o facă în faţa iubirii acestor doi bărbaţi pentru ea şi a cumplitei suferinţe prin

care trecuseră în timp ce ea şezuse, râzând fericită, alături de acea făptură cu chip de zeu al pădurii, mâncând fructe mustoase şi privind cu ochii dragostei în ochii care-i răspundeau cu acelaşi sentiment.

Dar iubirea e un stăpân ciudat, iar firea omenească e şi mai ciudată, astfel că, până la urmă, puse întrebarea:

— Unde-i acea făptură a pădurii care te-a salvat pe dumneata? De ce nu se reîntoarce?

— Nu înţeleg, răspunse Clayton. Despre cine vorbeşti?

— Despre cel care ne-a salvat pe amândoi, care m-a scăpat şi pe mine din ghearele gorilei.

Oh! făcu Glayton, surprins. El te-a salvat? Ştii, încă nu mi-ai povestit nimic despre aventura dumitale.

— Dar pe omul acela al pădurii, stărui Jane, nu l-ai mai văzut? Când s-a auzit zgomotul slab şi îndepărtat al împuşcăturilor din junglă, m-a părăsit. Tocmai ajunsesem la luminiş şi el a plecat în grabă la locul bătăliei. Ştiu că s-a dus să v-ajute.

Tonul fetei era aproape rugător – în comportarea ei se simţea tensiunea unei emoţii ţinute în frâu. Clayton nu putea să nu observe acest lucru şi se miră, vag, de ce-o fi fost Jane atât de adânc emoţionată, atât de dornică să afle pe unde se găsea acea stranie făptură. Totuşi îl bântuia presentimentul întunecat al unei inevitabile suferinţe şi fără să-şi dea seama, în inima lui încolţi prima sămânţă de gelozie şi de bănuială în privinţa omului maimuţă, căruia îi datora viaţa.

— Nu l-am văzut, răspunse calm. N-a venit la noi. Apoi, după o pauză de gândire, adăugă: Poate că s-a înapoiat la tribul lui, adică la oamenii care ne-au atacat.

Clayton nu ştia de ce rostise aceste vorbe, căci nu le credea nici el. Fata îl privi o clipă cu ochii mari.

— Nu! exclamă ea cu vehemenţă, poate cu prea multă vehemenţă, gândi Clayton. Nu-i cu putinţă.

Cei ce v-au atacat erau sălbatici. Clayton o privi nedumerit.

— Domnişoară Porter, omul acela e o făptură pe jumătate sălbatică, din junglă. Nu ştim nimic despre el. Nici nu vorbeşte, nici nu înţelege vreo limbă europeană, iar podoabele şi armele lui sunt acelea ale sălbaticilor de pe coasta de vest. Clayton vorbea repede. Pe o distanţă de sute de mile, domnişoară Porter – adăugă el – nu există alte fiinţe omeneşti în afara sălbaticilor. Probabil că aparţine tribului care ne-a atacat sau altuia la fel de primitiv; s-ar putea să fie chiar canibal.

Jane păli.

— Nu vreau să cred una ca asta, murmură ea ca pentru sine. Nu-i adevărat! Ai să vezi, i se adresă de astă dată lui Clayton, ai să vezi că se va întoarce şi va dovedi că nu ai dreptate. Nu-l cunoşti aşa cum îl cunosc eu. Afirm că e un gentleman.

Clayton era un tânăr generos şi însufleţit de sentimente cavalereşti, dar ceva din felul arzător în care fata îl apăra pe omul pădurii aţâţă în el o gelozie iraţională, aşa încât, pentru moment uită tot ce-i datorau sălbaticului semizeu şi-i răspunse cu un rânjet dispreţuitor pe buze:

— Poate că ai dreptate, domnişoară Porter, dar nu cred că vreunul dintre noi ar trebui să se sinchisească de o cunoştinţă care se hrăneşte cu hoit. După toate probabilităţile, e un paria care şi-a pierdut pe jumătate minţile şi care o să uite de noi mai repede, dacă nu mai sigur, decât o să uităm noi de el. Nu-i decât o fiară a junglei, domnişoară Porter.

Fata nu răspunse, dar simţi cum i se strânge inima.

Ştia că Clayton era un om sincer şi pentru prima oară, începu să analizeze structura pe care se întemeia proaspăt descoperita ei iubire şi să supună obiectul acestei iubiri unui examen critic.

Se întoarse şi o porni agale spre cabană. Încercă să şi-l imagineze pe acel zeu al pădurii alături de ea în salonul unui transatlantic. Îl văzu apucând mâncarea cu mâinile, rupând carnea asemenea unei fiare de pradă, ştergându-şi

apoi pe coapse degetele-i unsuroase. Se cutremură. Se văzu, în închipuire, prezentându-l prietenilor ei – un necioplit, analfabet, un bădăran; fata se crispă.

Intrase în cabană şi se aşezase pe marginea patului ei de ferigi şi ierburi; în timp ce-şi apăsa cu palma pieptul care-i sălta de emoţie, simţi conturul dur al medalionului. Îl scoase de la gât, ţinându-l o clipă în căuşul palmei şi privindu-l cu ochi împăienjeniţi de lacrimi, apoi îl înălţă la buze şi strivindu-şi sărutul pe el, îşi îngropa faţa în ferigile moi, suspinând.

— Fiară? murmură Jane. Atunci, Doamne, fă-mă fiară; pentru că, fiară sau nu, sunt a lui.

În acea zi nu-l revăzu pe Clayton. Esmeralda îi aduse cina în încăperea ei, iar Jane trimise vorbă profesorului Porter că suferea de reacţia şocului provocat de aventura din ajun.

A doua zi dimineaţa, Clayton plecă în zori, însoţind expediţia organizată în scopul salvării locotenentului D'Arnot De astă dată erau două sute de oameni înarmaţi, la care se adăugau zece ofiţeri, doi chirurgi şi provizii de hrană pe o săptămână. Duceau cu ei aşternuturi şi hamacuri, acestea din urmă în vederea transportării bolnavilor şi răniţilor. Era o companie plină de dârzenie şi de furie – o expediţie de salvare, dar şi de pedepsire în acelaşi timp. Curând după-amiază ajunseră în locul ambuscadei unde căzuse cealaltă expediţie; înaintau mai repede pentru că urmau cărarea cunoscută şi nu-şi mai pierdeau vremea cu explorările. De acolo, poteca bătătorită de elefanţi ducea drept la satul lui Mbonga. Erau abia ceasurile două când avangarda coloanei se opri la marginea rariştei.

Locotenentul Charpentier, care comanda expediţia, deplasă imediat o parte a forţelor prin junglă, urmând să se posteze la capătul opus al satului. Un alt detaşament fu plasat într-un anumit punct în faţa porţii cătunului, în timp ce restul armatei, împreună cu locotenentul, rămase în partea dinspre sud a luminişului. Dădu dispoziţii ca

detaşamentul care urma să ocupe poziţia nordică şi care avea să ajungă ultimul la postul său, să înceapă asaltul, rafala lor de deschidere a luptei urmând a fi semnalul unui atac conjugat, pornit simultan din toate punctele pentru a cuceri întreg satul chiar de la prima şarjă.

Timp de jumătate de oră, oamenii locotenentului Charpentier se pitiră prin vegetaţia luxuriantă a junglei, în aşteptarea semnalului. Li se părea că trecuseră ceasuri întregi. Vedeau o parte din băştinaşi la câmp, în timp ce alţii intrau şi ieşeau pe poarta satului. În cele din urmă răsună semnalul: răpăitul unei rafale de flinte, căreia îi răspunse un ropot de gloanţe venind din vestul şi sudul junglei. Băştinaşii de pe câmp îşi azvârliră uneltele şi o zbughiră nebuneşte spre palisade. Gloanţele franceze îi secerară, iar marinarii francezi săriră peste cadavrele lor, îndreptându-se spre poarta satului. Asaltul fusese atât de brusc şi de neaşteptat, încât albii ajunseră la porţi înainte ca băştinaşii, înspăimântaţi, să fi apucat a le baricada şi câteva minute mai târziu, uliţa satului roia de oameni înarmaţi luptându-se corp la corp, într-o învălmăşeală de nedescris.

Scurtă vreme, negrii îşi menţinură poziţia la intrarea pe uliţă, dar pistoalele, puştile şi hangerele fracezilor îi zdrobiră pe lăncieri şi-i doborâră pe arcaşi înainte de a fi putut măcar să-şi potrivească săgeţile în arc.

Curând, bătălia se prefăcu într-o retragere nebunească şi apoi într-un masacru lugubru, căci marinarii francezi văzuseră bucăţi din uniforma lui D'Arnot împodobind trupurile mai multor războinici negri care li se împotriviseră.

Cruţară copiii şi pe acele femei pe care nu fură nevoiţi să le ucidă pentru a se apăra, dar când, în cele din urmă, se opriră, împrăştiindu-se şiroind de sânge şi sudoare, o făcură pentru că în satul lui Mbonga nu mai exista nici un războinic viu care să le ţină piept.

Scotociră cu grijă fiecare colibă şi fiecare ungher din sat, însă nu putură găsi nici o urmă a lui D'Arnot. Interogară

prizonierii prin semne şi în cele din urmă, unul dintre marinari care îşi efectuase stagiul în Congo francez descoperi că-i poate face să înţeleagă dialectul corcit ce slujeşte de limbaj între albi şi triburile cele mai înapoiate de pe coastă; dar chiar şi aşa nu izbuti să afle nimic precis cu privire la soarta lui D'Arnot.

Ca răspuns la întrebările privitoare la tovarăşul lor, obţinură doar o serie de gesturi înfricoşate şi exclamaţii de spaimă; până la urmă se încredinţară singuri că toate acestea nu erau decât dovezi incriminatoare că diavolii negri îl măcelăriseră şi-l mâncaseră cu două nopţi înainte pe D'Arnot.

Pierzând orice urmă de speranţă, începură preparative ca să înnopteze în sat.

Prizonierii fură înghesuiţi în trei colibe, sub pază severă. Fură postate santinele la porţile baricadate şi în cele din urmă, liniştea somnului învălui satul, linişte ştirbită doar de femeile băştinaşe care-şi jeleau morţii.

A doua zi dimineaţă se angajară în marşul de întoarcere. Iniţial, avuseseră intenţia să dea foc satului, dar renunţară la idee şi-i lăsară pe prizonieri bocind şi văicărindu-se, însă măcar cu un acoperiş deasupra capului şi o palisadă ca adăpost împotriva fiarelor junglei.

Încet, expediţia făcu cale întoarsă pe drumul urmat în ajun. Hamacurile încărcate cu răniţi le îngreunau înaintarea. În opt dintre hamacuri purtau pe cei grav răniţi, în timp ce două se legănau încet, sub povara morţii.

Clayton şi locotenentul Charpentier alcătuiau ariergarda coloanei; englezul mergea tăcut, din respect pentru durerea celuilalt, căci D'Arnot şi Charpentier fuseseră prieteni nedespărţiţi din copilărie. Clayton îşi dădea seama că suferinţa lui Charpentier era cu atât mai sfredelitoare, cu cât sacrificiul lui D'Arnot fusese inutil, Jane fiind salvată înainte ca D'Arnot să fi căzut în mâinile sălbaticilor, lucru la care se mai adăuga faptul că ofiţerul francez îşi pierduse viaţa într-o acţiune ce nu intra în cadrul îndatoririlor sale, ci

era menită să servească unor necunoscuţi, străini de neam pe deasupra. Dar când îi vorbi despre acest lucru locotenentului Charpentier, francezul scutură din cap.

— Nu, Monsieur, replică el, D'Arnot ar fi ales oricând să moară în asemenea chip. Ce mă doare pe mine e faptul că n-am putut muri salvându-l pe el sau, cel puţin, alături de el. Păcat că nu l-aţi cunoscut mai bine, Monsieur. A fost într-adevăr un ostaş şi un gentleman, titlu conferit multora şi meritat de atât de puţini. Nu a murit zadarnic, căci moartea lui pentru binele unei tinere americane ne va face pe noi, camarazii săi, să înfruntăm cu mai multă bravură sfârşitul, indiferent sub ce chip ar veni.

Clayton nu răspunse nimic, dar în inima lui se înfiripă o nouă stimă pentru francezi, stimă care rămase de atunci încolo neştirbită.

Se făcuse târziu când ajunseră la cabana de pe plajă. O împuşcătură solitară, înainte de a fi ieşit din junglă, le dădu de veste celor din tabără ca şi celor de pe vas că expediţia sosise prea târziu: stabiliseră dinainte ca, atunci când se vor apropia la o milă sau două de tabără, să anunţe printr-un singur foc că ţinta lor n-a fost atinsă, prin trei focuri izbânda şi prin două, faptul că nu l-au putut găsi nici pe D'Arnot, nici pe negrii care-l capturaseră.

Aşadar, un grup solemn îi întâmpină la întoarcere şi puţine vorbe fură rostite în timp ce morţii şi răniţii erau aşezaţi cu grijă în bărci şi transportaţi în tăcere spre crucişător.

Clayton, epuizat de cele cinci zile de marş trudnic prin junglă şi de participarea la cele două bătălii cu negrii, se îndreaptă spre cabană ca să îmbuce ceva şi să guste tihna patului său de frunze, după două nopţi petrecute în pădure.

Jane îl aştepta lângă uşa cabanei.

— Şi bietul locotenent? întrebă ea. N-aţi găsit nici o urmă?

— Am sosit prea târziu, domnişoară Porter, replică el cu amărăciune.

— Povesteşte-mi. Cum s-au întâmplat lucrurile? întrebă Jane.

— Nu pot, domnişoară Porter, e prea hidos.

— Vrei să spui că l-au torturat? şopti fata.

— Nu ştim ce i-au făcut înainte de a-l fi ucis răspunse Clayton, cu o faţă trasă de oboseală şi de tristeţea resimţită pentru bietul D'Arnot şi punând accentul pe cuvântul „înainte”.

— Înainte de a-l fi ucis! Ce vrei să spui'? Doar nu sunt… nu sunt…?

Jane se gândea la insinuările lui Clayton în legătură cu apartenenţa omului pădurii la acest trib şi nu găsea putere să articuleze oribilul cuvânt.

— Ba da, domnişoară Porter, sunt… canibali… ripostă el pe un ton amar, pentru că şi în mintea lui Clayton revenise brusc imaginea omului pădurii şi acea stranie, inexplicabilă gelozie care-l încercase în urmă cu două zile îl năpădi iarăşi; apoi, cu o subită brutalitate care nu i se potrivea lui Clayton mai mult decât i se potriveşte unei gorile respectul curtenitor, izbucni. Când zeul dumitale te-a părăsit atât de brusc, se grăbea, fără îndoială, să se ducă la ospăţ.

De îndată ce rosti cuvintele de mai sus, îi şi păru rău deşi n-avea habar cât de adânc o răniseră pe fată. Regretul său era provocat doar de neîntemeiata-i lipsă de loialitate faţă de cineva care salvase pe rând viaţa fiecărui membru din grup, fără să fi făcut nimănui vreun rău.

Fata îşi sumeţi capul.

— Faţă de afirmaţia dumitale, domnule Clayton, nu poate exista decât un singur răspuns potrivit, şi regret că nu sunt bărbat ca să ţi-l pot da, ripostă ea pe un ton de gheaţă. Îi întoarse spatele şi intră în cabană. Clayton era englez, aşa că, până să înţeleagă ce răspuns anume i-ar fi dat un bărbat, fata şi dispăruse din vedere.

„Zău aşa, îşi spuse el mâhnit m-a făcut mincinos. Şi-mi închipui că o şi merit adăugă îngândurat. Clayton, băiete, ştiu ca eşti istovit şi cu nervii zdruncinaţi, dar ăsta nu-i un motiv să te prosteşti. Mai bine te-ai duce la culcare.”

Înainte de a se culca însă, o strigă încetişor pe Jane deasupra perdelei din pânză de catarg care-i despărţea, pentru că voia să-şi ceară scuze; dar cu acelaşi succes s-ar fi putut adresa şi Sfinxului. Atunci aşternu câteva cuvinte pe un petic de hârtie, pe care-l strecură pe sub despărţitură.

Jane văzu biletul, însă nu-l luă în seamă pentru că era foarte furioasă, jignită şi îndurerată, dar fiindcă era femeie, până la urmă îl ridică şi-l citi.

Draga mea domnişoară Porter, N-am avut nici un drept să insinuez ceea ce am insinuat. Singura mea scuză este că mi-s nervii tociţi – ceea ce nu constituie de loc o scuză.

Te rog, încearcă să gândeşti că n-am rostit acele cuvinte. Îmi pare foarte rău. Dintre toţi oamenii din lume, dumneata eşti ultima pe care aş fi vrut s-o jignesc. Spune-mi că m-ai iertat.

Wm. Cecil Clayton „Aşa a gândit, altfel nu i-ar fi trecut prin cap s-o spună, raţiona fata, dar nu poate fi adevărat, oh, ştiu că nu-i adevărat!”

O frază din scrisorică o sperie: „Dintre toţi oamenii din lume, dumneata eşti ultima pe care aş fi vrut s-o jignesc”.

Cu o săptămână înainte, fraza aceasta ar fi umplut-o de bucurie, acum însă o mâhnea. Dorea să nu-l fi întâlnit niciodată pe Clayton. Îi părea rău că-i ieşise în cale zeul pădurii. Şi-apoi mai era şi biletul celalalt, pe care-l găsise în iarbă, în faţa cabanei, în ziua când se întorsese din junglă, epistola de dragoste semnată: Tarzan din neamul maimuţelor. Cine mai putea fi şi acest nou curtezan? Dacă era un alt locuitor sălbatic al acestei cumplite păduri, ce n-ar fi fost oare în stare să comită pentru a o dobândi?

— Esmeralda! Trezeşte-te! îi strigă. Mă enervează să te văd dormind în tihnă, când ştii prea bine că lumea-i plină de nenorociri!

— Gaberelle! ţipă Esmeralda, ridicându-se. Ce s-a mai întâmplat? Un hiponocer? Unde-i, domnişoară Jane?

— Tâmpenii, Esmaralda, nu-i nimic. Culcă-te din nou. E destul de rău când dormi, da-i mult mai rău când eşti

trează…

— Da, inimioara mea, da' ce-i cu comoara mea? Ce-are în seara asta de-i cam desprizmată?

— Oh, Esmeralda, în seara asta sunt urâcioasă, răspunse fata. Nu lua aminte la ce spun, hai, fii bună!

— Da, inimioara mea! Acuma fetiţa se duce frumos să facă nani. Are nervii în batistă. Ce mai, cu toţi ripotamii şi cu oamenii ăia care mănâncă duhuri, de care mi-a povestit domnu' Philander. Dumnezeule, nu-i de mirare să capete omu' o persecuţie nervoasă.

Râzând, Jane străbătu cămăruţa şi sărutând-o pe buna femeie, îi ură noapte bună.

23. FRĂŢIA UMANĂ.

Când D'Arnot îşi reveni în simţiri, se pomeni zăcând pe un culcuş de ferigi moi şi de ierburi, sub un umbrar din crengi, clădit în formă de, A: La picioarele lui, prin deschizătura umbrarului, se vedea o pajişte verde şi la mică depărtare mai încolo, zidul compact al junglei şi al pădurii.

D'Arnot şchiopăta, tot trupul îi era numai o durere, se simţea foarte slăbit şi pe măsură ce reintra în deplinătatea facultăţilor mintale, suferea supliciul cumplit al numeroaselor răni şi al junghiurilor ascuţite în fiecare muşchi şi în fiecare os, ca urmare a loviturilor groaznice pe care le primise.

Chiar şi o simplă întoarcere a capului însemna o adevărată tortură, aşa încât rămase multă vreme nemişcat, cu ochii închişi.

Încerca să reînchege amănuntele întâmplării pe care o trăise înainte de a-şi fi pierdut cunoştinţa, pntru a se lămuri unde se află acum; se întreba dacă era printre prieteni sau printre duşmani. În din urmă reconstitui întreaga grozăvie a scenei petrecute la stâlp şi în sfârşit îşi aduse aminte de ciudata făptură albă în braţele căreia căzuse în nesimţire.

D'Arnot se întreba ce soartă îl mai aşteptă acum. Nu vedea şi nu auzea vreun semn de viaţă în preajmă. Zumzetul continuu al junglei, foşnetul milioanelor de frunze, bâzâitul

gâzelor, glasul păsărilor şi al maimuţelor păreau topite într-un susur mângâietor, ca şi cum se afla undeva la mare depărtare de miriadele de vieţi ale căror sunete răzbeau până la el doar într-un ecou stins. Într-un târziu lunecă într-o calmă toropeală, din care nu se deşteptă decât la amiază. Din nou încercă acea bizară senzaţie de totală înmărmurire, care se făcuse simţită şi la prima deşteptare, dar imediat îşi reaminti cele de curând petrecute şi privind prin deschizătura umbrarului, văzu silueta unui om cinchit pe vine.

Omul stătea cu spatele larg, musculos spre el, dar, deşi era foarte bronzat, D'Arnot îşi dădu seama era spatele unui om alb şi-i mulţumi lui Dumnezeu. Francezul îl strigă cu o voce slabă. Omul se întoarse şi ridicându-se, veni spre umbrar. Avea o faţă foarte frumoasă, cea mai frumoasă faţă, gândi Arnot, din câte văzuse vreodată. Aplecându-se, se târî în adăpost lângă ofiţerul rănit şi-i puse o mână răcoroasă pe frunte.

D'Arnot îi vorbi în franţuzeşte, dar omul se mărgini doar să clatine din cap, cu tristeţe, i se păru ofiţerului. Apoi D'Arnot încercă să-i vorbească în engleză, iar omul scutură din nou din cap. Italiana spaniola şi germana avură acelaşi rezultat descurajant. D'Arnot cunoştea câteva boabe de norvegiană, rusă, greacă, ba chiar o brumă din limbajul unui trib negru din Congo de vest, omul însă nu răspunse la niciuna dintre acestea.

După ce-i cercetă rănile, îl lăsă pe D'Arnot în adăpost şi dispăru. O jumătate de oră mai târziu se întoarse cu braţele încărcate de fructe şi cu ceva ce semăna cu o tigvă goală de dovleac, plină cu apă. D'Arnot bău şi mâncă puţin. Se mira că nu avea febră. Încercă din nou să înfiripe o conversaţie cu bizarul lui infirmier, dar încercarea rămase fără rezultat.

Deodată, omul ieşi în grabă din adăpost pentru a se reîntoarce câteva minute mai târziu, cu câteva bucăţi de coajă de copac şi – minunea minunilor! – cu un creion. Ghemuindu-se lângă D'Arnot, scrise timp de un minut pe

suprafaţa netedă ce căptuşea interiorul scoarţei, apoi îi întinse francezului cele scrise.

D'Arnot fu mirat să vadă un mesaj scris în engleză, cu litere de tipar:

EU SUNT TARZAN DIN NEAMUL MAIMUŢELOR. CINE EŞTI TU? POŢI CITI ACEASTA LIMBA?

D'Arnot luă creionul, apoi se opri. Omul acesta ciudat scria în engleză – evident, deci era un englez.

— Da, răspunse D'Arnot prin viu grai. Citesc englezeşte. Pot să şi vorbesc. Acum putem sta de vorbă, în primul rând dă-mi voie să-ţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine.

Omul însă clătină din cap şi arătă către creion şi scoarţa de copac.

— Mon Dieu! strigă D'Arnot. Dacă eşti englez, cum se face că nu poţi vorbi englezeşte?

Şi-apoi, într-o străfulgerare, înţelese – omul era mut, poate chiar surdo-mut.

Aşadar, D'Arnot scrise un mesaj în engleză pe scoarţa de copac:

Sunt Paul D'Arnot, locotenent în marina franceză, îţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut. Mi-ai salvat viaţa şi tot ce-i al meu îţi aparţine. Pot să te întreb cum se face că scrii englezeşte, dar nu vorbeşti?

Răspunsul lui Tarzan îl umplu pe D'Arnot de şi mai mare uimire.

EU VORBESC NUMAI LIMBA TRIBULUI MEU GORILELE MARI CARE AU FOST ALE LUI KERCHAK; ŞI ÎNŢELEG PUŢIN DIN LIMBA LUI TANTOR, ELEFANTUL şi A LUI NUMA, LEUL, şi A ALTOR LOCUITORI AI JUNGLEI. NICIODATĂ NU AM VORBIT CU UN OM, DECÂT CU JANE PORTER PRIN SEMNE. ASTA ESTE PRIMA DATA CÂND VORBESC PRIN SCRIS CU CINEVA DE FELUL MEU.

D'Arnot se simţea victima unei mistificări. I se părea incredibil să existe pe pământ un om matur care să nu fi

vorbit niciodată cu alt om şi ceea ce era mai absurd, care să ştie să citească şi să scrie.

Reciti mesajul lui Tarzan – „decât cu Jane Porter”. Asta era fata americană care fusese răpită de o gorilă în junglă. D'Arnot avu o nouă străfulgerare – deci omul ăsta era „gorila”. Luă creionul şi scrise:

Unde e Jane Porter?

Iar Tarzan îi răspunse dedesubt:

ÎNAPOI LA RUDELE EI ÎN CASA LUI TARZAN DIN NEAMUL MAIMUŢELOR.

Deci n-a murit? Unde a fost? Ce i s-a întâmplat?

N-A MURIT. A FOST LUATA DE TERKOZ CA SA FIE SOŢIA LUI; DAR TARZAN DIN NEAMUL MAIMUŢELOR A LUAT-O DE LA TERKOZ ŞI L-A OMORÂT ÎNAINTE DE A-I FACE VREUN RAU. NIMENI DIN JUNGLA NU-I POATE TINE PIEPT LUI TARZAN DIN NEAMUL MAIMUŢELOR ŞI APOI SA MAI RĂMÂNĂ VIU, EU SUNT TARZAN DIN NEAMUL MAIMUŢELOR – LUPTĂTOR PUTERNIC.

D'Arnot scrise:

Ma bucur că a scăpat cu bine. Mă oboseşte să scriu, aş vrea să mă odihnesc puţin.

Şi apoi Tarzan:

DA. ODIHNEŞTE-TE. CÂND TE FACI BINE, TE DUC ÎNAPOI LA OAMENII TAI.

Zile la rând zăcu D'Arnot pe culcuşul lui din frunze moi de ferigă. A doua zi făcu temperatură iar D'Arnot îşi spuse că asta înseamnă infecţie şi că o să moară. Îi veni o idee. Se şi miră că nu-i trecuse mai înainte prin cap. Îl chemă pe Tarzan şi-i indică prin semne că vrea să scrie, iar când Tarzan îi aduse coaja de copac şi creionul, D'Arnot îi scrise:

Poţi să te duci până la oamenii mei şi să-i aduci aici? Le voi trimite un mesaj pe care ai să-l transmiţi din partea mea şi atunci or să te urmeze.

Tarzan clătină din cap şi apoi scrise:

M-AM GÂNDIT LA ASTA DIN PRIMA ZI; DAR N-AM ÎNDRĂZNIT. GORILELE MARI VIN ADESEA ÎN ACEST

LOC, şi DACA TE GĂSESC AICI SINGUR ŞI RĂNIT, TE OMOARĂ.

D'Arnot se întoarse pe o parte şi închise ochii. Nu voia să moară, dar simţea că se stinge pentru că fierbinţeala îi creştea din ce în ce. În noaptea aceea îşi pierdu cunoştinţa.

Trei zile la rând fu pradă delirului şi Tarzan îl veghe, udându-i fruntea cu mâinile şi spălându-i rănile, în cea de-a patra zi, febra cedă tot atât de brusc cum izbucnise, însă D'Arnot părea să fie propria lui umbră, atât era de slăbit. Tarzan era nevoit să-l ridice şi să-l susţină ca să poată bea apă din tigva de dovleac.

Febra nu provenise dintr-o infecţie, aşa cum crezuse D'Arnot, ci, pur şi simplu, era vorba de unul dintre obişnuitele atacuri pe care le suferă albii în junglele Africii şi care sau îi omoară, sau cedează brusc, aşa cum se întâmplase în cazul lui D'Arnot.

Două zile mai târziu, D'Arnot se plimba copăcel prin amfiteatru, susţinut de braţele puternice ale lui Tarzan, ca să nu cadă. Se aşezară la umbra unui arbore uriaş şi Tarzan găsi nişte coajă netedă de copac pe care să poată conversa.

D'Arnot scrise primul:

Cum ţi-aş putea plăti tot ce-ai făcut pentru mine?

Şi Tarzan îi răspunse:

ÎNVAŢĂ-MĂ SA VORBESC LIMBA OAMENILOR.

Ceea ce D'Arnot începu pe dată, arătându-i obiecte familiare şi repetând denumirea lor în franceză, pentru că, îşi spusese el, îi va fi mai uşor să-l înveţe pe omul acesta franceza, din moment ce el însuşi o cunoştea mai bine decât oricare altă limbă.

Pentru Tarzan, desigur, aceasta nu avea nici o însemnătate, întrucât el tot n-ar fi putut distinge între o limbă şi alta, aşa încât, când arătă cuvântul OM, pe care-l scrisese în englezeşte pe o bucată de coajă, află de la D'Arnot că se pronunţă homme şi în acelaşi fel, fu învăţat că, dacă scrii maimuţă pronunţi sânge, iar dacă scrii copac, rosteşti arbre.

Era un elev foarte sârguincios, astfel că două zile mai târziu ştia atâta franceză cât să lege propoziţiuni scurte de felul: „Acesta este un copac”, „aceasta este iarbă”, „mi-e foame” şi altele de acelaşi fel; însă D'Arnot constată că-i venea greu să-l înveţe construcţiile limbii franceze pe o bază englezească. Francezul îi scria mici exerciţii în engleză pe care Tarzan trebuia să le citească cu glas tare în franceză, dar cum o traducere literară numai a franceză nu semăna, bietul Tarzan era adeseori încurcat. D'Arnot îşi dădu seama că făcuse o greşeală, dar era prea târziu ca să mai dea înapoi şi s-o ia de capăt, silindu-l pe Tarzan să se dezveţe de tot ce învăţase, mai ales că se apropiau cu paşi repezi de un punct de la care conversaţia începea să devină posibilă.

În cea de a treia zi de la încetarea febrei, Tarzan îi scrise un mesaj lui D'Arnot, întrebându-l dacă se simţea destul de puternic pentru a se lăsa transportat îndărăt la cabană. Tarzan era la fel de grăbit ca şi D'Arnot să ajungă acolo, pentru că tânjea s-o revadă pe Jane.

Tocmai din această pricină îi venise foarte greu să rămână alături de fraacez în toate zilele astea şi faptul că o făcuse cu atâta abnegaţie vorbea mai strălucit despre nobleţea sa de caracter decât chiar faptul că-l salvase pe ofiţer din ghearele lui Mbonga.

D'Arnot, foarte doritor să întreprindă călătoria îi scrise:

Dar nu mă poţi purta pe-o asemenea distanţă prin pădurea asta încâlcită.

Tarzan râse:

— Mais oui! – răspunse şi D'Arnot râse la rândul lui, auzind de pe buzele lui Tarzan expresia aceasta pe care el o folosea atât de des.

Aşa încât purceseră la drum, D'Arnot minunându-se, aşa cum se minunaseră şi Clayton şi Jane, de miraculoasa forţă şi agilitate a omului-maimuţă. La prânz sosiră la luminiş şi când Tarzan coborî de pe ramurile ultimului copac, inima îi sări din piept de nerăbdarea de a o revedea pe Jane.

În preajma cabanei nu se zărea ţipenie de om, iar D'Arnot observă, perplex, că nici crucişătorul şi nici vasul Arrow nu mai erau ancorate în golf. Pretutindeni se vădea o atmosferă de pustietate, care-i copleşi pe cei doi bărbaţi în drum spre cabană.

Niciunul dintre ei nu rosti o vorbă, totuşi amândoi ştiură, înainte de a fi deschis uşa, ce-i aştepta dincolo de ea. Tarzan trase zăvorul şi împinse uşa grea pe balamalele-i de lemn. Întocmai cum se temuseră: cabana era pustie. Cei doi se uitară unul la altul. D'Arnot ştia că oamenii săi îl crezuseră mort, însă Tarzan nu se gândea decât la femeia care-l sărutase cu dragoste şi care acum îl părăsise în timp ce el se străduise să ajute pe unul dintre ai ei.

Inima i se umplu de o mare amărăciune. Va pleca departe în junglă şi se va întoarce la tribul lui. Niciodată nu va mai voi să vadă pe vreunul din neamul oamenilor; nu putea îndura nici gândul de a se mai reîntoarce la cabană. O va părăsi pe veci o dată cu marile speranţe pe care le nutrise de a-şi regăsi rasa şi de a ajunge şi el om printre oameni.

Şi francezul? D'Arnot? Ce va fi cu el? Se va descurca aşa cum se descurcase şi Tarzan. Nici pe el nu voia să-l mai revadă. Voia să fugă de tot ce-i putea aminti de Jane.

În timp ce Tarzan stătea în prag, făurind asemenea gânduri negre, D'Arnot pătrunse în cabană. Constată că oamenii lăsaseră în urma lor o mulţime de comodităţi. Recunoscu numeroase obiecte de pe crucişător: o maşină de gătit de campanie, ustensile de bucătărie, o carabină şi numeroase rezerve de biscuiţi, alimente conservate, pături, două scaune şi un pat de campanie, mai multe cărţi şi reviste, cele mai multe americane.

„Probabil că intenţionează să se întoarcă” – îşi spuse D'Arnot.

Se îndreptă spre masa pe care John Clayton o construise cu atâţia ani înainte, de a fi fost folosită ca birou şi văzu pe ea două scrisori adresate lui Tarzan din neamul maimuţelor.

Una dintre ele era scrisă cu caligrafie hotărâtă, masculină şi era nepecetluită. Cealaltă, cu scrisul feminin, era lipită.

— Tarzan din neamul maimuţelor, uite două scrisori pentru tine! strigă D'Arnot, întorcându-se spre uşă; dar prietenul lui nu era acolo.

D'Arnot ieşi în prag şi privi în jur. Tarzan se făcuse nevăzut. Îl strigă, însă nu primi nici un răspuns.

— Mon Dieu! exclamă D'Arnot, m-a părăsit! O simt. S-a reîntors în junglă şi m-a lăsat singur aici.

Apoi îşi aminti de expresia zugrăvită pe faţa lui Tarzan când descoperise cabana goală – era expresia pe care vânătorul o vede în ochii căprioarei rănite, doborâtă dintr-o toană a lui. Omul fusese adânc lovit – D'Arnot îşi dădea acum seama – dar de ce? Nu putea înţelege.

Francezul privi în jur. Pustietatea şi grozăvia locului începuseră să-i apese nervii oricum slăbiţi de agonia suferinţei şi bolii prin care trecuse. Să fie lăsat singur aici, în vecinătatea cumplitei jungle, să nu mai audă niciodată un glas omenesc, să nu mai vadă o faţă de om, cu permanenta groază de fiarele sălbatice şi de oamenii şi mai sălbatici, pradă singurătăţii şi deznădejdii! Era înfiorător!

Şi departe, spre răsărit, Tarzan din neamul maimuţelor zorea prin terasele de mijloc ale copacilor, înapoi la tribul său. Niciodată nu călătorise cu asemenea nesăbuită viteză. Avea senzaţia că fuge de el însuşi, că, gonind prin pădure ca o veveriţă speriată, se eliberează de propriile-i gânduri. Dar oricât de repede alerga, le afla mereu în el.

Trecu peste trupul sinuos al lui Sabor, leoaica, ce se îndrepta în direcţie opusă – „Spre cabană” îşi spuse Tarzan. Ce putea face D'Arnot împotriva lui Sabor, sau a lui Bolgani, gorila, dacă l-ar ataca, sau a lui Numa, leul, sau a crudului Sheeta?

Tarzan se opri din goana lui.

— Ce eşti tu, Tarzan? se întrebă singur cu glas tare. O maimuţă sau un om? Dacă eşti maimuţa, atunci fă ce-ar face maimuţele: lasă-ţi semenul să moară în junglă, dacă ţie ţi-a

venit chef să te duci în altă parte. Dacă eşti însă om, ai să te întorci să-ţi ocroteşti semenul. N-ai să fugi de unul din seminţia ta, pentru că un altul a fugit de tine.

D'Arnot închise uşa cabanei. Era foarte nervos. Chiar şi oamenii curajoşi – şi D'Arnot era curajos, sunt uneori înspăimântaţi de singurătate.

Încarcă una din puşti şi şi-o aşează la îndemână. Apoi se duse la masă şi luă scrisoarea deschisă adresată lui Tarzan. Poate scria acolo că oamenii lui părăsiseră doar vremelnic plaja. Simţea că a citi acea scrisoare nu însemna o încălcare a eticii, aşa încât o scoase din plic şi o parcurse:

Către Tarzan din neamul maimuţelor.

Vă mulţumim pentru că ne-aţi lăsat în folosinţă cabana dumneavoastră şi regretăm că nu ne-aţi îngăduit plăcerea de a vă vedea şi a vă mulţumi personal.

Nu v-am stricat nimic şi v-am lăsat o serie de obiecte care ar putea contribui la confortul şi siguranţa dumneavoastră aici, în singuraticul dumneavoastră cămin.

Dacă-l cunoaşteţi cumva pe ciudatul om alb care ne-a salvat de atâtea ori vieţile şi ne-a adus merinde şi dacă puteţi sta de vorbă cu el, vă rog să-i mulţumiţi, de asemenea, pentru bunătatea sa.

Peste o oră plecăm pentru a nu ne mai întoarce niciodată, dar dorim să ştiţi, dumneavoastră şi celălalt prieten al nostru din junglă, că vă vom fi de-a pururi recunoscători pentru tot ce-aţi făcut pentru străinii părăsiţi pe ţărmul dumneavoastră şi că, dac-am fi avut prilejul, am fi dorit să facem infinit mai mult spre a vă putea mulţumi amândurora.

Cu mult respect, Wm. Cecil Clayton.

Pentru a nu ne mai întoarce niciodată” murmură D' Arnot şi se trânti cu faţa-n jos pe patul de campanie.

O oră mai târziu, tresări şi rămase în ascultare. Cineva era la uşă, încercând să intre. D'Arnot întinse mâna după puşca încărcată şi şi-o puse la umăr.

Se lăsase întunericul şi interiorul cabanei era învăluit în beznă, dar omul putu desluşi zăvorul mişcându-se din loc.

Simţi cum i se face părul măciucă. Uşa se deschise încetişor, până când, prin crăpătura îngustă, putu să vadă o siluetă dincolo de ea.

D'Arnot îndreptă ţeava puştii spre crăpătura uşii, apoi apăsă pe trăgaci.

24. COMOARA PIERDUTA.

Când expediţia se întoarse din zadarnica-i strădanie de a-l salva pe D'Arnot, căpitanul Dufranne îşi exprimă dorinţa de a ridica ancora cât mai repede cu putinţă şi toţi, cu excepţia Janei, se arătară de cord.

— Nu, spuse ea cu hotărâre, eu nu plec şi nici voi n-o să plecaţi, pentru că în jungla aceasta avem doi prieteni care or să apară într-o bună zi, sperând ne găsească aşteptându-i. Ofiţerul dumneavoastră, domnule căpitan Dufranne, este unul dintre aceştia doi şi omul pădurii, care a salvat pe rând viaţa fiecărui membru din grupul tatălui meu, este al doilea. M-a părăsit acum două zile la liziera junglei, grăbindu-se să alerge în ajutorul tatălui meu şi al domnului Clayton, după cum socotea el, şi a rămas să-l salveze pe locotenentul D'Arnot; puteţi fi sigur de aceasta. Dacă ar fi ajuns prea târziu pentru a-l mai ajuta pe locotenent, s-ar fi întors până acum şi faptul că încă nu a revenit constituie pentru mine o dovadă suficientă că a întârziat pentru că locotenentul D'Arnot e rănit sau pentru că a trebuit să-i urmărească pe capturatori dincolo de satul atacat de oamenii dumeavoastră.

— Dar uniforma bietului D'Arnot şi toate lucrurile lui au fost găsite în sat, domnişoară Porter argumentă căpitanul, iar băştinaşii s-au arătat foarte agitaţi când au fost întrebaţi de soarta bietului alb.

— Da, domnule căpitan, dar nu au recunoscut că ar fi murit, cât despre îmbrăcămintea şi echipamentul aflat în posesia lor, vai de mine şi popoare mai civilizate decât aceşti sărmani negri îşi despoaie prizonierii de orice obiect

de valoare, fie că intenţionează să-i ucidă sau nu. Până şi ostaşii din Sudul meu îndrăgit i-au jefuit nu numai pe cei vii, dar şi pe morţi. Recunosc, aveţi puternice dovezi aparente, dar niciuna nu-i întemeiată.

— Poate că şi acest om al pădurii a fost capturat sau ucis de sălbatici, sugeră căpitanul Dufranne.

Fata râse.

— Nu-l cunoaşteţi, replică ea, cu o uşoară furnicare de mândrie la gândul că vorbea depre ceva ce-i aparţine.

— Admit că ar merita să-l aşteptăm pe supraomul ăsta al dumneavoastră, râse căpitamd. Fără îndoială că mi-ar plăcea să-l cunosc.

— Atunci aşteptaţi-l, dragul meu căpitan, stărui fata, pentru că eu am de gând să-l aştept.

Francezul ar fi fost nespus de surprins dacă ar fi putut interpreta adevăratul sens al cuvintelor fetei. Discutaseră în timp ce veneau de pe plajă, îndreptându-se spre cabană şi acum se apropiară de un mic grup, aşezat pe scăunaşe pliante la umbra unui copac stufos din vecinătatea casei.

Se aflau acolo profesorul Porter, domnul Philander şi Clayton, împreună cu locotenentul Charpentier şi alţi doi camarazi de-ai lui, ofiţeri, în timp ce Esmeralda dădea târcoale în spatele lor, emiţând din când în când păreri şi comentarii, cu libertatea bătrânei servitoare de familie căreia i se îngăduie multe.

Când li se apropie superiorul, ofiţerii se ridicară în picioare şi salutară, iar Clayton îi cedă Janei scăunaşul sau.

Tocmai discutam despre soarta bietului Paul, spuse căpitanul Dufranne. Domnişoara Porter susţine că nu avem dovezi absolute că ar fi mort şi de fapt nici nu avem. Pe de altă parte, afirmă că absenţa prelungită a omnipotentului dumneavoastră prieten din junglă, denotă că D'Arnot are încă nevoie de serviciile sale, fiind sau rănit, sau prizonier într-un sat băştinaş mai îndepărtat.

— Ni s-a făcut sugestia, interveni locotenentul Charpentier, ca s-ar putea ca omul acela sălbatic să facă parte din tribul negrilor care ne-au atacat şi că s-o fi grăbit să-i ajute pe ei, oamenii lui. Jane aruncă o privire rapidă spre Clayton.

— O sugestie foarte rezonabilă, aprecie profesorul Porter.

— Nu sunt de părerea dumneavoastră, obiectă domnul Philander. Ar fi avut o infinitate de prilejuri să ne facă vreun rău sau să-şi conducă tribul împotriva noastrĂ. Şi dimpotrivă, în tot timpul lungii noastre rezidenţe aici şi-a menţinut constant rolul de oblăduitor şi furnizor de provizii.

— Asta-i drept, interveni Clayton, dar nu trebuie să trecem cu vederea faptul că, în afară de el, singurele fiinţe umane aflate pe o rază de sute de mile sunt nişte sălbatici canibali. Omul era înarmat întocmai ca şi canibalii, ceea ce ne indică existenţa unui anumit gen de relaţii între ei şi faptul că el nu-i decât unul singur împotriva poate a mii şi mii dintre ei, ne sugerează că aceste relaţii nu au putut fi decât amicale.

— E improbabil să nu existe legături între ei, remarcă şi căpitanul, posibil să fie un membru al tribului.

— Altminteri cum ar fi putut trăi atâta vreme printre sălbăticiunile junglei, fiare şi oameni, încât să devină aşa de iscusit la vânătoare şi în mânuirea armelor africane? adăugă un alt ofiţer.

— Domnilor, îl judecaţi potrivit cu normele dumneavoastră, îi combătu Jane. Un om alb oarecare, aşa ca oricine dintre dumneavoastră, scuzaţi-mă n-am avut nici o intenţie să vă jignesc, am vrut să spun că un alb cu o forţă fizică şi mintală depăşind chiar nivelul obişnuit n-ar fi izbutit, vă asigur, să trăiască timp de un an, singur şi despuiat, în această junglă tropicală; dar făptura aceasta nu numai că întrece în forţă şi în agilitate pe orice alb obişnuit, dar lasă în urmă, de departe, pe cei mai antrenaţi dintre atleţii şi oamenii de mare forţă ai noştri, depăşindu-i în măsura în care aceştia ar depăşi un nou-născut; iar curajul şi ferocitatea sa când se luptă sunt acelea ale unei fiare sălbatice.

— În orice caz şi-a câştigat un apărător devotat domnişoară Porter, spuse căpitanul Dufranne, răzind! Sunt încredinţat că nu există nimeni printre noi care n-ar accepta pe dată să înfrunte de o sută de ori moartea, în formele ei cele mai aprige, pentru a se arăta vrednic de elogiile unei persoane chiar numai pe jumătate atât de leale… sau de fermecătoare.

— Nu v-ar mira că-l apăr, răspunse fata, dacă l-aţi fi putut vedea aşa cum l-am văzut eu luptându-se pentru mine cu monstrul acela uriaş şi păros. Dacă l-aţi fi văzut năpustindu-se asupra colosului cum se năpusteşte un bivol asupra unui urs, fără nici un semn de teamă sau de şovăire, l-aţi fi socotit supraom. Dacă i-aţi fi văzut muşchii aceia puternici încordându-se sub pielea bronzată, dacă l-aţi fi văzut cum ţinea la distanţă colţii hidoşi ai fiarei şi dumneavoastră l-aţi fi socotit invincibil. Dacă aţi fi văzut tratamentul cavaleresc pe care 1-a acordat unei fete străine, dintr-o lume străină, aţi fi nutrit aceeaşi absolută încredere în el pe care o nutresc şi eu.

— Ai câştigat partida, frumoasă apărătoare! exclamă căpitanul. Curtea consideră că pârâtul e nevinovat, iar crucişătorul va mai aştepta câteva zile, oferindu-i astfel prilejul de a se întoarce şi a mulţumi divinei Porţia2

— Pentru numele lui Dumnezeu, inimioara mea, strigă Esmeralda, doar n-o să-mi spui mie că aveţi de gând să mai rămâneţi cu toţii în ţara asta cu animale carnivale, din moment ce avem posibilitatea să escapadăm cu vaporul ăla? Să nu-mi spui una ca asta, inimioara mea!

— Vai, Esmeralda! Ar trebui să te ruşinezi! strigă Jane. Asta-i mijlocul prin care-ţi arăţi recunoştinţa faţă de omul care ţi-a salvat de două ori viaţa?

— Bine, domnişoară Jane, ce spui mata e jest; da' omu' acela din pădure nu ne-a salvat viaţa ca să rămânem aici. Ne-a salvat-o tocmai ca să putem pleca de-aici. Io cred că s-ar supăra foc dac-ar vedea c-am fost aşa de nătăfleţi şi-am rămas pe loc, după ce că ne-a dat ocazia s-o ştergem. Io ziceam că n-o să mai trebuie să dorm nici măcar o noapte în grădina asta geologică şi să mai ascult ţipetele alea singuratice care vin din junblă, după ce cade întunericul.

— Nu te condamn deloc, Esmeralda, o încuraja Clayton şi ai pus punctul pe i când le-ai numit „ţipete singuratice” Eu n-am reuşit niciodată să găsesc cuvântul potrivit, dar ăsta-i chiar aşa, „ţipete singuratice”.

— Dumneata şi Esmeralda aţi face mai bine să vă duceţi să locuiţi pe crucişător, spuse Jane, cu un subtil dispreţ. Ce-aţi mai spune dac-ar trebui să trăiţi toată viaţa în junglă, aşa cum a trăit omul pădurii?

— Mi-e teamă c-aş fi un perfect ţopârlan, în chip de om sălbatic, răspunse Clayton cu amărăciune. Zgomotele astea nocturne fac să mi se zbârlească părul în cap. Presupun c-ar trebui să-mi fie ruşine, dar ăsta-i adevărul.

— N-aş putea spune, replică locotenentul Charpentier. Niciodată n-am stat să mă gândesc la frică sau la lucruri de genul ăsta, niciodată n-am încercat să-mi dau seama dacă sunt un laş sau un viteaz; dar în noaptea aceea, când am

rămas în junglă după capturarea lui D'Arnot şi când zgomotele pădurii se înălţau şi coborau în jurul nostru, am început să-mi spun că, într-adevăr, sunt un laş. Şi nu răgetele şi mugetele animalelor mari mă impresionau cel mai mult, ci zgomotele tainice, cele pe care le auzi deodată în apropierea ta şi apoi pândeşti în zadar să percepi repetându-se, sunetele acelea de care nu+ţi dai seama ce sunt, ca de namilă ce se furişează hoţeşte şi conştiinţa că nu ştii cât e de aproape, sau dacă nu cumva se târăşte şi mai aproape fără ca tu s-o mai auzi.…

Zgomotele asteA. Şi apoi ochii. Mon Dieu! De-acum înainte o să-i simt mereu în întuneric, ah, ochii aceştia sunt cei mai îngrozitori!

O clipă, rămaseră cu toţii tăcuţi, apoi Jane vorbi:

— Şi el e acolo, rosti ea într-o şoaptă înăbuşită de groază. Ochii aceia se vor pironi în noaptea asta asupra lui şi asupra tovarăşului vostru, locotenentul D'Arnot. Îi puteţi părăsi astfel, domnilor, fără a le acorda măcar ajutorul pasiv de a mai rămâne câteva zile?

— Ţţţ, ţţţ, fetiţo! făcu profesorul Porter. Căpitanul Dufranne e de acord să rămână, cât despre mine, sunt şi eu perfect de acord, perfect de acord, aşa cum am fost întotdeauna ori de câte ori ai avut tu vreun capriciu copilăresc.

— Domnule profesor, am putea folosi ziua de mâine pentru recuperarea cufărului, sugeră domnul Philander.

— Chiar aşa, chiar aşa, domnule Philander, aproape că uitasem de comoară! exclamă profesorul Porter. Poate că ne împrumută căpitanul Dufranne câţiva oameni care să ne ajute şi pe unul dintre prizonieri ca să ne-arate locul unde-au îngropat-o.

— Fără îndoială, dragă domnule profesor, suntem cu toţii la dispoziţia dumneavoastră, răspunse căpitanul.

Şi astfel se hotărî pentru a doua zi ca locotenentul Charpentier să ia un grup de zece oameni şi pe unul dintre răzvrătiţii de pe Arrow drept călăuză şi să dezgroape

comoara; iar crucişătorul urma să aştepte încă o săptămână în micul golf. La sfârşitul acestui răstimp vor putea considera ca sigur că D'Arnot murise şi că omul pădurii nu se va mai întoarce. După aceea, cele două vase urmau să plece cu ei toţi.

A doua zi, profesorul Porter nu-i însoţi pe căutăturii comorii, dar când, la ora prânzului, îi văzu reîntorcându-se cu mâinile goale, se grăbi să le iasă în întâmpinare – obişnuita lui nepăsare absorbită, se spulberase în cele patru vânturi şi locul ei îl luase o agitaţie nervoasă.

Unde-i comoara? strigă către Clayton de la o depărtare de treizeci de metri.

Clayton clatină din cap.

— Dispărută, răspunse tânărul când fu mai aproape de profesor.

— Dispărută? Imposibil! Cine-ar fi putut s-o ia? strigă profesorul Porter.

— Dumnezeu ştie, domnule profesor. Am fi putut crede că individul care ne-a călăuzit ne-a indus în eroare asupra locului, dar surpriza şi consternarea sa când nu a descoperit nici un cufăr sub cadavrul lui Snipes, pe care l-au asasinat, au fost prea autentice pentru a fi simulate. Şi-apoi lopeţile noastre ne-au dat de veste că ceva fusese îngropat dedesubtul cadavrului, pentru că am găsit o scobitură adâncă, umplută cu ţărână afânată.

— Dar cine ar fi putut s-o ia? întrebă iar profesorul.

— Desigur că bănuiala poate să cadă pe oamenii de pe crucişător, replică locotenentul Charpentier, dacă sublocotenentul Janviers, aci de faţă, nu m-ar asigura categoric că nici un om nu a coborât pe uscat: din momentul când am ancorat, nimeni nu a călcat pe ţărm decât sub comanda unui ofiţer. Nu ştiu dacă i-aţi fi suspectat pe oamenii noştri, dar mă bucur că nu există nici o posibilitate ca bănuiala să cadă asupra lor, încheie locotenentul.

— Niciodată nu mi-ar fi trecut prin cap să-i suspectez pe oamenii cărora le datorăm atât de mult, ripostă profesorul Porter, îndatoritor. Ar fi ca şi cum l-aş suspecta pe dragul meu Clayton, aci de faţă, sau pe domnul Philander.

Francezii zâmbiră, atât ofiţerii cât şi marinarii. Era limpede că li se luase o piatră de pe inimă.

— Comoara a dispărut de câtăva vreme, continuă Clayton. De fapt, cadavrul s-a dezmembrat când l-am scos din groapă, ceea ce denotă că, oricine ar fi sustras comoara, a făcut-o când cadavrul era încă proaspăt, căci în momentul când l-am dezgropat noi era intact.

— Trebuie să fi fost mai mulţi hoţi, se amestecă Jane, care se apropiase între timp de ei. V-aduceţi aminte că a fost nevoie de patru oameni ca să care cufărul?

— Pe Dumnezeul meu! strigă Clayton. Asta-i adevărat. Se vede treaba că 1-a dezgropat o bandă de negri. Probabil că unul dintre ei i-o fi văzut pe oameni îngropând cufărul şi s-a întors imediat cu o ceată de prieteni şi l-au luat.

— Orice speculaţie e inutilă, grăi profesorul Porter cu mâhnire. Cufărul a dispărut. N-o să-l mai vedem niciodată şi nici comoara pe care o conţinea.

Numai Jane ştia ce însemna această pierdere pentru tatăl ei, dar nimeni nu ştia ce înseamnă pentru dânsa.

Şase zile mai târziu, căpitanul Dufranne anunţă că a doua zi în zori, urmau să ridice pânzele. Jane ar fi cerşit o nouă amânare dacă n-ar fi încolţit şi în inima ei convingerea că iubitul din pădure n-avea să mai revină niciodată. În ciuda propriilor ei sentimente, începuse să fie roasă de îndoieli şi temeri. Justeţea argumentelor aduse, de ofiţerii francezi, atât de dezinteresaţi, începuse s-o convingă împotriva voinţei ei. N-ar fi putut crede niciodată că e canibal, dar în cele din urmă i se păru posibil să fie membru, prin adopţiune, al vreunui trib de sălbatici. Nu putuse să admită gândul că ar fi murit. Era imposibil să-ţi închipui că în acel trup desăvârşit, vibrând de triumful vieţii, scânteia vitală ar

fi putut vreodată să se stingă – era ca şi cum ţi-ai fi închipuit că nemurirea înseamnă ţărână.

În timp ce Jane îngăduia minţii ei să adăpostească asemenea gânduri, altele, la fel de nepoftite, i se impuneau cu sila. Dacă aparţinea unui trib de sălbatici, însemna că are o soţie sălbatică – sau poate chiar o duzină de neveste – şi o puzderie de ţânci sălbatici, corciţi. Fata se cutremură şi când o anunţară că a doua zi în zori crucişătorul avea să ridice ancora, aproape că se bucură. Totuşi ea sugeră să fie lăsate în cabană arme, muniţii, provizii şi obiecte utile, chipurile pentru acea personalitate intangibilă care iscălea „Tarzan din neamul maimuţelor”, precum şi pentru D'Arnot, dacă ar mai fi trăit, dar în realitate, spera Jane, pentru zeul pădurii, chiar dacă s-ar dovedi un zeu cu picioare de luT. Şi în ultimul minut, îi lăsă şi un mesaj, care să-i fie transmis prin mijlocirea lui Tarzan din neamul maimuţelor.

Jane fu cea din urma care părăsi cabana, reîntorcându-se sub un pretext mărunt, după ce toţi ceilalţi porniseră spre vapor. Îngenunche lângă patul în care petrecuse atâtea nopţi şi înălţă o rugăciune pentru omul ei primitiv, apoi, strivindu-şi buzele de medalion, murmură:

— Te iubesc şi pentru că te iubesc cred în tine. Dar chiar dacă n-aş crede, tot te-aş iubi. Dacă te-ai fi întors la mine şi dacă n-ar fi fost altă cale, aş fi venit cu tine în junglă… pe veci.

25. AVANPOSTUL UMANITĂŢII.

O dată cu trosnetul carabinei, D'Arnot văzu uşa cabanei deschizându-se larg şi silueta unui om prăbuşindu-se în toată lungimea pe podea. Cuprins de panică, francezul ridică din nou arma la ochi, ca să mai tragă o dată în fiinţa doborâtă, dar deodată, în semiîntunericul uşii deschise, desluşi că omul era alb şi o clipă mai târziu, îşi dădu seama că-şi împuşcase prietenul şi proteguitorul, pe Tarzan din neamul maimuţelor.

Cu un strigăt de groază, D'Arnot sări lângă omul-maimuţă şi îngenunchind, îi înălţă capul, strigându-i numele cu glas

tare. Nu veni nici un răspuns şi atunci D'Arnot îşi lipi urechea de inima lui. Spre imensa-i bucurie, auzi bătăile regulate. Cu mare grijă îl ridică pe Tarzan pe pat şi apoi, după ce închise şi zăvorî uşa, aprinse o lampă şi examina rana. Glonţul îi produsese o rană vizibilă în ţeastă. O rană urâtă, dar de suprafaţă, fără nici un semn de fractură a craniului. D'Arnot scoase un suspin de uşurare şi începu să spele sângele ce şiroia pe faţa lui Tarzan.

Curând, apa rece îl deşteptă şi omul-maimuţă deschise ochii, privind mirat şi întrebător către D'Arnot. Acesta din urmă îi bandajase rana cu fâşii de pânză; când văzu că Tarzan îşi venise în simţiri, se ridică şi ducându-se la masă, îi scrise un mesaj pe care il puse în mână şi-n care-i explica teribila greşeală pe care o săvârşise, adăugând cât era de fericit că nu-l rănise mai grav.

După ce citi mesajul, Tarzan se aşează pe marginea patului şi râse.

— Nu-i nimic, rosti el în franceză şi apoi, cum vocabularul nu-l mai servea, continuă în scris:

DACĂ-AI FI VĂZUT CE MI-AU FĂCUT BOLGANI ŞI KERCHAK, ŞI TERKOZ ÎNAINTE DE I-AM OMORÂT, AI RÂDE DE ACEASTĂ MICĂ ZGÂRIETURĂ.

D'Arnot îi dădu lui Tarzan cele două mesaje care-i fuseseră lăsate.

Tarzan îl citi pe cel dintâi, cu o expresie de tristeţe zugrăvită pe faţă. Pe cel de-al doilea îl întoarse pe faţă şi pe dos, căutând o deschizătură, nu mai văzuse niciodată până atunci o scrisoare pecetluită, în cele din urmă i-o întinse lui D'Arnot.

Francezul îl supraveghease şi-şi dăduse seama că pe Tarzan îl încurca plicul. Cât de bizar ca un plic să constituie un mister pentru un om alb matur! D'Arnot îl deschise şi-i dădu apoi lui Tarzan scrisoarea.

Aşezat pe un scăunaş pliant, omul-maimuţă desfăşură foaia scrisă şi citi:

Către Tarzan din neamul maimuţelor, Înainte de plecare, daţi-mi voie să adaug mulţumirile mele la acelea ale domnului Clayton pentru bunătatea de care aţi dat dovadă, îngăduindu-ne să vă folosim cabana.

Am regretat mult cu toţii că nu aţi venit la noi, că să ne împrietenim. Am fi fost bucuroşi să fi putut cunoaşte pe gazda noastră pentru a-i mulţumi.

Mai este cineva căruia aş fi vrut să-i mulţumesc, dar care nu s-a mai întors, deşi nu pot crede că ar fi murit.

Nu-i cunosc numele. Este vorba de uriaşul alb care purta medalionul cu diamante la gât. Dacă-l cunoaşteţi şi dacă-i puteţi vorbi limba, vă rog să-i transmiteţi mulţumirile mele şi să-i spuneţi că l-am aşteptat să se întoarcă şapte zile la rând.

Spuneţi-i, de asemenea, că în locuinţa mea din America, în oraşul Baltimore, va fi oricând binevenit, dacă va dori vreodată să vină.

Am găsit pe jos, printre frunzele de sub copacul de lângă cabană, biletul pe care mi l-aţi scris. Nu ştiu cum de v-aţi putut îndrăgosti de mine, dat fiind că n-am schimbat niciodată vreo vorbă şi-mi pare foarte rău dacă e adevărat, dar inima mea e dăruită altuia.

Vă rog să credeţi însă că rămân mereu a dumneavoastră prietenă, Jane Porter.

Vreme de aproape un ceas, Tarzan rămase cu ochii pironiţi în podea. Din ambele bilete reieşea limpede că nu ştiuseră că el şi Tarzan din neamul maimuţelor erau una şi aceeaşi persoană.

„Inima mea e dăruită altuia” – repetă el într-una în gând.

Aşadar, nu-l iubea! Atunci de ce s-a prefăcut că-l iubeşte, înălţându-l pe culmile speranţei, numai pentru a-l azvârli apoi în adâncurile deznădejdii?! Poate că sărutările ei nu erau decât semne de prietenie. Cum ar fi putut să ştie, el care nu cunoştea nimic din deprinderile oamenilor? Apoi se ridică brusc şi urându-i lui D'Arnot noapte bună, aşa cum

învăţase că se cuvine, se trânti pe patul de ferigi pe care dormise Jane Porter.

D'Arnot stinse lampa şi se întinse pe patul de campanie.

Timp de o săptămână nu făcură altceva decât să se odihnească, D'Arnot învăţându-l pe Tarzan franceza. La sfârşitul acestui răstimp, cei doi puteau conversa cu destulă uşurinţă.

Într-o seară, în timp ce stăteau în cabană, înainte de a se duce la culcare Tarzan se întoarse spre D'Arnot.

— Unde e America? îl întrebă el.

D’Arnot îi arătă un punct în direcţia nord-vest.

— La depărtare de multe mii de mile peste ocean, îl lămuri. De ce întrebi?

— Mă duc acolo. D'Arnot clătină din cap.

— Imposibil prietene, îi spuse el.

Tarzan se ridică şi deschizând unul din dulapuri, se întoarse cu un manual de geografie mult răsfoit. Deschizându-l la o hartă a lumii, spuse:

— Niciodată n-am putut înţelege toate astea; te rog, explică-mi-le.

După ce D'Arnot îi explică, arătându-i că tot ce-i albastru înseamnă apă, iar peticele de alte culori sunt continentele şi insulele, Tarzan îi ceru să-i arate unde se aflau ei acum. D'Arnot îi arătă.

— Acum arată-mi America, urmă Tarzan. Şi când D'Arnot puse degetul pe America de Nord, Tarzan zâmbi şi-şi aşează palma pe pagină, acoperind întregul mare ocean care desparte cele două continente. Vezi, nu-i chiar aşa de departe, spuse el, aproape cât lăţimea mâinii mele.

D'Arnot râse. Cum îl putea face să înţeleagă? Apoi luă un creion şi marcă un punct minuscul pe ţărmul Africii.

— Punctul ăsta, spuse el, e mult mai mare pe această hartă decât cabana ta pe suprafaţa pământului. Îţi dai seama acum cât e de departe?

Tarzan chibzui îndelungă vreme.

— În Africa trăiesc oameni albi? Întrebă.

— Da.
— Unde sunt cei mai apropiaţi?
D'Arnot îi arătă un punct pe coastă, la nord de locul unde se aflau.
— Atât de aproape? întrebă Tarzan, surprins.
— Da, răspunse D'Arnot, dar nu-i aproape deloc.
— Şi au bărci mari cu care trec oceanul?
— Da.
— Mergem mâine la ei, decretă Tarzan. D'Arnot zâmbi din nou şi clătină din cap:
— E prea departe. Am muri cu mult înainte de a ajunge la ei.
— Vrei să rămâi aici pentru totdeauna?
— Nu, mărturisi D'Arnot.
— Atunci pornim mâine. Nu-mi mai place aici.
— Mai bine mor decât să rămân pe loc.
— Mă rog, răspunse D'Arnot, ridicând din umeri, nu ştiu ce să spun, prietene, dar parcă şi eu. Mai curând aş muri decât să rămân aici. Dacă tu pleci, vin cu tine.
— Atunci e hotărât, spuse Tarzan. Mâine pornesc spre America.
— Şi cum ai s-ajungi în America fără bani?
— Ce înseamnă bani?
Îi trebui mult tâmp lui D'Arnot ca să-l facă să înţeleagă, chiar în parte.
— Şi cum capătă oamenii bani? întrebă Tarzan în cele din urmă.
— Muncind în schimbul lor.
— Foarte bine. Atunci am să muncesc pentru ei.
— Nu prietene, răspunse D'Arnot, tu nu trebuie să-ţi faci griji din pricina banilor şi nici n-ai nevoie să munceşti pentru ei. Eu am destui bani pentru doi oameni, chiar şi pentru douăzeci. Am mult mai mult decât e bine pentru un singur om şi dacă vreodată o s-ajungem în lumea civilizată, vei avea tot ce-ţi trebuie.

Aşadar, a doua zi o porniră de-a lungul coastei, spre nord. Fiecare dintre ei ducea o puşcă şi muniţii, în afară de aşternut, ceva hrană şi ustensile de gătit. Acestea din urmă i se păreau lui Tarzan o povară inutilă, aşa că le azvârli pe ale sale.

— Dar trebuie să te-nveţi să mănânci hrană gătită, prietene, îl dojeni D'Arnot. Nici un om civilizat nu se hrăneşte cu carne crudă.

— Voi avea destul timp să-nvăţ când o s-ajungem în lumea civilizată, răspunse Tarzan. Nu-mi place mâncarea gătită şi voi nu faceţi decât să stricaţi gustul bun al cărnii.

Timp de o lună călătoriră spre nord. Uneori găseau hrană din belşug, alteori flămânzeau zile întregi.

Nu întâlniră picior de băştinaş şi nici nu fură atacaţi de fiare. Călătoria se desfăşura miraculos de uşor. Tarzan punea mereu întrebări şi învăţa cu repeziciune. D'Arnot îl iniţie în multe dintre rafinamentele civilizaţiei – până şi în folosirea cuţitului şi furculiţei; dar uneori Tarzan le azvârlea cu dezgust, înşfăca merindele cu puternicele-i mâini bronzate şi le sfâşia cu colţii lui de animal sălbatic.

În asemenea cazuri, D'Arnot îl mustra:

— Tarzan, nu trebuie să mănânci ca o brută când vezi că eu mă străduiesc să fac un gentleman din tine. Mon Dieu! Gentlemanii nu mănâncă aşa, e oribil.

Tarzan îi zâmbea cu sfială şi lua din nou cuţitul şi furculiţa. Dar în inima lui le ura de moarte.

În timpul călătoriei îi povesti lui D'Arnot despre sipetul pe care-l îngropaseră marinarii; îi istorisi cum îl dezgropase şi îl dusese la locul de întâlnire al gorilelor, unde-l îngropase din nou.

— Trebuie să fie comoara profesorului Porter! exclamă D'Arnot. Ai făcut foarte rău, dar desigur n-aveai cum să ştii.

Şi atunci Tarzan îşi aduse aminte de epistola scrisă de Jane prietenei sale – cea pe care el o furase când veniseră prima seară la cabană – aşa încât îşi dădu seama ce conţinea cufărul şi ce însemna acesta pentru Jane.

— Mâine mergem să-l luăm, îi comunică lui D'Arnot.

— Să ne întoarcem?! exclamă D'Arnot. Dar bine dragul meu, suntem pe drum de trei săptămâni. Ne-ar trebui alte trei ca să ne întoarcem la comoară şi apoi, încărcaţi cu povara aceea uriaşă, pe care au trebuit s-o poarte patru marinari, după cum îmi spui, ne-ar fi necesare câteva luni bune până să ajungem din nou în acest punct.

— E un lucru care trebuie făcut, prietene, stărui Tarzan. Tu n-ai decât să mergi înainte spre civilizaţie, iar eu mă întorc să iau comoara. Când sunt singur, umblu mai repede.

— Tarzan, am un plan mult mai bun, îl potoli D'Arnot. Mergem împreună până la aşezarea cea mai apropiată, acolo închiriem o barcă şi venim înapoi – de-a lungul coastei ca să luăm comoara, pe care astfel o vom transporta mult mai uşor. E un mijloc mai sigur, mai rapid şi care nu cere să ne despărţim. Ce părere ai de planul meu?

— Foarte bine, răspunse Tarzan. Comoara ne-aşteaptă oricând am veni după ea; şi cu toate că aş putea s-o iau acum şi să te ajung din urmă într-o lună-două, prefer să nu te las singur pe drum. Când văd cât eşti de neajutorat, D'Arnot, mă întreb cum de nu a fost anihilată rasa umană în toate aceste milenii despre care mi-ai vorbit. Ce mai, Sabor ar putea să extermine, cu o singură labă, o mie de oameni de-ai voştri.

— Ai să ai o părere mai bună despre rasa ta când ai să-i vezi armatele şi flotele, oraşele-i mari, grandioasele-i realizări tehnice. Atunci ai să-ţi dai seama că mintea şi nu muşchii, face ca animalul uman să fie mai puternic decât cele mai cumplite fiare din jungla ta. Singur şi neînarmat, un om nu poate face faţă nici unuia dintre animalele mai mari; dar dacă se adună zece oameni la un loc, ei îşi unesc pe dată minţile şi muşchii împotriva sălbaticilor inamici, în timp ce animalele, fiind incapabile să raţioneze, nu vor gândi niciodată să se unească împotriva oamenilor. Dacă n-ar fi fost raţiunea, Tarzan din neamul maimuţelor, cât ai fi putut să rezişti tu în sălbăticia junglei?

— Ai dreptate, D'Arnot, răspunse Tarzan, dacă în noaptea aceea a Dum-Dum-ului, Kerchak ar fi sărit în ajutorul lui Tublat, praful s-ar fi ales de mine.

Dar pe Kerchak nu-l ducea mintea să profite de asemenea prilej. Nici Kala, mama mea, nu putea să făurească un plan. Ea, pur şi simplu, mânca atâta cât avea nevoie şi când avea nevoie, iar dacă proviziile erau foarte sărace, chiar când se găsea hrană din belşug, niciodată n-ar fi pus deoparte. Îmi aduc aminte că socotea o prostie din partea mea că mă încărcăm cu provizii de hrană când porneam la drum şi totuşi a foarte bucuroasă să le mănânce împreună cu mine când drumul se dovedea sărăcăcios în ale mâncării.

— Tarzan, deci ai cunoscut-o pe mama ta? întrebă D'Arnot, surprins.

— Da. Era o maimuţă mare, frumoasă, mai voinică decât mine şi de două ori mai grea ca mine.

— Şi pe tatăl tău? întrebă D'Arnot...

— Pe el nu l-am cunoscut. Kala mi-a povestit că era o maimuţă albă şi fără păr pe trup, ca şi mine. Acum înţeleg că trebuie să fi fost un om alb.

— D'Arnot îşi măsură tovarăşul cu o privire lungă gravă.

— Tarzan, îi spuse în cele din urmă, este imposibil ca maimuţa Kala să fi fost mama ta. Dacă s-ar fi putut întâmpla una ca asta, ceea ce mă îndoiesc ai fi moştenit măcar ceva din trăsăturile caracteristice ale maimuţei, ori tu n-ai niciuna, eşti om sadea, ba aş spune chiar, eşti progenitura unor părinţi de înaltă distincţie şi inteligenţă. N-ai nici un indiciu cu privire la trecutul tău?

— Absolut nimic.

— N-ai găsit în cabană nimic scris care să fi dezvăluit ceva din viaţa locuitorilor ei iniţiali?

— Am citit tot ce era în cabană, cu excepţia unei cărţi despre care înţeleg acum că e scrisă în altă limbă decât engleza. Poate că tu o poţi citi.

Tarzan scotoci în fundul tolbei şi scoase cărţulia cu scoarţe negre, pe care o înmână prietenului său. D'Arnot aruncă o

privire la titlul primei pagini.

— Este jurnalul lui John Clayton, Lord Greystoke, un nobil englez şi e scris în franceză, spuse el.

Apoi începu să citească jurnalul scris în urmă cu mai bine de douăzeci de ani, jurnalul în care fuseseră înregistrate amănuntele istoriei pe care o cunoaştem: istoria aventurilor, caznelor şi nefericirilor lui John Clayton şi ale soţiei sale Alice, din ziua când părăsiseră ţărmul Angliei şi până cu un ceas înainte ca el să fi fost doborât de Kerchak.

D'Arnot citi cu glas tare. Uneori glasul i se frângea şi era nevoit să se oprească din lectură, din pricina pateticei disperări ce se citea printre rânduri. Din când în când se uita la Tarzan, dar omul-maimuţă şedea pe vine, nemişcat ca o statuie, cu ochii pironiţi în pământ. Numai când venea vorba despre copilaş, tonul jurnalului pierdea obişnuita notă de deznădejde ce se infiltrase treptat în paginile lui, după primele două luni petrecute de autor pe coastă.

Pasajele care pomeneau despre prunc aveau o nuanţă de fericire întristată, care le făcea şi mai deprimante decât, restul.

Una dintre notaţii vădea parcă un spirit aproape optimist:

Astăzi băieţaşul nostru împlineşte şase luni. Şade în poala Alicei, lângă masa la care scriu – un copil vesel, sănătos, desăvârşit.

Nu ştiu cum, împotriva a tot ce înseamnă raţiune îl văd parcă bărbat matur, luând locul tatălui său în societate – cel de-al doilea John Clayton – şi adăugând cinstiri noi Casei Greystoke.

Iată-l, dorind parcă să întărească profeţia mea, mi-a smuls cu pumnişorii lui durdulii condeiul din mână şi apoi, cu degeţelele mânjite de cerneală, a pecetluit pagina cu amprentele sale micuţe.

Şi, într-adevăr, pe marginea paginii erau amprentele parţial şterse, a patru degeţele şi a jumătăţii exterioare a degetului mare.

După ce D'Arnot isprăvi de citit jurnalul, cei doi bărbaţi rămaseră câteva minute în tăcere.

— Ei, Tarzan din neamul maimuţelor, ce părere ai? întrebă D'Arnot. Cărţulia asta nu ţi-a clarificat misterul obârşiei tale? Păi bine, omule, tu eşti Lordul Greystoke.

Tarzan scutură din cap.

— Cartea vorbeşte numai despre un singur copil, replică el. Şi scheletul lui era în leagăn, unde se vede c-a murit de foame; aşa l-am găsit din prima clipă când am intrat în cabană şi până când grupul profesorului Porter l-a îngropat lângă zid, alături de tatăl şi de mama sa. Nu, acela era pruncul de care vorbeşte cartea şi misterul obârşiei mele e şi mai adânc decât înainte, pentru că în ultima vreme începusem să mă gândesc la posibilitatea de a mă fi născut în cabană. Mi-e teamă că ceea ce mi-a spus Kala era purul adevăr, încheie Tarzan.

D'Arnot clătină din cap în semn că nu. Nu era convins şi în mintea lui se înfiripase hotărârea de a dovedi corectitudinea ipotezei sale, căci descoperise singura cheie care putea sau să dezlege misterul, sau să-l cufunde pe veci în tărâmurile nepătrunsului.

O săptămână mai târziu, cei doi ajunseră pe neaşteptate într-o poiană în pădure. În depărtare se zăreau câteva clădiri împrejmuite de o palisadă puternică. Între ei şi împrejmuire se întindea un câmp cultivat pe care munceau câţiva negri.

Cei doi se opriră la liziera junglei. Tarzan îşi potrivi o săgeată otrăvită în arc, însă D'Arnot îi puse mâna pe braţ.

— Tarzan, ce vrei să faci?

— Dacă ne văd, or să încerce să ne omoare, răspunse Tarzan. Prefer să-i omor eu pe ei.

— Poate că sunt prietenoşi, sugeră D'Arnot.

— Sunt negri, fu singurul răspuns al lui Tarzan; şi din nou îşi încordă arcul.

— Tarzan, nu trebuie să faci una ca asta! strigă D'Arnot. Oamenii albi nu ucid la întâmplare. Mon Dieu! Că multe mai

ai de învăţat! Îl plâng pe bădăranul care o să te înfurie vreodată când o să te duc la Paris. O să am mult de furcă să-ţi feresc gâtul de ghilotină.

Tarzan îşi lăsă arcul în jos şi zâmbi.

— Nu înţeleg de ce acolo în junglă îi pot ucide pe negri şi aicea nu. Vasăzică, dacă Numa, leul, ar tăbărî acum pe noi, bănuiesc că ar trebui să-i spun:”Bună dimineaţa, Monsieur Numa, ce mai face Madame Numa?”Aşa-i?

— Aşteaptă mai întâi ca negrii să tabere pe tine şi-atunci poţi să-i omori. Nu lua de bună că oamenii îţi sunt duşmani, aşteaptă să ţi-o dovedească.

— Bine, ripostă Tarzan, atunci hai să ne prezentăm în faţa lor şi să ne omoare.

Şi porni drept peste câmp, cu capul semeţ şi trupul neted şi arămiu strălucindu-i în soare. În spatele lui venea D'Arnot, îmbrăcat în nişte straie lăsate la cabană de Clayton, căci ofiţerii de pe crucişătorul francez îi dăduseră tânărului nişte haine mai acătării.

La un moment dat, unul dintre negri ridică ochii şi zărindu-l pe Tarzan, o rupse la fugă spre palisade, răcnind.

Într-o clipă, văzduhul fu cutremurat de strigătele de groază ale grădinarilor care-o luaseră la sănătoasa, dar înainte de a fi ajuns la palisadă, se ivi un om alb cu puşca în mână, doritor să descopere pricina tulburării.

Ceea ce văzu îl făcu să-şi ridice puşca la ochi şi Tarzan din neamul maimuţelor ar fi simţit din nou gustul plumbului rece dacă D'Arnot n-ar fi strigat tare către omul cu arma ridicată:

— Nu trage! Suntem prieteni!

— Atunci opriţi-vă locului! fu răspunsul.

— Stai, Tarzan! strigă D'Arnot. Ne crede duşmani.

Tarzan îşi încetini paşii, continuând să meargă agale şi înaintă împreună cu D'Arnot, spre omul alb din poartă. Acesta se uita la ei uluit.

Ce fel de oameni sunteţi? întrebă el în franceză.

Oameni albi, replică D'Arnot. Ne-am pierdut de multă vreme în junglă.

Omul coborâse puşca şi mergea acum spre el cu mâna întinsă.

— Eu sunt părintele Constantine de la Misiunea Franceză şi sunt bucuros să vă urez bun sosit!

— Părinte Constantine, ţi-l prezint pe monsieur Tarzan, răspunse D'Arnot, arătându-i-l pe omul-maimuţă; când preotul întinse mâna spre Tarzan, D'Arnot adăugă: Iar eu sunt Paul D'Arnot din marina franceză.

Părintele Constantine strânse mâna pe care Tarzan, imitând gestul preotului, o întinse şi cuprinse dintr-o privire iute şi pătrunzătoare silueta superbă şi faţa frumoasa a lui Tarzan.

Şi astfel, Tarzan din neamul maimuţelor ajunse la primul avanpost al civilizaţiei.

Rămaseră acolo vreme de o săptămână, iar omul-maimuţă, observator ager, învăţă o mulţime de lucruri despre felul de a se purta al oamenilor; între timp, femeile negre cusură costume albe de doc pentru ca Tarzan şi D'Arnot să-şi poată continua călătoria îmbrăcaţi cuviincios.

26. CULMEA CIVILIZAŢIEI.

O lună mai târziu ajunseră la alt grup de clădiri de la gura unui fluviu lat şi acolo Tarzan văzu o sumedenie de bărci şi se simţi din nou năpădit de sfiala sălbăticiunii la vederea unui număr mare de oameni. Treptat, se obişnui cu zgomotele ciudate şi cu aspectele curioase ale civilizaţiei, aşa încât în prezent nimeni nu-şi putea da seama că, în urmă cu două luni, acest francez chipeş, îmbrăcat în haine imaculate de doc, care râdea şi sporovăia cu cei mai glumeţi dintre ei, se legănase gol prin pădurea virgină, gata să se arunce asupra unei victime neştiutoare a cărei carne crudă era menită să-i astâmpere foamea sălbatică.

Cuţitul şi furculiţa, atât de dispreţuite în urmă cu o lună, erau mânuite acum de Tarzan cu aceeaşi eleganţă cu care le mânuia şi cizelatul D'Arnot. Fusese un elev atât de bun,

încât tânărul francez se străduise cu sârg să facă din Tarzan din neamul maimuţelor un gentleman plin de distincţie în ce priveşte rafinamentul manierelor şi al vorbirii.

— Dumnezeu ţi-a făurit o inimă de gentleman, prietene, îi spuse D'Arnot, dar e nevoie ca ceea ce ţi-a dăruit pe dinăuntru să se vadă şi pe dinafară.

De îndată ce sosiseră în micul port, D'Arnot trimise o cablogramă guvernului său, anunţând că e teafăr şi cerând un concediu de trei luni, care-i fu acordat.

Telegrafie, de asemenea, bancherilor săi în vederea obţinerii de fonduri şi fu nevoit să aştepte o lună, timp în care amândoi bombăniră, neavând posibilitatea să închirieze o barcă pentru a se reîntoarce în jungla lui Tarzan după comoară.

Cât timp poposiră în oraşul de pe coastă, „Monsieur Tarzan” deveni prilej de uimire atât pentru albi cât şi pentru negri, datorită câtorva isprăvi care lui Tarzan i se părură doar nimicuri.

Odată, un negru uriaş, înnebunit de băutură, îşi ieşi din minţi şi terorizã oraşul până când ceasul rău îl aduse prin părţile unde giganticul francez cu par negru moţăia pe terasa hotelului. Urcând, cu cuţitul în mâna treptele late, negrul înainta drept spre un grup de patru oameni care şedeau la o masă sorbind nelipsitul absint. Scoţând ţipete alarmate, cei patru îşi luară tălpăşiţa şi atunci negrul îl descoperi pe Tarzan. Cu un urlet, se aruncă asupra omului-maimuţă în timp ce cincizeci de capete se iţiră la adăpostul ferestrelor şi pe la uşi ca să vadă cum e măcelărit bietul francez de negrul uriaş.

Tarzan întâmpină atacul cu zâmbetul de luptă pe care i-l aducea întotdeauna pe buze bucuria încăierării. Când negrul se apropie de el, muşchii de oţel îi cuprinseră încheietura braţului ridicat ce ţinea cuţitul şi dintr-o singură răsucire, mâna i se bălăbăni ruptă. Sub impulsul durerii şi al surprizei, nebunia îl părăsi pe negru şi când Tarzan se lăsă din nou pe scaun, nenorocitul o luă la goană,

ţipând ca din gură de şarpe şi gonind turbat spre satul băştinaşilor.

Cu altă ocazie, când Tarzan şi D'Arnot luau cina împreună cu alţi câţiva albi, discuţia se învârti în jurul leilor şi al vânătorii de lei. Părerile asupra vitejiei regelui animalelor erau împărţite: unii susţineau că e un laş înveterat, dar toată lumea căzu de acord că te simţi mai în siguranţă cu puşca în mână când monarhul junglei rage noaptea prin preajma vreunei tabere.

D'Arnot şi Tarzan se învoiseră ca trecutul acestuia din urmă să fie ţinut sub tăcere, aşa încât, cu excepţia ofiţerului francez, nimeni nu avea habar de familiaritatea lui Tarzan cu fiarele junglei.

— Monsieur Tarzan nu şi-a spus părerea, observă cineva. Un om de bravura dumnealui, care a petrecut mai multă vreme în Africa, aşa cum înţeleg că a fost cazul cu Monsieur Tarzan, trebuie să aibă ceva experienţă în materie de lei… nu?

— Oarecum, răspunse Tarzan, sec. Atâta cât să pot afirma că fiecare dintre dumneavoastră are dreptate în aprecierile asupra caracteristicilor leilor… pe care întâmplător i-aţi întâlnit; dar n-am putea să-i judecăm pe toţi negrii după nefericitul care şi-a ieşit din minţi săptămâna trecută, după cum n-am putea afirma că toţi albii sunt laşi pentru că cineva a întâlnit odată un alb laş. Domnilor, printre ordinele inferioare există tot atâta deosebire ca şi printre noi. Azi de pildă, am putea ieşi în pădure şi întâlni un leu extrem de timid, care ar lua-o la fugă când ne-ar vedea. Mâine l-am putea întâlni pe unchiul lui sau pe frate-su geamăn şi-atunci prietenii noştri s-ar întreba de ce nu ne-am mai întors din junglă. În ce mă priveşte, eu îl consider întotdeauna pe leu un animal feroce, aşa că nu mă poate lua niciodată prin surprindere.

— Vânătoarea trebuie să fie lipsită de plăcere când ţi-e teamă de animalul pe care-l vânezi, îşi dădu cu părerea primul vorbitor.

D'Arnot zâmbi. Tarzan şi să-i fie teamă!

— Nu înţeleg prea bine la ce vă gândiţi când vorbiţi de teamă, spuse Tarzan. Ca şi în cazul leilor, teama e un sentiment care diferă de la om la om, dar în ce mă priveşte, singura plăcere pe care mi-o dă vânătoarea este gândul că animalul pe care-l vânez are tot atâta – putere să-mi facă rău mie, pe câtă am şi eu să-i fac rău lui. Dacă aş pleca la vânătoare de lei, înarmat cu două puşti şi însoţit de un purtător de arme şi de douăzeci sau treizeci de hăitaşi, aş fi convins că leul nu are prea mari şanse şi în acest caz, cu cât propria mea siguranţă ar fi sporită, cu atât bucuria vânătorii mi-ar fi micşorată.

— Atunci trebuie să înţeleg că Monsieur Tarzan ar prefera să se ducă în junglă gol şi înarmat doar cu un briceag pentru a-l ucide pe regele animalelor, râse celălalt cu voie bună, dar cu o fină undă de sarcasm în glas.

— Şi cu o bucată de funie, adăugă Tarzan. Chiar în clipa aceea răzbi din jungla îndepărtată răgetul unui leu, de parc-ar fi vrut să provoace pe cineva să se ia la întrecere cu el.

— Iată prilejul dumneavoastră, domnule Tarzan, îl tachina francezul.

— Nu mi-e foame, răspunse Tarzan cu simplitate. Toţi râseră, cu excepţia lui D'Arnot. El singur ştia că, prin glasul omului-maimuţă, o fiară sălbatică îşi exprimase raţiunea elementară.

Dar ţi-ar fi la fel de teamă ca oricăruia dintre noi să intri în junglă gol şi înarmat doar cu un cuţit şi o bucată de funie, nu-i aşa? continuă cel care-l tachinase.

— Nu, replică Tarzan. Dar numaî un nebun poate săvârşi o acţiune lipsită de orice motiv.

Cinci mii de franci constituie un motiv? întrebă celălalt. Pun rămăşag pe această sumă că nu poţi aduce un leu din junglă, vânat în condiţiile discutate: gol şi înarmat doar cu un cuţit şi o bucată de funie.

Tarzan privi către D'Arnot şi dădu din cap.

— Să zicem zece mii, interveni D'Arnot.

— S-a făcut, replică celălalt.

Tarzan se ridică.

— Va trebui să-mi las hainele la marginea oraşului, astfel încât, dacă mă întorc pe lumina zilei, nu fiu nevoit să circul gol pe străzi.

— Doar n-ai de gând să te duci acum, noaptea! exclamă partenerul de pariu.

— De ce nu?! se miră Tarzan. Numa colindă în timpul nopţii, e mai uşor să-l găseşti.

— Nu, ripostă celălalt. Nu vreau să-ţi am viaţa pe conştiinţă. E destul de temerar şi dacă te duci ziua.

— Mă voi duce acum, hotărî Tarzan şi se repezi în camera lui după cuţit şi funie.

Oamenii îl însoţiră până la liziera junglei, unde el lăsă hainele într-o mică magazie. Dar când se înfundă în tenebrele hăţişului, încercară cu toţii să-l facă să-şi schimbe gândul, iar cel care pusese pariul îi ceru cel mai mult să abandoneze această nebunească ispravă.

Voi considera că ai câştigat rămăşagul, spuse şi cei zece mii de franci vor fi ai dumitale dacă renunţi la nebunia asta în care nu-ţi poţi găsi decât moartea.

Tarzan râse şi o clipă mai târziu, jungla îl înghiţi. Oamenii rămaseră tăcuţi câteva clipe, apoi se întoarseră încet şi se îndreptară spre terasa hotelului. De cum intrase în junglă, Tarzan se şi căţărase în copaci şi cu euforia libertăţii, porni din nou să se legene din ram în ram. Asta însemna adevărata viaţă! Ah şi ce dragă îi era! Asemenea fericire nu puteai găsi în sfera îngustă şi îngrădită a civilizaţiei, zăgăzuită de restricţii şi de convenţionalisme. Până şi hainele erau un impediment şi o plictiseală.

Ah, în sfârşit, se simţea liber! Nici nu-şi dădu seama în ce măsură fusese prizonier. Ce simplu ar fi acum s-o ia înapoi pe coastă şi-apoi să pornească spre sud, spre jungla şi spre cabana lui. Deodată adulmecă mirosul lui Numa pentru că fiara se îndrepta împotriva vântului. O clipă mai târziu,

urechile lui agere percepură zgomotul familiar al labelor căptuşite cu perniţe şi foşnetul unui corp uriaş, îmblănit trecând printre arbuşti.

Tarzan înainta în tăcere deasupra animalului care nu bănuia nimic şi-l urmări tiptil, până când ajunse într-o mică poiană luminată de lună.

Atunci, laţul iute se lăsă şi se strânse în jurul grumazului gălbui, apoi, aşa cum procedase de o sută de ori în trecut, Tarzan legă zdravăn capătul funiei de o creangă puternică şi în timp ce jivina se zbătea şi-şi arcuia ghearele pentru a se elibera, se lăsă la pământ îndărătul ei, îi sări în spinare şi-i înfipse de nu ştiu câte ori pumnalul în inimă. După aceea, aşezându-şi piciorul pe leşul lui Numa, îşi înălţă glasul slobozind înfiorătorul strigăt de victorie al sălbaticului său trib.

O clipă, Tarzan şovăi, sfâşiat de sentimente contradictorii: lealitatea faţă de D'Arnot şi un teribil dor după libertatea junglei. Dar, în cele din urmă, viziunea unui chip frumos şi amintirea unor buze fierbinţi strivite de buzele sale dizolvară imaginea fascinantă pe care şi-o făcea despre viaţa lui din trecut.

Omul-maimuţă ridică pe umeri hoitul cald încă al lui Numa şi se caţără din nou în copaci.

Oamenii de pe terasa hotelului rămăseseră vreme de un ceas aproape în tăcere. Încercaseră fără succes să abordeze diverse subiecte de conversaţie, dar, de fiecare dată, chestiunea ce copleşea mintea fiecăruia dintre ei făcea ca discuţia să lâncezească.

— Mon Dieu! exclamă în cele din urmă cel ce pusese pariul. Nu mai pot suporta. Mă duc în junglă cu puşca mea automată şi-l aduc înapoi pe nebunul acela.

— Merg şi eu cu dumneata, spuse un altul. Şi eu şi eu şi eu, adăugară ceilalţi în cor.

Ca şi cum această sugestie rupsese vraja unui coşmar groaznic, se pripiră cu toţii spre camerele lor apoi o porniră laolaltă în direcţia junglei, fiecare dintre ei straşnic înarmat.

— Dumnezeule, ce-a fost asta? strigă deodată cineva din grup, un englez, când răcnetul sălbatic al lui Tarzan răzbi slab până la urechile lor.

_ Am mai auzit ceva asemănător odată când am fost în ţinutul gorilelor, povesti un belgian. Cărăuşii mi-au spus că e strigătul gorilei mascul când săvârşeşte un omor.

D'Arnot îşi aduse aminte de descrierea lui Clayton în legătură cu urletul îngrozitor prin care Tarzan îşi anunţa victoriile şi aproape că zâmbi în ciuda oroarei resimţite la gândul că un asemenea sunet lugubru poate ieşi dintr-un gâtlej omenesc sau, mai bine zis, de pe buzele prietenului său.

Când se opriră, în sfârşit, la liziera junglei, chibzuind cum să-şi distribuie mai bine forţele, fură şocaţi de un râs moale care se auzi în preajmă şi întorcându-se, văzură înaintând spre ei o siluetă gigantică purtând pe umerii maiestuoşi un leu mort.

Până şi D'Arnot rămase trăsnit, pentru că i se părea imposibil ca omul să fi dispus atât de rapid de leu, cu armele sărăcăcioase pe care le luase cu el, sau că putuse străbate cu stârvul uriaş, prin jungla încâlcită.

Oamenii făcură cerc în jurul lui Tarzan, punându-i o sumedenie de întrebări, dar unicul răspuns a fost o minimalizare amuzată a isprăvii pe care o săvârşise. Pentru Tarzan, era acelaşi lucru ca şi cum ai elogia eroismul măcelarului de a fi ucis o vacă, întrucât el ucisese de atâtea ori pentru hrană şi pentru a se apăra, încât fapta nu i se mai părea remarcabilă deloc. Dar în ochii oamenilor acelora, învăţaţi cu vânătoarea animalelor mari, Tarzan era într-adevăr un erou.

Şi, întâmplător, câştigase zece mii de franci pentru că D'Arnot stărui să-şi păstreze toată suma. Era un lucru extrem de important pentru Tarzan, care începuse să-şi dea seama de puterea ce zăcea îndărătul micilor piese de metal şi de hârtie ce treceau mereu din mână în mână când făpturile omeneşti călătoreau, sau mâncau, sau dormeau,

ori se îmbrăcau, beau, sau munceau, ori se distrau, ori se adăposteau de ploaie, de frig sau de soare.

Devenise limpede pentru Tarzan că fără bani erai un om mort.

D'Arnot îi spusese să nu se frământe căci el avea de ajuns pentru amândoi, însă omul-maimuţă învăţase o mulţime de lucruri şi printre acestea şi faptul că oamenii se uită cu dispreţ la cineva care acceptă bani de la altul fără să dea ceva egal în schimb.

Curând după episodul cu leul, D'Arnot reuşi să închirieze un vaporaş vechi pentru călătoria pe coastă, până la golful încercuit de pământ al lui Tarzan. Pentru amândoi fu o dimineaţă fericită aceea când micul vas ridică ancora şi o porni în larg.

Călătoria până la golf decurse fără peripeţii şi a doua zi după ce ancoraseră în faţa cabanei, Tarzan, înveşmântat din nou în straiele junglei şi înarmat cu o sapă, se îndreptă singur spre amfiteatrul maimuţelor, unde îngropase comoara. Se întoarse a doua zi la o oră târzie, cărând pe umeri cufărul cel mare şi a treia zi în zori micul vas se strecura pe gura golfului şi o pornea din nou spre nord.

Trei săptămâni mai târziu, Tarzan şi D'Arnot figurau printre pasagerii unui transatlantic francez cu direcţia Lyon şi după câteva zile petrecute în acest oraş, D'Arnot îl luă pe Tarzan la Paris.

Omul-maimuţă se grăbea să plece în America, însă D'Arnot stărui să vină mai întâi cu el la Paris, fără să-i divulge motivul care-l determina să-i ceară acest lucru.

Unul dintre primele lucruri pe care le făcu D'Arnot imediat după sosire fu o vizită la un funcţionar superior din departamentul poliţiei, un vechi prieten de-al lui; şi-l luă pe Tarzan cu el. D'Arnot conduse cu dibăcie discuţia din subiect în subiect, până când poliţistul îi explică interesatului Tarzan rolul jucat de amprentele digitale în această fascinantă ştiinţă.

— Dar ce valoare au aceste amprente, întrebă Tarzan, când după câţiva ani şănţuleţele de pe degete se schimbă cu totul prin degenerarea vechilor ţesuturi şi dezvoltarea altora noi?

— Liniile degetelor nu se modifică niciodată, replică ofiţerul. Din copilărie şi până la bătrâneţe, amprentele unui om se schimbă doar ca dimensiuni, cu excepţia împrejurărilor când anumite răniri alterează cerculeţele şi şănţuleţele. Dar când au fost luate amprentele degetului mare şi ale celorlalte patru degete de la ambele mâini, ar însemna să pierzi toate degetele ca să poţi scăpa de identificare.

— E minunat! exclamă D'Arnot. Sunt curios cum arată liniile de pe degetele mele!

— Le putem vedea foarte uşor, replică ofiţerul de poliţie şi apăsând pe o sonerie, chemă un asistent căruia-i dădu câteva instrucţiuni.

Omul ieşi din încăpere şi se reîntoarse curând cu o cutie mică de lemn, pe care o aşează pe biroul superiorului său.

— Acum, zise ofiţerul, într-o secundă o să vă vedeţi amprentele.

Scoase din cutie o placă pătrată de sticlă, un tub cu o cerneală groasă, un rulou de cauciuc şi nişte cartonaşe albe ca zăpada. Picurând un strop de cerneală pe sticlă, o întinse cu ruloul de cauciuc până când, spre satisfacţia lui, întreaga suprafaţă a plăcuţei fu acoperită cu un strat de cerneală subţire şi uniform.

— Aşezaţi-vă pe sticlă cele patru degete ale mâinii drepte în felul acesta, îi spuse lui D'Arnot. Acum degetul mare. Aşa! Acum aşezaţi-le în aceeaşi poziţie pe cartonaş, aici… nu, puţin mai la dreapta. Trebuie să lăsăm loc pentru degetul mare şi degetele mâinii stângi. Aşa, asta-i! Acum, repetaţi acelaşi lucru cu mâna stângă.

— Hai, Tarzan, ia să vedem cum arată şănţuleţele tale!

Tarzan se supuse pe dată, punând o mulţime de întrebări ofiţerului în timp ce executa operaţia.

— Amprentele digitale arată şi caracteristicile rasiale? întrebă el. De exemplu, puteţi determina, numai pe baza amprentelor, dacă subiectul e un negru sau un caucazian?

— Nu cred, replică ofiţerul.

— Dar amprentele unei maimuţe pot fi deosebite de cele ale unui om?

— Probabil că da, pentru că cele ale maimuţei sunt mult mai simple decât amprentele organismelor evoluate.

— Dar o corcitură dintre om şi o maimuţă ar putea avea caracteristicile ambilor părinţi? continuă Tarzan.

— Da, cred că aşa ar fi, răspunse ofiţerul, dar ştiinţa nu a ajuns atât de departe pentru a putea efectua determinări precise în asemenea cazuri. Nu m-aş încrede în rezultatele ei dincolo de graniţa diferenţierii dintre un om şi altul. În acest domeniu e absolută. Nu există doi oameni în lume care să aibă aceleaşi şănţuleţe la degete. E foarte îndoielnic ca măcar o singură amprentă să fie vreodată duplicată de un alt deget decât de cel ce a lăsat-o iniţial.

— Şi compararea cere mult timp şi multă muncă? întrebă D'Arnot.

— De obicei, doar câteva minute, dacă amprentele sunt distincte.

D'Arnot scoase din buzunar o cărţulie neagră şi începu să răsfoiască paginile. Tarzan îl privi surprins. De unde pusese mâna D'Arnot pe cartea lui? D'Arnot se opri la pagina pe care se găseau cele cinci pete mici. Întinse poliţistului cartea deschisă.

— Vă rog, amprentele acestea seamănă cu ale mele sau cu ale lui Monsieur Tarzan, sau aţi putea afirma că sunt identice cu vreunele dintre acestea?

Ofiţerul scoase din birou o lupă puternică şi examina cu atenţie cele trei specimene, făcând între timp unele notaţii pe un carnet. Tarzan înţelese acum ce semnificaţie avea această vizită la ofiţerul de poliţie. Răspunsul la enigma vieţii lui zăcea în semnele acelea minuscule. Şedea pe scaun, înclinat spre birou, cu nervii încordaţi, dar deodată

se lăsă pe spetează, relaxat, zâmbind. D'Arnot îl privi surprins.

— Ai uitat, i se adresă Tarzan cu amărăciune, că scheletul copilaşului care a lăsat aceste amprente a zăcut timp de douăzeci de ani în cabana tatălui său şi că toată viaţa mea l-am văzut zăcând acolo.

Poliţistul ridică ochii, mirat.

Căpitane, continuă-ţi examenul, îl îndemnă D'Arnot, îţi spunem noi povestea mai târziu, numai să fie şi Monsieur Tarzan de acord. Tarzan încuviinţă din cap.

— Dar eşti nebun, dragul meu D'Arnot, insistă el. Degetele care au lăsat aceste amprente sunt îngropate pe coasta de vest a Africii.

— Eu nu ştiu nimic, Tarzan, replică D'Arnot. E posibil să fie aşa, dar dacă tu nu eşti fiul lui John Clayton, atunci cum Dumnezeu ai ajuns în jungla aceea uitată, unde n-a călcat picior de om alb cu excepţia lui John Clayton?

— O uiţi pe… Kala, zise Tarzan.

— Nici măcar n-o iau în consideraţie, ripostă D'Arnot.

Cei doi prieteni se apropiaseră, în timp ce discutau, de fereastra largă ce dădea spre bulevard. Câtva timp rămaseră acolo, privind freamătul de pe artera' aglomerată, fiecare dintre ei cufundat în propriile-i gânduri.

„Ia destul timp comparaţia amprentelor” – îşi spuse D'Arnot, întorcându-se să-l privească pe ofiţerul de poliţie.

Spre uimirea lui, îl văzu pe ofiţer rezemat de speteaza scaunului şi parcurgând în grabă cuprinsul micului jurnal cu scoarţe negre. D'Arnot tuşi. Polistul ridică ochii şi prinzându-i privirea, înălţă un get făcându-i semn să tacă. D'Arnot se întoarse la fereastră şi după puţin timp, ofiţerul vorbi:

— Domnilor! Amândoi se întoarseră spre el. De bună seamă că există factori foarte importanţi care atârnă, în mai mare sau mai mică măsură, de absoluta corectitudine a acestei comparaţii. De aceea vă cer să-mi încredinţaţi mie

cazul până când se întoarce Monsieur Desquerc, expertul nostru. E o chestiune de numai câteva zile.

— Speram să obţin rezultatul pe loc, interveni D'Arnot. Monsieur Tarzan se îmbarcă mâine pentru America.

— Vă făgăduiesc ca până în două săptămâni îi vom telegrafia rezultatul, răspunse ofiţerul, dar nu îndrăznesc să anticipez asupra acestui rezultat. Există asemănări, totuşi e mai bine să-l lăsăm pe Monsieur Desquerc să decidă.

27. REAPARE URIAŞUL.

Un taxi opri în faţa unei reşedinţe bătrâneşti aflate în împrejurimile oraşului Baltimore. Un bărbat de vreo patruzeci de ani, bine clădit, cu trăsături ferme şi regulate coborî din maşină şi plătind şoferului, îl concedie. O clipă mai târziu, pasagerul taxiului intră în biblioteca reşedinţei bătrâneşti.

— Ah, domnule Canler! exclamă un domn bătrân, ridicându-se să-l salute.

— Bună seara, dragă domnule profesor! strigă omul, întinzându-i cordial mâna.

— Cine ţi-a deschis uşa? întrebă profesorul.

— Esmeralda.

— Atunci o s-o înştiinţeze şi pe Jane că ai venit, urmă profesorul.

— Nu, domnule profesor, răspunse Canler, pentru că am venit în primul rând să vă văd pe dumneavoastră.

— Ah, mă simt onorat, replică profesorul Porter.

— Domnule profesor, continuă Robert Canler, vorbind cu încetineală de parcă îşi cântărea cu grijă fiecare cuvânt, am venit în această seară ca să discut cu dumneavoastră în legătură cu Jane. Îmi cunoaşteţi aspiraţiile şi aţi avut bunătatea să priviţi cu ochi buni interesul pe care l-am manifestat faţă de dânsa.

Profesorul Archimedes Q. Porter se foi în fotoliu. Era un subiect care-l făcea întotdeauna să se simtă stingherit. Şi

nu înţelegea de ce, Canler era doar o partidă splendidă pentru Jane.

— Însă pe Jane nu o pot înţelege, urmă Canler. Mă amână mereu, ba un motiv, ba altul. Întotdeauna am senzaţia că răsuflă uşurată ori de câte ori îi spun la revedere.

— Ţţţ, ţţţ! făcu profesorul Porter. Ţţţ, ţţţ, domnule Canler! Jane este o fiică foarte ascultătoare. Va proceda aşa cum îi voi cere eu.

— Deci mă pot bizui în continuare pe sprijinul dumneavoastră? întrebă Canler, cu o notă de uşurare în glas.

— Desigur, domnule, desigur. Cum te-ai putut îndoi de acest lucru?

— Ştiţi, a intrat tânărul Clayton pe fir, îi aminti Canler. De luni de zile îi dă târcoale. Nu ştiu dacă Jane ţine la el, dar se spune că a moştenit de la tatăl său, în afară de titlu, o foarte mare proprietate, aşa că n-ar fi de mirare ca până la urmă să o cucerească pe Jane, doar dacă… şi Canler îşi curmă vorba.

— Ţţţ, ţţţ, domnule Canler, doar dacă… ce?

— Doar dacă dumneavoastră aţi găsi de cuviinţă să cereţi ca eu şi Jane să ne căsătorim de urgenţă, rosti Canler, rar şi răspicat.

— I-am şi sugerat Janei că acest lucru ar fi de dorit, răspunse profesorul Porter cu amărăciune, pentru ca nu ne mai putem permite să ţinem această casă şi să trăim la nivelul pe care îl presupun relaţiile ei.

— Şi care a fost răspunsul? se interesă Canler.

— A răspuns că încă nu e pregătită să se mărite cu nimeni, urmă profesorul Porter şi că am putea pleca sa locuim la ferma din Wisconsin pe care i-a lăsat-o moştenire mama ei. E o fermă care dă oarecari profituri. Arendaşii îşi scot frumuşel existenta, ba chiar îi mai trimit un mic surplus anual Janei. Fata proiectează să plecăm acolo la începutul săptămânii viitoare. Philander şi domnul Clayton au şi plecat înainte ca să pregătească totul.

— Clayton a plecat acolo? exclamă Canler, vizibil iritat. Şi de ce nu mi s-a spus? Aş fi plecat şi eu cu multă plăcere şi aş fi aranjat ca să vă aştepte un maximum de confort.

— Jane are senzaţia că şi aşa vă suntem prea îndatoraţi, domnule Canler, replică profesorul Porter.

Canler era pe punctul de a răspunde când din hol se auzi un zgomot de paşi şi Jane intră în odaie.

— Oh, scuzaţi-mă! exclamă ea, oprindu-se în prag. Credeam că eşti singur, tată.

— Nu e decât cu mine, Jane, zise Canler, care se ridicase în picioare. N-ai vrea să intri ca să completăm cercul familiei? Tocmai discutam despre dumneata.

— Mulţumesc, răspunse Jane, intrând şi acceptând scaunul pe care i-l oferise Canler. Voiam numai să-l înştiinţez pe tata că Tobey vine mâine de la şcoală ca să-i împacheteze cărţile. Aş vrea să laşi deoparte, tată, toate cărţile de cere te poţi lipsi până-n toamnă. Te rog, nu căra întreaga bibliotecă în Wisconsin, aşa cum ai fi cărat-o în Africa, dacă nu puneam eu piciorul în prag.

— Tobey a fost aici? întrebă profesorul Porter.

— Da, tocmai m-am despărţit de el. Acum stă cu Esmeralda în pragul uşii din spate şi fac un schimb de păreri religioase.

— Ţţţ, ţţţ, trebuie să-l văd imediat! strigă profesorul. Scuzaţi-mă un moment, copii! şi ieşi în grabă din cameră.

Îndată ce profesorul nu mai putu să-i audă, Canler se întoarce spre Jane.

— Uite ce-i, Jane, începu el fără ocoliş. Cât o să mai dureze aşa? Nu ai refuzat categoric să te măriţi cu mine, dar nici nu mi-ai făgăduit nimic. Vreau să scot mâine dispensa, ca să ne putem căsători înainte de a pleca în Wisconsin. Nu ţin la nici un fel de pompă sau de ceremonial şi sunt sigur că şi tu gândeşti la fel.

Fata simţi că îngheaţă, dar îşi ţinu capul sus.

— Tatăl dumitale o doreşte, ştii prea bine, adăugă Canler.

— Da, o ştiu. Vorbea aproape în şoaptă. Domnule Canler, îţi dai seama că mă cumperi? spuse în cele din urmă fata, cu o voce rece, albă. Mă cumperi pe câţiva dolari meschini. Bineînţeles că asta faci, Robert Canler şi speranţa unei asemenea împrejurări te-a împins să-i împrumuţi tatei bani pentru escapada aceea nesăbuită care ar fi fost totuşi încununată de un surprinzător succes, dacă n-ar fi intervenit nişte circumstanţe misterioase. Dar dumneata, domnule Canler, ai fi fost cel mai surprins dintre toţi. Dumneata nu-ţi închipuiai că expediţia o să izbândească. Eşti un prea bun om de afaceri pentru aşa ceva. Şi eşti un prea bun om de afaceri ca sa investeşti bani în căutarea de comori îngropate sau ca să împrumuţi bani fără garanţie decât dacă ai un anumit scop în vedere. Ştiai că, dând banii fără garanţie, ai un mai mare ascendent asupra onoarei familiei Porter decât dacă i-ai fi dat în schimbul unui gir. Ştiai că e cea mai bună cale de a mă forţa să mă mărit cu dumneata, fără să aibă aparenţa că mă forţezi.

N-ai pomenit niciodată de împrumut. În cazul oricărui alt bărbat aş fi socotit asemenea comportare drept dovada unui caracter generos şi nobil. Dar dumneata eşti viclean, domnule Robert Canler. Te cunosc mai bine decât îţi închipui dumneata. Mă voi mărita, de bună seamă, cu dumneata dacă nu va exista o altă cale, dar să fim clari unul faţă de celălalt, o dată pentru totdeauna.

În timp ce Jane vorbea, Robert Canlcr schimba feţe-feţe şi când fata tăcu, se ridică în picioare şi cu un surâs cinic pe chipul lui dur, spuse:

— Mă surprinzi, Jane. Credeam că ai mai multă stăpânire de sine, mai multă mândrie. Fireşte, ai dreptate. Te cumpăr şi ştiam că o ştii, dar credeam că vei prefera să simulezi că lucrurile nu stau aşa. Credeam că amorul dumitale propriu şi mândria de Porter vor refuza să admită, chiar faţă de dumneata însăţi, că eşti o femeie cumpărată. Dar fă cum crezi, draga mea, adaugă el cu nepăsare. Vei fi a mea şi asta-i tot ce mă interesează.

Fără o vorbă, fata îi întoarse spatele şi ieşi din încăpere.

Totuşi Jane nu se căsători înainte de a pleca împreună cu tatăl ei şi cu Esmeralda la ferma din Wisconsin şi când îşi luă un rece rămas bun de la Robert Canler şi trenul se puse în mişcare, pretendentul ei îi strigă că o va urma peste o săptămână sau două.

Când sosiră la destinaţie, fură întâmpinaţi de Clayton şi domnul Philander într-un automobil uriaş aparţinând celui dintâi şi o porniră în viteză printre codrii deşi din nord, spre mica fermă pe care fata nu o mai vizitase din copilărie.

Clădirea fermei, care se ridica pe o mică înălţime, la vreo sută de iarzi de casa arendaşului, suferise o totală transformare în cele trei săptămâni cât stătuseră acolo Clayton şi domnul Philander. Clayton adusese o mică armată de dulgheri şi tencuitori. Instalatori şi zugravi dintr-un oraş mai îndepărtat, şi ceea ce fusese doar o cocioabă dărăpănată când sosiseră ei acolo devenise acum o plăcută locuinţa cu două etaje, prevăzută cu tot confortul modern care putea fi obţinut într-un timp atât de scurt.

— Vai, domnule Clayton, ce-ai făcut aici? strigă Jane Porter, cu o strângere de inimă la gândul cheltuielilor ce fuseseră efectuate.

— Ssst! o opri Clayton. Nu-l lăsa pe tatăl dumitale să-şi dea seama. Dacă nu-i spui dumneata el n-o să observe nimic şi pur şi simplu, nu m-am îndurat să-l las să trăiască în mizeria şi atmosfera sordidă pe care eu şi domnul Philander le-am qăsit aici. Am făcut atât de puţin şi aş fi dorit să fac atât de mult, Jane! Te rog, de dragul lui, nu pomeni nici un cuvânt.

— Dar ştii prea bine că nu-ţi putem înapoia banii! strigă fata. De ce vrei să mă îndatorezi în asemenea mod?

— Te rog, Jane, răspunse Clayton, cu tristeţe. Dacă ai fi fost numai dumneata, crede-mă că n-aş fi făcut-o, pentru că am ştiut de la bun început că mă va cobori în ochii dumitale, dar nu am putut suporta gândul ca acest bătrân drag să trăiască în gaura de şoarece pe care am găsit-o aici. Vrei să

mă crezi că am făcut-o numai de dragul lui şi să-mi dăruieşti măcar această fărâmă de bucurie?

— Te cred, domnule Clayton, răspunse fata, pentru că ştiu că ai un suflet destul de mare şi de generos ca să o fi făcut numai pentru el şi ah, Cecil, aş dori să te pot răsplăti aşa cum meriţi, aşa cum ai dori.

— Şi de ce nu poţi s-o faci, Jane?

— Pentru că iubesc pe un altul.

— Canler?

— Nu.

— Dar te măriţi cu el. Aşa mi-a mărturisit înainte de a pleca eu din Baltimore.

Fata se cutremură.

— Nu pe el îl iubesc, ripostă ea aproape cu mândrie.

— O faci din cauza banilor, Jane?

Îi răspunse cu un semn afirmativ.

— Atunci eu sunt mai puţin de dorit decât Canler? Am bani din belşug, ba chiar mult mai mult, cu care pot acoperi orice nevoie, spuse Clayton cu amărăciune.

— Cecil, nu te iubesc, dar te respect. Dacă va trebui să mă degradez, făcând asemenea târg cu un bărbat, prefer să fie cu unul pe care îl dispreţuiesc. Am să-l detest pe bărbatul căruia va trebui să mă vând fără iubire, oricine ar fi el. Vei fi mai fericit singur, încheie Jane, bucurându-te de respectul şi de prietenia mea, decât alături de mine şi având parte de dispreţul meu.

Clayton nu mai forţă situaţia, dar dacă vreodată un om a dorit să-l ucidă pe un altul, acesta a fost William Cecil Clayton, Lord Greystoke, când, o săptămână mai târziu, Robert Canler se opri dinaintea fermei în automobilul său de şase cilindri.

Trecu o săptămână: o săptămână încordată, lipsită de întâmplări, dar neplăcută pentru toţi locatarii casei de la ferma din Wisconsin.

Canler stăruia ca Jane să se căsătorească de urgenţă cu el. În cele din urmă, fata cedă numai din silă faţă de

insistenţele lui neîncetate şi oribile. Se învoiră ca a doua zi dimineaţă Canler să plece la oraş ca să aducă dispensa şi un preot.

Clayton voise să plece de îndată ce planul fu anunţat, dar înfăţişarea ostenită şi deprimată a fetei îl reţinu. Nu putea s-o părăsească. Şi-apoi s-ar fi putut să se mai întâmple ceva, încerca el singur să se consoleze. În inima lui ştia că nu era nevoie decât de o scânteie pentru ca ura ce i-o purta lui Canler să se prefacă în setea de sânge a ucigaşului.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, Canler plecă la oraş.

Către răsărit se putea vedea o pânză de fum plutind deasupra pădurii, pentru că de o săptămână făcea ravagii un incendiu, nu departe de ei, dar cum vântul continua să bată dinspre apus, nu-i ameninţa nici o primejdie.

Pe la prânz, Jane ieşi să facă o plimbare. Nu-i îngădui lui Clayton s-o întovărăşească. Îi spuse că doreşte să fie singură, iar el îi respectă dorinţa. În casă, profesorul Porter şi domnul Philander erau cufundaţi într-o absorbantă discuţie asupra unei probleme ştiinţifice de mare greutate. Esmeralda moţăia în bucătărie, iar Clayton, obosit după o noapte de nesomn, se trântise pe sofaua din odaia de zi şi curând se lăsă furat de o aţipeală agitată.

Spre răsărit, norii de fum negru se ridicau pe cer tot mai groşi; la un moment dat se învolburară, apoi o porniră lopătând în viteză către apus.

Se apropiau din ce în ce. Locatarii din casa arendaşului plecaseră, pentru că era zi de târg şi nu se găsi nimeni care să observe apropierea crâncenului diavol. Curând, flăcările cuprinseră şoseaua spre sud şi tăiară calea de întoarcere a lui Canler. O uşoară schimbare a vântului mută direcţia focului spre nord, apoi, când vântul dădu îndărăt, flăcările rămaseră o clipă suspendate în nemişcare, ca ţinute în zăbală de mâna unui stăpân nevăzut.

Deodată, dinspre nord-est, un automobil mare, negru, coborî panta drumului. Se opri cu o smucitură în faţa vilei şi un uriaş cu păr negru sări din el şi alergă până la uşă. Fără

să se oprească, năvăli în casă. Pe sofa, dormita Clayton. Uriaşul tresări surprins, dar dintr-un salt fu lângă omul adormit. Zgâlţâindu-l de umăr, îi strigă:

— Pe Dumnezeul meu, Clayton, aţi înnebunit cu toţii? Nu ştiţi că sunteţi împresuraţi de foc? Unde e domnişoara Porter?

Clayton sări în picioare. Nu-l recunoscu pe om, dar înţelese ce-i spunea şi dintr-un salt, fu pe terasă.

— Drace! exclamă el apoi şi dând buzna din nou în casă, se porni să strige: Jane! Jane! Unde eşti?

Într-o clipă, Esmeralda, profesorul Porter şi domnul Philander se alăturară celor doi.

— Unde-i domnişoara Jane? strigă Clayton, apucând-o pe Esmeralda de umeri şi zgâlţâind-o cu brutalitate.

— Oh, Gaberelle, domnu' Clayton, s-a dus să facă o plimbare.

— Nu s-a întors încă?

Şi fără să mai aştepte răspuns, Clayton o zbughi în curtea fermei, urmat de ceilalţi.

— Încotro a luat-o? strigă uriaşul cu păr negru, adesându-se Esmeraldei.

— În jos, pe drumu' ăsta ţipă femeia înspăimântată, arătând spre sud, unde un zid de flăcări mugitoare închidea priveliştea.

Vârâ-i pe oamenii ăştia în cealaltă maşină, îi strigă străinul lui Clayton. Am văzut încă un automobil când am parcat… şi du-i repede de aici înspre nord. Maşina mea las-o aici. Dacă o găsesc pe domnişoara Porter, vom avea nevoie de ca. Dacă n-o găsesc, nimeni n-o să mai aibă nevoie de maşină. Fă cum îţi spun, stărui el când Clayton păru să şovăie. Apoi îi văzură silueta sprintenă alergând de-a curmezişul poienii şi luând-o spre nord-vest, către pădurea neatinsă încă de flăcări.

Fiecare dintre cei de faţă simţi, în chip inexplicabil, că i se luase o mare răspundere de pe umeri şi implicit, nutriră o

mare încredere în puterea străinului de a o salva po Jane, dacă mai putea fi salvată.

— Cine-i ăsta? întrebă profesorul Porter.

— Nu ştiu, răspunse Clayton. M-a strigat pe nume şi o cunoaşte pe Jane pentru că a întrebat de ea. I s-a adresat şi Esmeraldei spunându-i pe nume.

— Mi-e surprinzător de cunoscut! exclamă domnul Philander. Şi totuşi ştiu bine că nu l-am văzut în viaţa mea.

— Ţţţ, ţţţ! făcu profesorul Porter. Extrem de remarcabil! Cine poate fi şi de ce am eu senzaţia că Jane e în siguranţă, acum că s-a dus el s-o caute?

— N-aş putea să vă răspund, domnule profesor, spuse Clayton, cu seriozitate, dar ştiu că şi eu încerc acelaşi sentiment ciudat. Haideţi odată! strigă el. Trebuie să plecăm de aici până când focul nu ne taie calea de retragere.

Se urcară cu toţii grăbiţi în maşina lui Clayton.

Când Jane dădu să se întoarcă acasă, se alarmă văzând cât de aproape părea să fi ajuns fumul incendiului din pădure şi pe măsură ce-şi iuţi pasul, alarma ei se prefăcu în panică, zărind pălălaia care cuprindea vertiginos drumul ce-o despărţea de vilă. În cele din urmă fu nevoită să se întoarcă în desişul pădurii şi să încerce să-şi croiască drum spre vest, străduindu-se să ajungă acasă ocolind focul.

În scurtă vreme, încercarea ei deveni cu totul zadarnică şi atunci fata nu mai avu decât o speranţă: să se întoarcă iar pe şosea şi să-şi salveze viaţa fugind în direcţia oraşului, spre sud. Cele douăzeci de minute cât îi trebuiră ca să ajungă iar la sosea, fură de ajuns ca vâlvătăile să-i taie retragerea aşa cum îi tăiaseră mai înainte înaintarea.

Câţiva paşi pe şosea o făcură să se oprească înlemnită de groază, căci în faţa ei se înălţa un alt zid de flăcări. O ramificaţie a vâlvoarei principale sărise la o jumătate de milă de rugul din care se rupsese şi prinsese în ghearele-i implacabile fâşia îngustă de şosea.

Jane îşi dădu din nou seama că şi încercarea de a-şi croi drum printre arbuşti era inutilă. Se mai căznise o dată şi dăduse greş. Ştia bine că era doar o chestiune de minute până când întreg spaţiul dintre nord şi sud avea să clocotească sub talazurile de foc. Cu stăpânire de sine, fata îngenunche în ţărâna drumului şi se rugă să i se dea tăria de a-şi întâmpina soarta cu curaj, precum şi salvarea de la moarte a tatălui şi a prietenilor ei.

Deodată îşi auzi numele strigat cu voce tare prin pădure: „Jane! Jane Porter!” Răsuna limpede şi puternic, dar rostit de o voce străină.

— Aici! răspunse fata. Aici, pe potecă…

Şi atunci văzu printre ramurile copacilor o siluetă ce se strecura cu iuţeala unei veveriţe. O răbufnire de vânt îi învălui într-un nor de fum şi nu-l mai putu vedea pe bărbatul care venea grăbit spre ea, dar deodată se simţi cuprinsă de un braţ puternic; apoi fu ridicată în sus şi în timp ce era purtată pe braţe, simţi biciuirea vântului şi ici colo, atingerea unei crengi.

Jane deschise ochii.

Dedesubt, la depărtare, se zăreau arbuştii şi pământul.

Deasupra ei, frunzişul fremătător al pădurii. Silueta uriaşă care o purta sărea din copac în copac şi Janei i se părea că retrăieşte în vis acea întâmplare din viaţa ei, consumată în îndepărtata junglă africană.

O, de-ar fi acelaşi om care o purtase în acea zi cu atâta repeziciune prin hăţişul vegetaţiei împletite! Dar asta era cu neputinţă! Şi totuşi cine altul pe lume avea puterea şi agilitatea de a face ce făcea acum acest om?

Aruncă o privire spre faţa atât de apropiată de a ei şi i se tăie răsuflarea. Era el!

— Omul meu din pădure! murmură Jane. Nu, pesemne că delirez!

— Da, omul tău, Jane Porter. Sălbaticul tău,… omul primitiv a ieşit din junglă ca să-şi cheme înapoi perechea, femeia care a fugit de el, adăugă Tarzan cu înverşunare.

— N-am fugit, şopti Jane. Am acceptat să plec numai după ce am aşteptat cu toţii o săptămână ca să te reîntorci.

Depăşiseră regiunea incendiată şi o luaseră acum din nou prin poiană.

Unul lângă celălalt, se îndreptau spre vilă. Vântul îşi schimbase din nou direcţia şi focul se închircea în el însuşi – încă un ceas şi avea sa se consume în sine.

— De ce nu te-ai întors?

L-am îngrijit pe D'Arnot. Era grav rănit.

— Ah, ştiam eu! exclamă fata. Ceilalţi spuneau că te-ai dus la negri, că făceai parte din tribul lor.

Tarzan râse.

— Dar tu nu i-ai crezut, Jane?

— Nu,… cum să-ţi spun? întrebă ea. Cum te cheamă?

— Pe atunci când m-ai cunoscut tu, eram Tarzan din neamul maimuţelor.

— Tarzan din neamul maimuţelor? strigă Jane. Şi deci atunci când am plecat, am răspuns scrisorii tale?

— Da; dar cine credeai că ţi-o lăsase?

— Nu ştiam; ştiam doar că nu poate fi de la tine, pentru că Tarzan din neamul maimuţelor scria în englezeşte, iar tu nu pricepeai un cuvânt din nici o limbă.

Tarzan râse din nou.

— E o poveste lungă, însă eu eram cel care scriam tot ce nu puteam vorbi şi acum D'Arnot a înrăutăţit situaţia învăţându-mă să vorbesc franceza în loc de engleză. Vino, adăugă el, urcă-te în maşina mea, trebuie să-l ajungem din urmă pe tatăl tău; toţi ceilalţi sunt la mică depărtare. În timp ce conducea, o întrebă: Atunci când ai scris în biletul adresat lui Tarzan din neamul maimuţelor că iubeşti un altul… s-ar putea să te fi referit la mine?

— S-ar putea, răspunse Jane, cu simplitate.

— Dar în Baltimore… oh, ce mult te-am căutat mi s-a spus că e posibil să te fi măritat. Că un bărbat care se numeşte Canler a venit aici ca să te ia în căsătorie. E adevărat?

— Da.

— Îl iubeşti?
— Nu.
— Pe mine mă iubeşti? Jane îşi îngropa faţa în mâini.
— Sunt făgăduită altuia. Nu pot să-ţi răspund, Tarzan din neamul maimuţelor! strigă Jane.
— Mi-ai răspuns. Acum, spune-mi de ce trebuie să te măriţi cu un om pe care nu-l iubeşti?
— Tatăl meu îi datorează bani.
Deodată Tarzan îşi aminti de scrisoarea pe care o citise şi de numele Robert Canler şi de aluzia la un necaz, pe care el, atunci, nu-l putuse înţelege.
Zâmbi.
— Dacă tatăl tău nu ar fi pierdut comoara, nu te-ai simţi obligată să-ţi respecţi promisiunea faţă de omul acesta Canler?
— I-aş cere să mă dezlege de ea.
— Şi dacă ar refuza?
— I-am făgăduit.
Tarzan rămase o clipă tăcut. Maşina înainta cu o viteză nesăbuită pe drumul denivelat, căci în dreapta se iveau ameninţătoare limbile de foc şi orice schimbare a direcţiei vântului le putea învolbura cu furie drept în mijlocul unicei lor căi de scăpare.
În cele din urmă depăşiră punctul periculos şi Tarzan reduse viteza.
— Şi dacă i-aş cere-o eu? întrebă el.
— N-o să plece urechea la cererea unui străin, spuse fata. Mai cu seamă a unuia care mă doreşte pentru el.
— Terkoz a făcut-o, răspunse Tarzan, neînduplecat.
Jane se cutremură şi privi înspăimântată în sus, la silueta uriaşă de alături, pentru că ştia că era vorba de marele antropoid pe care Tarzan îl ucisese ca s-o apere pe ea.
— Aici nu suntem în jungla africană, răspunse fata. Nu mai eşti o fiara sălbatică. Eşti un gentleman şi gentlemenii nu ucid cu sânge rece.

— În inimă sunt încă o fiară sălbatica, vorbi Tarzan, cu glas scăzut, ca pentru el însuşi.

O vreme rămaseră din nou tăcuţi.

— Jane, o întrebă el în cele din urmă, dacă ai fi liberă, te-ai mărita cu mine?

Fata nu-i răspunse pe dată. Dar el aşteptă cu răbdare. Jane încerca să-şi adune gândurile. Ce ştia despre această stranie făptură ce se afla alături de ea? El însuşi nu se cunoştea. Cine era? Cine-i erau părinţi? Până şi în nume îi răsuna originea misterioasă şi viaţa sălbatică. N-avea nume. Ar putea ea oare să fie fericită alături de acest pribeag al pădurii? Ce-ar putea avea comun cu un soţ care şi-a petrecut, viaţa în vârful copacilor dintr-o junglă africană, zbenguindu-se şi luptându-se cu crâncenele antropoide; rupându-şi hrana din coasta încă tremurândă a prăzii proaspăt ucise, înfigându-şi dinţii puternici în carnea crudă şi sfârtecându-şi partea în timp ce fârtaţii săi mârâiau şi se luptau în jurul lui ca să-şi capete porţia? Ar putea el vreodată să se înalţe la sfera ei sociala? Ar putea ea accepta gândul de a se coborî la nivelul lui? Ar fi vreunul din ei fericit într-o asemenea mezalianţă?

— Văd că nu răspunzi, spuse Tarzan. Ţi-e teamă, să nu mă răneşti.

— Nu ştiu ce răspuns să dau, mărturisi Jane, cu tristeţe.

— Deci nu mă iubeşti? întrebă el pe un ton liniştit.

— Nu mă întreba. Vei fi mai fericit fără mine. Tu nu eşti făcut pentru formalismele restrictive şi convenţionalismele societăiii, civilizaţia ar deveni insuportabilă pentru tine şi în curând ai tânji după libertatea vechii tale vieţi, un fel de viaţă pentru care eu sunt tot atât de nepotrivită cum eşti tu pentru viaţa mea.

— Cred că te înţeleg, răspunse el, calm. N-o să stărui pentru că ţin la fericirea ta mai mult decât la a mea. Îmi dau seama acum că n-ai putea fi fericită cu… o maimuţă.

În vocea lui răzbea o vagă undă de amărăciune.

— Nu, îl dojeni ea. Nu vorbi aşa! Nu înţelegi Dar înainte de a fi putut să continue, o cotitură bruscă a drumului îi aduse în mijlocul unui cătun. În fata lor se ivi maşina lui Clayton, înconjurată de întregul grup pe care-l transportase de la vilă.

28. ÎNCHEIERE.

La apariţia lui Jane, izbucniră cu toţii în ţipete de uşurare şi de bucurie, iar când Tarzan îşi opri automobilul alături de celălalt, profesorul Porter îşi cuprinse copila în braţe.

O clipă, nimeni nu-l luă în seamă pe Tarzan, care rămase la volan, tăcut. Clayton fu cel dintâi care-şi aminti de el şi întorcându-se, îi întinse mâna.

— Cum am putea să vă mulţumim? exclamă el. Ne-aţi salvat pe toţi. La vilă mi-aţi spus pe nume, dar eu nu izbutesc să-mi aduc aminte de numele dumneavoastră, deşi îmi păreţi foarte cunoscut. Am senzaţia că v-am cunoscut bine cu multă vreme în urmă, în cu totul alte condiţii.

Tarzan zâmbi, strângând mâna întinsă.

— Aveţi dreptate, Monsieur Clayton, îi răspunse în franceză. Scuzaţi-mă că nu vă vorbesc în engleză. Sunt pe cale de a învăţa această limbă şi cu toate că o înţeleg foarte bine, o vorbesc prost.

— Dar cine sunteţi? stărui Clayton, exprimându-se de astă dată în franceză.

— Tarzan din neamul maimuţelor.

Surpriza îl făcu pe Clayton să tresalte.

— Pe Dumnezeul meu! exclamă el. E adevărat!

Profesorul Porter şi domnul Philander se grăbiră să-şi adauge mulţumirile la cele exprimate de Clayton şi să-şi manifeste surpriza şi plăcerea faţă de aceasta întâlnire cu prietenul lor din junglă, care avea loc la asemenea distanţă de sălbaticul său cămin.

Intrară în micul han modest, unde Clayton comandă pe dată tot ce era nevoie. Se aflau cu toţii în sala mică şi îmbâcsită a hanului, când atenţia le fu atrasă de pufniturile unui automobil ce se apropia. Domnul Philander, care şedea

lângă fereastră, privi afară la maşina care apăru în văz şi se opri apoi alături de celelalte două automobile.

— Doamne! exclamă Philander, cu o notă de iritare în glas. A sosit domnul Canler. Speram, hm… gândisem… hm… ce fericire că nu l-a prins focul! îşi încheie el, fără convingere fraza.

— Ţţţ, ţţţ, domnule Philander! făcu profesorul Porter. Ţţţ, ţţţ, eu le atrag întotdeauna elevilor mei atenţia să numere până la zece înainte de a vorbi. Dacă aş fi în locul dumitale, domnule Philander, aş număra cel puţin până la o mie şi după aceea, aş păstra o discretă tăcere.

— Aşa-i, zău! aprobă domnul Philander. Dar cine-i domnul cu aspect clerical care-l însoţeşte?

Jane păli.

Clayton se foi stânjenit în scaun.

Profesorul Porter îşi scoase cu un gest nervos ochelarii, aburi lentilele, apoi şi-i puse la loc pe nas, fără să-i fi şters.

Omniprezenta Esmeralda mormăi.

Numai Tarzan nu înţelese.

O clipă mai târziu, Robert Canler năvăli în sală.

— Slavă Domnului! strigă. M-au muncit cele mai negre temeri, până când ţi-am zărit maşina, Clayton. Drumul spre sud a fost blocat de incendiu şi a trebuit să mă reîntorc la oraş şi de acolo, să ocolesc spre răsărit, pe drumul ăsta. Credeam că n-o să mai ajungem la fermă.

Nimeni nu părea prea entuziasmat. Tarzan se uita la Robert Canler, cu privirea cu care Sabor îşi cântărea prada. Jane îi aruncă o căutătură şi mai nervoasă.

— Domnule Canler, spuse ea, ţi-l prezint pe Monsieur Tarzan, un vechi prieten.

Canler se răsuci şi-i întinse mina. Tarzan se ridică în picioare şi se înclină, cum numai D'Arnot ar fi putut învăţa pe un gentleman s-o facă, dar păru să nu observe mâna întinsă a lui Canler. La rândul său, Canler păru că nu observase scăparea lui Tarzan.

— Jane, ţi-l prezint pe părintele Tousley, spuse Canler îndreptându-se spre preotul din spatele lui. Domnul Tousley, domnişoara Porter.

Domnul Tousley făcu o plecăciune şi zâmbi radios. Canler îl prezentă şi celorlalţi.

— Jane, am putea efectua ceremonia pe loc, propuse Canler. După aceea am putea lua trenul de miezul nopţii spre oraş.

Tarzan pricepu pe dată planul. Se uită la Jane, filtrându-şi privirile pe sub pleoapele pe jumătate lăsate, dar nu făcu nici o mişcare. Fata şovăi. Atmosfera din cameră era încordată din pricina tăcerii impuse de tensiunea nervoasă. Toţi ochii se întoarseră către Jane, în aşteptarea răspunsului ei.

— N-am putea să mai aşteptăm câteva zile? Întrebă fata. Mi-s nervii zdruncinaţi. Azi am trecut prin prea multe încercări.

Canler simţea ostilitatea fiecăruia dintre cei de faţă. Şi acest lucru îi zădărî nervii.

— Am aşteptat atât cât am avut chef s-aştept, răspunse cu grosolănie. Ai promis că te măriţi cu mine. N-am să mă mai las dus. Am obţinut dispensa şi iată preotul! Vino, domnule Tousley! Vino, Jane! Martori sunt destui… chiar mai mulţi decât e nevoie, adăugă el, cu o inflexiune neplăcută în glas şi luând-o pe Jane Porter de braţ, vru s-o conducă spre clericul care aştepta.

Dar abia făcu un pas, că o mână grea îi încleştă braţul într-o strânsoare de oţel. O altă mână îl apucă de beregată şi într-o clipă, fu ridicat în sus şi zgâlţâit, aşa cum o pisică şi-ar scutura şoarecele captiv.

Jane se întoarse spre Tarzan cu o expresie de surpriză plină groază. Şi când îl privi în faţă, îi văzu dunga purpurie de pe frunte, pe care o mai observase într-o zi, în Africa îndepărtată, când Taryan din neamul maimuţelor se încleştase într-o bătălie pe viaţă şi pe moarte cu Terkoz, marele antropoid.

Îşi dădu seama că în inima aceea sălbatică era scrisă osânda la moarte a lui Canler şi făcu un gest să-l oprească pe omul-maimuţă. Dar se temea mai mult pentru Tarzan decât pentru Canler. Cunoştea cumplita răsplată pe care justiţia o hărăzeşte criminalilor. Oricum, înainte de a fi putut ajunge până la ei, Clayton şi sărise lângă Tarzan şi se căznea să-l elibereze pe Canler din strânsoarea acestuia. Dintr-o singură mişcare a braţului vânjos englezul fu îmbrâncit în celălalt capăt al camerei; Jane puse o mână fermă şi albă pe încheietura mâinii lui Tarzan şi-l privi în ochi.

— De dragul meu, îi ceru ea.

Degetele încleştate pe beregata lui Canler se muiară. Tarzan privi faţa frumoasă care se înălţă spre el.

— Doreşti ca ăsta să trăiască? întrebă el cu surprindere.

— Nu vreau să moară de mâna ta, prietene, replică fata. Nu vreau să devii un ucigaş.

Tarzan îşi luă mâna de pe gâtul lui Canler.

— O dezlegi de promisiunea pe care ţi-a făcut-o? întrebă el. E preţul cu care-ţi poţi răscumpăra viaţa.

Canler, respirând convulsiv, dădu din cap.

— Eşti hotărât să pleci şi să nu o mai terorizezi niciodată?

Omul încuviinţă iarăşi clin cap, cu faţa schimonosită de spaima morţii care trecuse atât de aproape de el. Tarzan îi dădu drumul şi Canler se îndreptă, împleticindu-se, spre uşă. O clipă mai târziu se făcu nevăzut şi o dată cu el şi preotul împietrit de groază. Tarzan se întoarse spre Jane:

— Pot să-ţi vorbesc un moment, fără martori? Fata încuviinţă şi porni spre uşa care dădea pe terasa îngustă a micului han. Jane ieşi prima, ca să-l aştepte pe Tarzan, astfel încât nu auzi conversaţia care urmă.

— Aşteaptă! strigă profesorul Porter când Tarzan fu pe punctul să iasă pe uşă după fată.

Profesorul amuţise de surpriză în faţa desfăşurării rapide a evenimentelor din ultimele câteva minute.

— Înainte de a merge mai departe, domnule, aş dori o explicaţie a faptelor care tocmai s-au petrecut. Cu ce drept, domnule, ai intervenit în relaţiile dintre fiica mea şi domnul Canler? Eu i-am făgăduit mâna fiicei mele, domnule şi indiferent de simpatiile şi antipatiile noastre personale, domnule, promisiunea trebuie respectată.

— Am intervenit, domnule profesor Porter, ripostă Tarzan pentru că fiica dumneavoastră nu-l iubeşte pe domnul Canler, nu doreşte să se mărite cu el. Pentru mine este de ajuns.

— Nu ştii ce-ai făcut! se văită profesorul Porter. Acum cu siguranţă că va refuza să se mai însoare cu ea.

— Absolut sigur! răspunse Tarzan, cu emfază. Dar aflaţi, domnule profesor Porter, că prestigiul dumneavoastră nu va avea de suferit, căci, de îndată ce vă veţi întoarce acasă, veţi fi în măsură să-i plătiţi individului Canler tot ce-i datoraţi.

— Ţţţ, ţţţ, domnule! exclamă profesorul Porter. Ce vrei să spui prin aceasta, domnule?

— Comoara domneavoastră a fost găsită.

— Ce… ce-ai spus? strigă profesorul. Eşti nebun, omule! Nu poate fi adevărat.

— Şi totuşi este. Eu sunt cel care a furat-o, necunoscându-i nici valoarea şi nici proprietarii. I-am văzut pe marinari îngropând-o şi maimuţărindu-i, am dezgropat-o ca s-o îngrop din nou în altă parte. Când D'Arnot mi-a povestit ce era şi ce însemnătate avea pentru dumneavoastră, m-am întors în junglă şi am recuperat-o. A pricinuit atâtea crime, suferinţe şi durere, încât D'Arnot a socotit că-i mai bine să nu încerc să aduc chiar comoara, aşa cum a stat în intenţia mea, ci o scrisoare de credit. Iat-o, domnule profesor Porter! Şi Tarzan scoase din buzunar un plic pe care-l întinse uluitului profesor. Două sute patruzeci şi una de mii de dolari. Comoara a fost evaluată cu mare grijă de către experţi dar, ca sa nu aveţi nici cea mai mică îndoială,

D'Arnot în persoană a cumpărat-o şi daca preferaţi comoara în locul creditului, v-o ţine la dispoziţie

— Domnule, la marea povară a îndatoririlor pe care şi aşa le aveam faţă de dumneavoastră, aţi adăugat acum cel mai mare dintre servicii, rosti profesorul Porter, cu glas tremurător. Mi-aţi redat mijlocul de a-mi salva onoarea.

Clayton, care ieşise din încăpere imediat după Canler, se întoarse.

— Iertaţi-mă, li se adresă el, cred că ar fi mai bine să ajungem în oraş înainte de a se întuneca şi apoi să luăm primul tren care să ne scoată din pădurea asta. Tocmai a sosit din nord un localnic care a anunţat că incendiul înaintează treptat în direcţia aceasta.

Vestea curmă orice altă discuţie şi cu toţii se îndreptară spre automobilele care-i aşteptau.

Clayton, Jane, profesorul şi Esmeralda se urcară în maşina lui Clayton, iar Tarzan îl luă pe domnul Philander într-a lui.

— Să fiu al naibii! exclamă domnul Philander când automobilul se puse în mişcare, urmărindu-l pe cel al lui Clayton. Cine-ar fi crezut vreodată cu putinţă! Ultima dată când te-am văzut, erai un veritabil sălbatic care sălta printre crengile unei păduri tropicale din Africa şi acum mă conduci pe o şosea din Wisconsin, într-o limuzină franţuzească. Să fiu al naibii! Dar e „extrem de remarcabil”!

— Da, admise Tarzan, apoi după o pauză: Domnule Philander, vă amintiţi ceva amănunte în legătură cu descoperirea şi îngroparea a trei schelete găsite în cabana mea de lângă jungla africană?

— Îmi amintesc foarte bine, foarte bine, replică domnul Philander.

— A existat vreo ciudăţenie în legătură cu vreunul din cele trei schelete?

Domnul Philander îl privi pe Tarzan cu atenţie:

— De ce întrebi?

— E un lucru de mare importanţă pentru mine. Răspunsul dumneavoastră poate limpezi un mister.

Şi, în cel mai rău caz, nu poate face altceva decât să lase misterul nelimpezit. În ultimele două luni am emis o teorie cu privire la scheletele acelea şi v-aş ruga să răspundeţi întrebării mele cu toate datele pe care le cunoaşteţi: cele trei schelete pe care le-aţi îngropat erau toate omeneşti?

— Nu, răspunse domnul Philander, cel mic, cel care se afla în leagăn, era scheletul unei maimuţe antropoide.

— Mulţumesc, răspunse Tarzan.

În automobilul din faţă, Jane îşi ţesea glndurile cu furie şi repeziciune. Ştia prea bine de ce îi ceruse Tarzan să schimbe câteva vorbe cu ea şi mai ştia că trebuie să fie pregătită să-i dea un răspuns într-un viitor cât se poate de apropiat.

Tarzan nu era persoana pe care s-o poată duce cu vorba şi chiar gândul acesta o făcu să se întrebe dacă nu cumva se temea într-adevăr de el. Şi putea oare să iubească fiinţa de care se temea? Îşi dădu seama că acolo, în adâncurile junglei îndepărtate, se aflase sub un soi de vrajă, dar acum, în prozaicul Wisconsin, nu mai existau nici un fel de farmece. De asemenea, acest tânăr francez imaculat nu mai siârriea femeia primitivă din ea, aşa cum o aţâţase robustul zeu al pădurii. Îl iubea oare? Acum… nu mai ştia.

Cu coada ochiului, furişă o privire spre Clayton. Iată un bărbat crescut în aceleaşi condiţii de viaţă ea şi dânsa, un om cu acea poziţie socială şi acea cultură pe care ea fusese învăţată să le considere ca elemente primordiale într-o alianţă matrimonială. Nu-i spunea raţiunea că acest tânăr aristocrat englez, ce-i purta o dragoste la care ar fi râvnit orice femeie civilizată, era perechea cea mai potrivită pentru o persoană de felul ei? Dar pe Clayton il putea iubi? Nu vedea nici un motiv pentru care să nu-l iubească. Jane nu era o femeie calculată din fire. Însă educaţia, mediul şi ereditatea se îmbinaseră pentru a învăţa să calculeze până şl în chestiunile sentimentale.

Faptul că-şi pierduse capul în faţa tânărului uriaş când o ridicase în braţe – acolo, în îndepărtata pădure africană şi astăzi din nou, în pădurile din Wisconsin – putea fi atribuit, după părerea Janei, unei temporare reversibilităţi de caracter din partea ei – chemării pe care omul primitiv a exercitat-o asupra femeii primitive din fiinţa ei. Dacă n-o s-o mai atingă niciodată, gândi ea, n-o să mai simtă nici o atracţie faţă de el. Aşadar, nu-l iubea. Nu fusese decât o halucinaţie trecătoare, exacerbată de fantezia aţâţată şi de apropierea fizică. Or, dacă s-ar mărita cu el, relaţiile lor n-ar putea fi mereu marcate de o fantezie aţâţată, iar apropierea fizică şi-ar toci vigoarea sub imperiul obişnuinţei. Se uită din nou la Clayton. Era un bărbat foarte frumos şi un gentleman din cap până-n picioare. Ar fi foarte mândră la braţul unui asemenea soţ.

Şi în clipa aceea, Clayton vorbi – dacă ar fi făcut-o cu un minut mai devreme sau cu un minut mai târziu, vieţile a trei oameni ar fi fost schimbate dar destinul şi-a vârât coada şi i-a indicat lui Clayton momentul psihologic.

— Jane, acum eşti liberă, începu el. Dac-ai vrea să spui „da”, mi-aş închina întreaga viaţă fericirii dumitale.

— Da, şopti Jane.

În aceeaşi seară, în mica sală de aşteptare a gării, Tarzan o prinse pe Jane un moment singură.

— Jane, acum eşti liberă, zise el, iar eu am venit din adâncul veacurilor, desprinzându-mă din trecutul ceţos şi îndepărtat, din vizuina omului primitiv, pentru a te chema: de dragul tău am devenit om civilizat, de dragul tău am străbătut continente şi oceane, de dragul tău sunt gata să fiu tot ce vei dori tu să fiu. Jane, te pot face fericită în viaţa cu care eşti tu deprinsă şi pe care o îndrăgeşti. Vrei să fii soţia mea?

Pentru prima oară, Jane îşi dădu seama de profunzimea iubirii acestui om, de tot ce făurise el într-un răstimp atât de scurt, numai din dragoste pentru ea. Îşi întoarse capul şi-şi îngropa faţa în căuşul braţelor.

Ce făcuse? De teamă că va ceda rugăminţilor acestui uriaş, îşi tăiase singură craca de sub picioare din frica neîntemeiată că s-ar putea să săvârşeaseă o greşeală, săvârşise una şi mai mare.

— Şi ce putem face? întrebă Tarzan. Ai recunoscut că mă iubeşti. Ştii bine că te iubesc; dar eu nu cunosc etica societăţii de care eşti tu guvernată Te las să hotărăşti singură pentru că tu eşti cea mai în măsură să ştii ce-i mai bine pentru viaţa ta.

— Tarzan, nu pot să-ţi, spun – replică Jane. Şj el mă iubeşte şi e un om bun. N-aş mai putea niciodată să mă uit în ochii tăi sau ai oricărui om cinstit dacă aş călca promisiunea pe care am făcut-o domnului Clayton. Va trebui să o respect şi tu trebuie să mă ajuţi să duc această povară, chiar de-ar fi să nu ne mai vedem niciodată de-acum înainte.

Ceilalţi începură să intre în sala de aşteptare şi Tarzan se întoarse spre fereastră.

Dar afară nu desluşea nimic, în sufletul său însă vedea o pajişte verde, înconjurată de o luxuriantă bogăţie de plante şi flori tropicale minunate; deasupra, frunzişului unduios al arborilor lor seculari, iar şi mai deasupra, azurul cerului ecuatorial. În mijlocul pajiştii, pe o mică ridicătură de pământ, şedea o fată tânără, iar alături de ea, un tânăr uriaş. Mâncau fructe mustoase, se priveau în ochi şi-şi surâdeau unul altuia. Erau foarte fericiţi şi erau numai ei doi.

Gândurile îi fură întrerupte de curierul gării, care veni să întrebe dacă se găsea acolo un domn cu numele Tarzan.

— Eu sunt Monsieur Tarzan, răspunse omul-maimuţă.

— Un mesaj pentru dumneavoastră, trimis aici din Baltimore; e o cablogramă sosită din Paris.

Tarzan luă plicul şi-l deschise. Un mesaj din partea lui D'Arnot. Cuprindea următoarele:

Amprentele digitale dovedesc că eşti Greystoke. Felicitări.

D'Arnot.

Când Tarzan termină de citit, Clayton intră în sală şi se îndreptă spre el, cu mâna întinsă.

Iată omul care deţinea titlul aristocratic al lui Tarzan şi proprietăţile lui Tarzan şi care urma să se însoare cu femeia iubită de Tarzan, cu femeia care-l iubea pe Tarzan. O singură vorbă a lui Tarzan şi întreaga viaţă a acestui om ar fi fost schimbată.

O singură vorbă şi ar pierde titlul şi domeniile şi castelele şi-ar pierde-o şi pe Jane Porter.

— Prietene, strigă Clayton, încă n-am avut prilejul să-ţi mulţumesc pentru toate câte le-ai făcut pentru noi. Se pare că tot timpul n-ai avut altă preocupare decât să ne salvezi vieţile, din Africa şi până aici. Sunt nespus de bucuros că ai venit la noi. Trebuie să ne cunoaştem mai bine. Ştii, m-am gândit de multe ori la dumneata şi la condiţiile interesante ale mediului în care trăiai. Dacă nu sunt indiscret, cum naiba ai ajuns în jungla aceea afurisită?

— M-am născut acolo, răspunse Tarzan, cu voce domoală. Mama mea a fost o maimuţă şi de bună seamă, nu mi-a putut povesti mare lucru în legătură cu acest fapt. De tatăl meu, n-am ştiut niciodată nimic!

SFÂRŞIT

1 Cimeria, tărîm legendar despre care se spune că nu a fost niciodată atins de vreo rază de soare, (n.t.)

2 Personaj al tragediei Julius Caesar de Shakespeare. Scurta sa apariţie în actul doi contribuie esenţial la definirea caracterului soţului ei, Brutus. (N. T.)